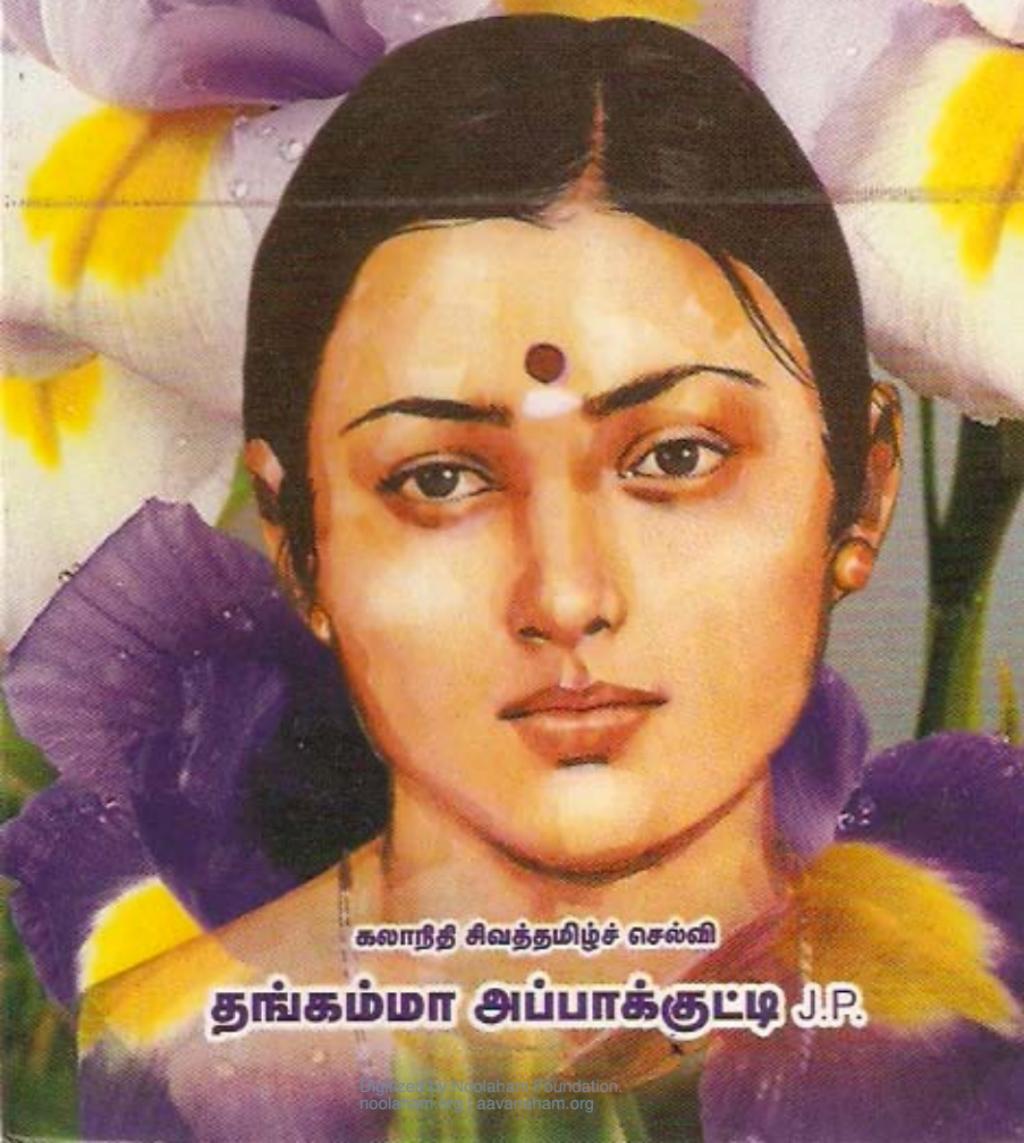

பெண்மைக்கு இனையுண்டோ ?

கலாநிதி சிவத்தமிழ்ச் செல்வி

தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி J.P.

பெண்மைக்கு இனையுண்டோ?

சிவத்தமிழ்ச்செல்வி

கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, J.P.

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

7, (ப.எண்.4) தணிகாசலம் சாலை,

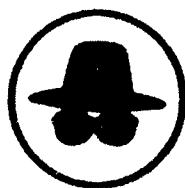
தியாகராய் நகர். சென்னை - 600 017,

தொலைபேசி : 2434 2926

தொலைநெல் : 0091 044 - 2434 6082

மின் அஞ்சல் : manimekalai@eth.nett

www.manimekalaiprasuram.com

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு	> பெண்ணைக்கு இணையுண்டோ
ஆசிரியர்	> கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி
மொழி	> தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	> 2003
பதிப்பு விவரம்	> முதல் பதிப்பு
உரிமை	> மணிமேகலைப் பிரசுரம்
தாளின் தன்மை	> 11.6 கி.கி
நூலின் அளவு	> கிரெனன் சைஸ் $(12\frac{1}{2} \times 18\frac{1}{2}$ செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	> 11 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	> XXVI + 150 = 176
நூலின் விலை	> ₹.40.00
அட்டைப்பட ஒவியம்	> சாய்
லேசர் வடிவமைப்பு	> எக்ஸ்பிரஸ் கம்ப்யூட்டர்
அச்சிட்டோர்	> ஸ்கிரிப்ட் பிரின்டர்ஸ், சென்னை-94.
நூல் கட்டுமானம்	> தையல்
வெளியிட்டோர்	> மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை - 17

III
பொருளடக்கம்

அணிந்துரை	-----	IV
வாழ்த்துரை	-----	VIII
பதிப்புரை	-----	XVII
எனதுரை	-----	XXIII
சிறப்புப் பாயிரம்	-----	XXVI
சங்ககாலப் பெண்மை	-----	1
திருவள்ளுவர் காட்டிய பெண்மை	-----	15
இளங்கோ காட்டும் பெண்மை	-----	29
சேக்கிழார் காட்டிய பெண்மை	-----	48
கச்சியப்பர் காட்டிய பெண்மை	-----	64
கம்பர் காட்டிய பெண்மை	-----	81
பரஞ்சோதி முனிவர் காட்டிய பெண்மை	-----	98
பாரதி காட்டிய பெண்மை	-----	116
எமது சிந்தனையில் பிற்காலப் பெண்மை	-----	134

ஏ முபத்தேழாவது அகவையினை அடையும்
சிவத்தமிழ்ச்செல்வ கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அம்மா
அவர்கள், தன்னுடைய பிறந்த நாள் பரிசாகத் தமிழ் உலகுக்குப்
பெண்மைக்கிணையுண்டோ என்னும் நூலினை வழங்குகின்றார்.
சங்க இலக்கியங்கள் தொடக்கம் பாரதி பாடல்கள், பிற்காலப்
பெண்கள் பற்றிய வரலாறுகள் வரையுள்ள காலப்பகுதியிலே தமிழ்
இலக்கியங்கள் சித்திரித்துக் காட்டும் மாட்சிமை மிகக் பெண்களைச்
சிவத்தமிழ்ச் செல்வி கூர்ந்து நோக்குகின்றார்.

"பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள்" என்று வியக்கும் வகையிலே
பெருவாழ்வு வாழும் சிவத்தமிழ் செல்வி
"பெண்மைக்கிணையுண்டோ" என்று எழுதுவது பொருத்த
மாயுள்ளது. ஒன்பது கட்டுரைகள் கொண்ட இந்துவிலே முதலாவது
கட்டுரை சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும்
பெண்மை பற்றிக் கூறுகின்றது. புலமைச் சிறப்புப் பெற்ற காக்கை
பாடினியார் நச்செள்ளையார், பெருங்கோப்பெண்டு,
பொன்முடியார், வெண்ணிக் குயத்தியார் ஆகியோருடைய
பாடல்களை எடுத்துக் காட்டி அவர்களுடைய சிறப்புத்
தன்மையினை வெளிக் கொணர்கிறார். அகத்தினை பற்றிய சங்கப்
பாடல்களுடாகப் பெண்ணின் திறன்கள் வெளிப்படு மாற்றினைக்
குறுந்தொகை, கலித்தொகை, அகநானாறு ஆகியவற்றிலிருந்து
செய்யுட் சான்று காட்டி விளக்குகிறார்.

தமிழ் இனத்தை உலகுக்குள்ளே கொண்டு சென்றவர்
வள்ளுவர். உலகிலுள்ள பல மொழிகளிலே பெயர்க்கப்பட்ட நூல்
வள்ளுவருடைய திருக்குறள். இந்துவிலே பெண்ணுக்கு
இலக்கணம் வகுப்பதோடு, பெண்மையை வியந்து பாடுகிறார்

வள்ளுவர். இந்துவிலிருந்து பெண்மையின் பல உச்சமான
இடங்களைச் சிவத்தமிழ்ச் செல்வி அவர்கள் தொட்டுக் காட்டிச்
செல்கிறார்.

பெண்ணின் சிறப்பினை எடுத்துக் கூறுவதை மூன்றிலொரு
இலக்காகக் கொண்டு இயற்றப்பட்டது சிலப்பதிகாரம். வடமோழிக்
காவியங்களைல்லாம் தலை மகனையே முதலில் அறிமுகமாக
செய்கின்றன. ஆனால் இளங்கோவினுடைய சிலப்பதிகாரமோ
மாதரார் தொழுதேத்தும் கண்ணகியை' முதலிலே அறிமுகமாக
செய்கிறது. இக்கண்ணகியினுடைய சிறப்பான குணங்களை
பெண்களுக்குச் சிறப்புச் சேர்க்கும் அவள் பண்புகளை இந்துவிலே
சிவத்தமிழ்ச் செல்வி அம்மா நன்கு விளக்கி எழுதியுள்ளார்.
கண்ணகியுடன், கோப்பெருந்தேவி, மாதரி, மாதவி என்னும்
பெண்களும் இக்கட்டுரையிலே பேசப்படுகின்றனர்.

"சேக்கிமார் காட்டிய பெண்மை" என்னும் கட்டுரை
இந்துவிலே விதந்து பேசப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.
சேக்கிமாருடைய பெரிய புராணம் அக்காஸத்துக் கைவத் தமிழ்ப்
பெண்கள் சமய வளர்ச்சியிலும், குடும்ப நலன் பேணுவதிலும்
கணவனைத் தெய்வமாக மதித்தலிலும், விருந்தோம்பும் பண்பிலும்
எந்த அளவுக்கு முன்னின்றார்கள் என்பதைக் காட்டுவதாக விளக்கம்
தரப்படுகின்றது. காரைக்காலம்மையார், திலகவதியார்,
மங்கையர்க்கரசியார், திருநீலகண்டர், இயற்பகை, இளையாள்குடி
மாறாநாயனார், அப்புதியடிகள், சிறுத்தொண்டர் ஆகியோருடைய
மனைவிமார், பரவையார், சங்கிலியார் ஆகிய பெண்களின் நலன்கள்
இக்கட்டுரையிலே விளக்கிக் கூறப்படுகின்றன. திலகவதியாளர்
திண்மையுடைய பெண்ணாகவும், மங்கையர்க்கரசியாளர் உறுதியான
பணிசெய்யும் ஞானமுடைய, உறுதியுடைய பெண்ணாகவும்
சேக்கிமார் படைத்திருப்பதை எல்லோரும் இனிடத்
விளங்கிப் பழத்து இன்புறும்படியாக அம்மா எழுதியிருப்பதைக்
காணலாம்.

கச்சியப்பருடைய கந்த புராணத்துப் பெண்மை பற்றி கூறும்போது,

“கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் பிற்காலச் சேஷர் காலத்தில் வாழ்ந்தவராகையால் அக்காலப் பெண்மையின் சிறப்புக்களையும் அவர்களீன் கற்பு மேம்பாட்டையும் ஒழுக்க ஏற்றிகளையும் நன்கு அறிந்தவர் என்பது கண்கூடு. இவற்றையெல்லாம் விண்ணுலக நிலையில் வைத்துக் காட்டுவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.”

என்று சிவத்தமிழ்ச் செல்வி கூறுவது நயத்தற்குரிய இடமாகும்.

“வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்வவன்
வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்”

என்னும் குறஞ்சு ஏற்ற சிறந்த விளக்கமாகவும் அமைகின்றது. மண்ணில் சிறந்த குணங்களையுடைய பெண்கள்தான் விண்ணுக்குச் செல்வர். எனவே மண்ணில் நல்ல பெண்களின் நிலைகளை நாம் பார்க்கும் போது விண்ணுலக பெண்களின் குணங்களை நாம் இலகுவிலே விளங்கிக்கொள்ள முடியும் என்னும் அருமையான கருத்துப் புலப்படுத்தப்படுகின்றது. ரதி, உமையம்மை, கார்த்திகைப் பெண்கள், தெய்வயானை, வள்ளி ஆகிய கந்தபுராணப் பெண்களின் குணநலன்கள் இக்கட்டுரையிலே விளக்கம் பெறுகின்றன.

தாய்க்கு இலக்கணமாகக் கோசலையையும் சுமித்திரையையும், மனைவிக்கு இலக்கணமாகச் சீதையையும் மன்னோதரியையும், நட்புக்கு இலக்கணமாகத் திரிசடையையும் கம்பன்

படைத்துள்ளமையை அம்மையார் தன்னுடைய ஆறாவது கட்டுரையிலே விளக்குகின்றார். அரசாட்சி செய்யும் ஒரு பெண்ணை எங்களுக்கு முதன் முதலாக அறிமுகப்படுத்தியவர் பரஞ்சோதி முனிவர். அங்கயற்கண்ணி மீனாட்சியின் ஆட்சி பற்றியும் அவளுடைய சிறப்புக்கள் பற்றியும் “பரஞ்சோதி முனிவர் காட்டும் பெண்மை” என்னும் கட்டுரையிலே எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

நாலின் நிறைவுக் கட்டுரையாக அமைவது பிற்காலப் பெண்மை பற்றியதாகும். இந்தக் காலத்துப் பெண்மையின் குணங்களைப் பார்தியின் பாடல்களிலிருந்தும் பிற்காலப் பெண்மை நல்லார் பற்றியதாயும் எடுத்து இக்கட்டுரைகளிலே சிவத்தமிழ்ச் செல்வி விளக்குகின்றார்.

தன் நாட்டிலும் பிற நாடுகளிலும் பெருமை பெற்ற உயர் தகைமை பெற்ற ஒரு பெண்ணாக விளங்குபவர் கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்கள். அவரே ‘பெண்மைக்கு இணையுண்டோ’ என்னும் வினாவுக்கு விடையாக அமைபவர். அவர் தான் தரிசித்த இலக்கியப் பெண்களை இலகுவான அழகான செந்தமிழ் எழுத்துகளுடாக எம்மையும் தரிசிக்கும்படி செய்கிறார். அவருடைய இலக்கியப் புலமையும் கட்டுரைத் திறனும் இந்நாலுடாகப் புலப்படுத்தப்படுகின்றன. மாணவர்கள் படித்துப் பயன்பெறக்கூடிய இந்நாலினை எழுதிய அம்மையானர் வணங்கி வாழ்த்துகிறேன்.

போசிரியர் அ.சண்முகதாஸ்
பீடாதிபதி, உயர்பட்ட ஆய்வுப்பீடம்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

பெண்மை சித்திரீக்கப்படுகிறது. அரியாசனத்தில் அரசரோடு சரியாசனம் அமர்ந்து புலமையால் பெருமை கொண்ட பெண் பாற்புலவர்கள் பெருமை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒளவையாரின் சிறப்பியல்லை விளக்கி ஆரம்பித்த கட்டுரை காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார் என்ற புலவரின் புலமையை விளக்குவதோடு வீரமிக்க பத்தினிப் பெண்டிரின் வாழ்வினை எடுத்துரைத்துள்ளது. குறுந்தொகை என்ற நூலில் தற்கொண்டான் பேணுகின்ற தகை சார்ந்த பெண்ணின் பெருந்தன்மையை விளக்குகின்ற ரசனை மிக்க பாடலை எடுத்துரைத்து, புதுக்குடித்தனம் வாழும் தம்பதிகளின் இணைப்பினைச் சுவையாக விளக்கியுள்ளார். கடமையுணர்வை வெளிக்காட்டும் பெண்மையினைக் கலித்தொகைப் பாடற்காட்சி மூலம் எடுத்துரைத்துள்ளார். கற்புடை மாதரை காதலின் சிறப்பினை கலித்தொகை மூலமும், புறநானாறு, அகநானாறு போன்ற அருந்தமிழ் நூல்களிலிருந்து எளிய தமிழில் அம்மையார் எடுத்துரைத்துள்ளார். இந்நூலின் காத்திரத்தை முதலாவது கட்டுரையை வாசித்தவுடனேயே உணரத்தக்க வகையில் அரியன பலவற்றை சுருக்கமாக தெளிவாகக் கூறுவதை அம்மாவின் நீண்ட இலக்கிய அனுபவ வெளிப்பாடாகவுள்ளது. இரண்டாவது கட்டுரையில் அறநூல் தந்த வள்ளுவப் பெருந்தகையின் பேராற்றலை விளக்குவதோடு வாழ்க்கைத் துணை நலம் எனப் போற்றப்படும் பெண்ணின் சிறப்பும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அறத்துப்பால் முதல் காமத்துப் பால் வரை வள்ளுவர் காட்டிய பெண்மைக் கருத்தோடு கூடிய கட்டுரையாக வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. இல்லானுக்குரிய இனிய கடமைகளை குசேலரின் மனைவி சுகீஸையின் வாழ்வை உதாரணம் காட்டி உருக்கமாக எடுத்துரைத்துள்ளார். பெண்மைக்கு இருக்க வேண்டிய உத்தமப்

வலமை சேர்ப்பது தாம்புலமைப்பாலடா
மானஞ் சேர்க்கும் மனையின் வார்த்தைகள்
கலையீழ்ப்பது பெண்களாறுமாடா
கைகள் கோர்த்துக் கார்த்து நின்றாடுவோம்.

என்ற மகாகவி பாரதியாரின் பாவரிகள் அற்புதமானவை மனையறத்தின் வேராக விளங்கும் பெண்ணின் பேராற்றலை தமிழர் தம் பெருமை கூறும் இலக்கியங்கள் யாவும் இயம்பின. கருணை, பரிவு, நேசம், அரவணைப்பு, வீரம், அறிவு அத்தனையுமுடையவள் பெண் என்பதனை பழந்தமிழ் நூல்கள் முதல் பாரதியாரின் படைப்புக்கள் வரை பறை சாற்றுகின்றன. ஆழ்ந்து அகன்று நுண்ணறிவாளராக விளங்கும் எங்கள் அன்னை சிவத்தமிழ்ச் செல்வி கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அம்மையார் அவர்களின் அற்புதப் படைப்பாக வெளிவரும் “பெண்மைக்கிணையுண்டோ” என்ற இந்த இலக்கிய நூல் மிகவும் காத்திரமானது. பன்னால் பாண்டித்திரியமுடைய அம்மையாரின் சிந்தனையில் எழுந்த அறக் கருத்துக்களை இக்கட்டுரைகளில் ரசனைகளைப் படித்து உணரக் கூடிய தமிழ் அறிவு வற்றிப் போகின்ற நிலையில் இன்றைய காலச் சந்ததிக்கும் விளங்கக் கூடிய வகையில் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் முதல் தமிழ்ப் புராணங்கள் வரை இந்நூலில் எடுத்துரைத்துள்ளார், அழகு தமிழில் எழுந்துள்ள கட்டுரைகளில் முதலில் சங்க காலப்

பண்புகளை வள்ளுவர் குறளின் மூலம் தெளிவுபடுத்துகின்ற விடையாக இரண்டாவது கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

மூன்றாவது கட்டுரையில் இளங்கோவடிகள் காட்டும் பெண்மை சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இக் கட்டுரையின் முகவுரையிலேயே அம்மா அவர்கள் குறிப்பிடும் அறிமுகம் சிறப்பானது. இலக்கியங்கள் எழுந்த காலத்துக்கு மட்டும் உரித்துடையனவல்ல நிகழ் காலத்தைக் கொண்டு வருங்காலத்தையும் நோக்கிச் சுவையுட்டத்தக்க வகையில் படைக்கப் பட்டவையே சிறந்த இலக்கியங்களாகக் கொள்ளத் தக்கவை. சிலப்புதிகாரம் ஏக காலத்துக்கும் கருத்துரைப்பது என்பதனை எடுத்துரைக்கிறார். கண்ணகியின் இல்லற மாண்பு முதல் மாதவியின் மாண்பு, தேவந்தி என்ற தோழியின் பண்பு, கோப்பெருந்தேவியின் உடன் கட்டை ஏறும் உயர் பண்பு, நொந்து வந்தவர்க்கு அறுசுவை உணவுட்டி ஆதரிக்கும் மாதரி என்ற இடைச்சிப் பெண்முதல் மாதவி என்னும் நல்லாள் வரை அக்கட்டுரையில் எடுத்துரைத்துள்ளார். கண்ணகியின் மென்மைத் தன்மையைக் கூற வந்த அம்மையார் பாண்டியன் அவையில் நீதி கேட்ட கண்ணகியின் உணர்வை வீர வார்த்தைகளால் உள்ளம் நெகிழு எடுத்துரைப்பது அபாரமாக அமைந்துள்ளது.

நான்காவது கட்டுரை அன்னையவர்களுக்கு மிகமிகப் பார்ச்சயமான பெரிய புராணத்தில் பேசப்பட்ட பெண்மையை வெளிப்படுத்தும் கட்டுரை. சேக்கிழார் பெருமானின் பக்திக் காலியமான பெரிய புராணத்தை ஜயம் திரிபறக்கற்றுப் பல சிந்தனைகளை உரைகள் வாயிலாகவும், பல நூறு கட்டுரைகள் வாயிலாகவும் தந்த அன்னையவர்கள் இக்கட்டுரையில் சைவத்

தமிழ்ப் பெண்களின் பாரம்பரிய மரபுகளைப் பகுதிச் சுவையோடு எடுத்துரைத்துள்ளார். பெண்கள் தெய்வங்களாகப் போற்றப்படுகின்ற சிறப்பினைப் பல்வேறு உதாரணங்களோடு இக்கட்டுரையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. பக்தி இலக்கியப் பாதையைத் திறந்த காரைக்கால் அம்மையாரின் வாழ்வைத் தெளிவாக எடுத்துரைத்து, அம்மையார் ஆண்டவளிடம் கேட்ட வரங்களை விளக்கும் சேக்கிழார் பாடலை சிந்திக்க வைக்கிறார். தூண்டு தவ விளக்கனையர் எனச் சேக்கிழாரால் சிறப்பிக்கப்படும் திலகவதியாரை, மங்கையர்க்குத் தனியரசி எனச் சிறப்பிக்கப்படும் மங்கையர்க்கரசியாரை எம்மைத் தீண்டு வீராயின் திருநீல கண்டம் என்று சபதமிட்ட திருநீல கண்டரின் மனைவியை, திருவினும் பெரியாள் என்று போற்றப்பட்ட இயற்பகை நாயனாளின் மனைவியை அவலம் சூழ்ந்த நிலையிலும் அடியார்க்கு உணவளிக்க முனைந்த அப்பூதியடிகள் மனையாளை, அடியார்க்கு அழுது கொடுக்க அருமைந்தமையே அர்ப்பணித்த திருவெண்காட்டு நங்கையின் பக்தியினைப் பரவையார் சங்கிலியாரின் மனத் திண்மையை, தீகன்று உலகம் உய்ய உதித்த சுந்தரரைத் தந்த இசைஞானியாரை சேக்கிழார் காட்டும் பெண்மைக்கு இலக்கணமாக இக்கட்டுரையில் எடுத்துரைக்கப் பட்டுள்ளது. மங்கை நல்லாரின் வாழ்க்கைச் சிறப்பும் திருத்தொண்டர் மேன்மையும் எடுத்துரைக்கும் இக்கட்டுரையில் சேக்கிழாரின் பாடல்களில் கூறப்படும் உவமை நயமும் எடுத்துரைக்கப்படுவது குறிப்பிடத் தக்கது. ஐந்தாவது கட்டுரையில் கச்சியப்பர் காட்டிய பெண்மை எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. கந்த புராணத்தின் மேன்மையை விளக்கியதுடன் “கந்த புராணம் ஞான காவியம்” என அம்மையார்

விளக்கியுள்ளார். கூத புராண நூற்பயனை விரித்துரைத்து ஆரம்பித்த இக்கட்டுரை மன்மதனின் மனைவியாகிய ரதியின் பெண்மைச் சிறப்பை எடுத்து விளக்கம் செய்து தொடர்கிறது. ஏழாவனை இழந்து தவிக்கின்ற ரதியின் புலம்பல் ஊடாக அவரின் மாண்பு கட்டுரையில் நிரூபிக்கப்படுகிறது. பார்வதியின் தவச் சிறப்பும், உறுதிப்பாடும் நன்கு இக்கட்டுரையூடாக விளக்கப் பட்டுள்ளது. கார்த்திகைப் பெண்களின் மேன்மையும் குருபத்மனின் மனைவி பதுமகோமளையின் பண்பும், தெய்வயானையின் சிறப்பும், வள்ளியின் புனித நம்பிக்கை என்பவற்றைப் பல்வேறு உதாரணங்களோடு இக்கட்டுரையில் எடுத்துரைத்துள்ளார். தமிழர் வாழ்விலிருந்த களவு மணம், கற்பு மணம் என்ற இரண்டினையும் கச்சியப்ப சிவாச்சாரியாரின் காவியப் படைப்பில் விளக்கம் கூறி வள்ளிதிருமணப் பகுதியை விளக்கியிருக்கும் இடம் மிகவும் சிறப்பாக உள்ளது.

ஆறாவது கட்டுரையில் சொல்லுக்குள் வாக்கியத்தைச் சுருக்கி வைத்த புலவராகிய கம்பரின் காப்பியம் போற்றும் பெண்களின் சிறப்பு விளக்கப்பட்டுள்ளது. கம்பரின் கவித்துவமும் கம்பரைப் போற்றிய சடையப்ப வள்ளின் சால்பும் விதந்துரைக்கப் பட்டுள்ளது. பெண்மையாற்றலை எடுத்துரைக்கும் கட்டுரையில் பெண்மைப் பண்புக்கு மாறாக விளங்கும் பெண்களையும் உதாரணங்காட்டி இக்கட்டுரை விரையப்பட்டுள்ளது. சீதாப்பிராட்டியின் மகத்தான காவியத்தின் பல இடங்களைச் சுட்டிக்காட்டி விளக்கம் செய்யப் பட்டுள்ளது. தாய்மைப் பண்பின் மேன்மையை கோசலை, சுமித்ரை மூலம் மிகத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. கைகேயி, கூனி, தாடகை, குர்ப்பன்கை போன்றோர்களிடம் காணப்பட்ட

பெண்மைக்கு மாறான இயல்புகளை மிக அழுத்தமாக எடுத்துரைத்து படிப்பவர்களை சிந்திக்கத் தூண்டும் வகையில் இக்கட்டுரையின் சொல் நடை அமைந்துள்ளது. இராவணனின் மனையாள் மண்டோதரியின் மாண்பினை விளக்குகின்ற இக்கட்டுரையின் நிறைவூப் பகுதியில் இராவணனின் பிரிவால் வருந்தும் மண்டோதரியின் புலம்பலை கம்பரின் பாடல் அடிகளை எடுத்து விரித்துரைத்த தன்மை நெஞ்சை நெகிழிவைக்கக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது. ஏழாவது கட்டுரையில் திருவிளையாடற் புராணத்தினாடாக பெண்மைச் சிறப்பு எடுத்துரைக்கப் பட்டுள்ளது. திருவிளையாடற் புராணத்தின் மூலநூல் விளக்கத்தோடு தொடங்கும் இக்கட்டுரையில் சிதம்பர ஆட்சியையும் மதுரை ஆட்சியையும் நகைச் சுவையாக பாமர மக்கள் பேசும் கிராமிய வாய் மொழி மரபை எடுத்துரைத்துள்ளார். பாண்டி நாட்டில் பெண்மைக்கு முதன்மை கொடுக்கின்ற பாரம்பரியத்தை பரஞ்சோதியாரின் பாடல் அடிகள் மூலம் விளக்கம் கொடுத்து கட்டுரை தொடரப்படுகிறது. அங்கயற் கண்ணியின் பெருமையையும் கூறி சைவ சமயத்தவர்கள் சக்திக்குக் கொடுக்கும் தத்துவச் சிறப்பையும் இக்கட்டுரையூடாகத் தெளிவூப் படுத்தியுள்ளார்.

எட்டாவது கட்டுரையில் நவயுகக் கவிஞர் எனப்போற்றப்படும் பாரதியாரின் கவிதைகளுக்குள் காணப்படும் பெண்மைச் சிறப்பை எடுத்து விளக்கம் செய்கிறார். பாரதியாரின் கவித்துவத்தை அவரது இலட்சிய வாழ்வை கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் விதந்துரைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. மகாபராசக்தியிடம் பாரதி கேட்கும்

வரங்களோடு தொடங்கி பெண் விடுதலைக்காக பாரதி கூறும் முறையிடுகளையும் விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. தமிழ் மொழியைத் தாயாக வர்ணிக்கும் பாரதியின் பாவரிகளின் மேன்மையை அம்மையார் இக்கட்டுரையில் எடுத்துக் கூறும் பாங்கு மிகச் சிறப்பாகவுள்ளது. பாரதி பாடிய பராசக்தியையும், பெண்விடுதலைக் கீதங்களையும் எடுத்து விளக்கியுள்ள இக்கட்டுரையில் பாரதியின் தத்துவப் பாடல்களில் விவரிக்கப்படும் பெண்மையின் ஞாபகழுட்டப்பட்டுள்ளது.

ஒன்பதாவது கட்டுரையில் பத்தொன்பதாம், இருபதாம் நூற்றாண்டில் இவ்வுலகில் வாழ்ந்த பெருமைக்குரிய பெண்மணிகள் பற்றி பல்வேறு ஆதாரங்களுடன் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். தியாக சிந்தனையுள்ள மங்கையரால் இவ்வுலகம் பெற்ற பயன்களை அறிவியல் ரீதியாக ஆராய்ந்து இக்கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது. அன்னை திரேசா, புளோரன்ஸ் நெற்றிந்கேரள், மேரி கியூரி அம்மையார், மாரியோ போலியோ, கஸ்தூரிபாய், மீராபாய், சாரதா தேவி அம்மையார், இந்திராகாந்தி இராமா பாய், லீலாவதி இராமநாதன் சீமாட்டி, செல்லாச்சி அம்மையார் போன்ற உலகம் போற்றும் மங்கையர்களை இக்கட்டுரையில் விளக்கியுள்ளார். சமூக நீதி பற்றியும், அறியாமையிலிருந்து பெண்மை விடுதலை பெறவேண்டிய மேன்மையையும் இக்கட்டுரையில் பல உதாரணங்களோடு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். கீழைத்தேய, மேலைத்தேய நாடுகளில் வாழ்ந்த மனித நேயம் மிக்க பெண்களை இக்கட்டுரையில் ஞாபக மூட்டியிருப்பது மிகவும் சாலப் பொருத்தமானதாகும். இக்கட்டுரையில் இன்றைய உலகில் காணப்படும் அசிங்கங்களை

மறைமுகமாகச் சுட்டிக் காட்டிப் பெண்கள் புனிதமாக வாழ வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளையும் விடுத்திருப்பது இக்கட்டுரையின் பிறிதொரு சிறப்பம்சமாகும். அன்னை திரேசா பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றபோது சேரிப்புறத்தவரை அரவணைத்து அறிலுட்டிய உதவியை தூயமாக நேயம் துலங்க விளக்கியுள்ளார். தாய்மையென்னும் மேன்மையை இக்கட்டுரையில் சுட்டிக் காட்டுகின்றபோது கருச்சிதைவை எதிர்த்து அன்னை திரேசா குரல்கொடுத்த வரலாற்றை இவ்விடத்தில் உணர்வோடு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். 1975 ம் ஆண்டில் ஐநா.ஸ்தாபனம், மகளிர்த்தினம் பிரகடனம் செய்யவேண்டிய குழநிலை ஏற்படும் அளவிற்குப் பெண்மையின் மதிப்பை இவ்வுலகம் பேணத் தவறியமையைக் கட்டுரையின் நிறைவில் குறிப்பிடும் பாங்கு சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது. புகழ் பூத்த அரசியல் வாதியாகிய இந்திராகாந்தியின் ஆளுமையை பல்வேறு கோணங்களில் ஆராய்ந்து குறிப்பிட்டுள்ளார். நிறைவுக் கட்டுரையாக அமைந்துள்ள இக்கட்டுரை இன்றைய யதார்த்த உலகை சிந்திக்கத் தூண்டும் கட்டுரையாக அமைந்துள்ளது. இக்கட்டுரையில் சமயம், அரசியல், மருத்துவம், சமுதாய விழிப்புணர்வு என்பவற்றில் ஆயராப் பணி செய்த அன்னையர்கள் வாழ்வு, சாதித்த சாதனை மிகத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

“மங்கையராய்ப் பிறப்பதற்கு நல்ல மாதவம் செய்திட வேண்டும்” என்பது கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளையின் கருத்து. இத்தகைய மாதவப் பிறவிகளின் நிலையினை மேற்குறித்த கட்டுரைகளின் வாயிலாக சிவத் தமிழ்ச் செல்வி அம்மையார் அவர்கள் எடுத்துரைத்துள்ளார்கள்.

“பெண்மைக்கிணையுண்டோ” என்ற இக்கட்டுரைத் தொகுதி அறிய நாலாகத் தமிழுலகம் போற்றும் என்பதில் ஜயமில்லை. அம்மையார் அவர்கள் ஜம்பதுகளில் அறுபதுகளில் பல இலக்கிய உரைகளை இலங்கை வானொலியில் தொடராக ஆற்றிப் பெருமை பெற்றவர். உலகம் போற்றும் சைவத் தமிழ் பேரறிஞராகிய அம்மையாரது பேச்சு ஒலி நாடாக்கள், அவரது கட்டுரைகள் அடங்கிய நூல்கள் போன்றவற்றைப் பேணிக்காக்க வேண்டும் என்பது அறிஞர்களின் இன்றைய பேரவா - அவ்வகையில் அம்மையாரின் சிந்தனையில் உருவான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் இந்நால் எமக்குக் கிடைத்த வரப்பிரசாதமாகும். அம்மையாரின் இந்நாலை வெளியிடுவதில் மணிமேகலைப் பிரசரம் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறது. இந்நால் மாணவர்களுக்கும், இலக்கியம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் சமூக ஆய்வாளர் களுக்கும் ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்துள்ளது. அம்மையாரின் அருந்தமிழ் நாலுக்கு வாழ்த்துரை எழுதுகின்ற பேற்றினைப் பெரும் பேராகக் கருதி இந்நாலை உருவாக்கிய அன்னைக்கு நன்றி கூறி வாழ்த்துகிறேன்.

செஞ்சொற்செல்வர்
அறு.திருமுருகன்
(B.A., DIP-in-Ed).

அன்பிற்குரிய அம்மா கலாநிதி சிவநெறிச் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி - இந்தப் பெயரை எழுதும்போதே என் இதயம் இனிய நிகழ்ச்சிகளாலும் சிந்தனைகளாலும் நிறைகிறது.

23 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக என் ஆழ்மனதில் இருந்த ஒரு சின்ன ஆசை (பெரிய ஆசை?) யாழ்ப்பாணத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமென்பது. பத்துமுறைக்கு மேல் இலங்கை சென்று திரும்பியிருக்கிறேன். ஆனால் யாழ் நகரகத்திற்கு செல்லும் வாய்ப்பு கிட்டாமல் நிராசையாகவே இருந்தது. அமைதிப் பேச்சிற்குப் பிறகு ஏற்பட்டுள்ள சுமுகமான குழந்தையை தவறவிட்டு விடக்கூடாது என்று 17-4-2002 அன்று யாழ்ப்பாண டவுனில் நடைபெற்ற பொங்குதமிழ் நிகழ்வில் கலந்து கொள்ள விரும்பி அதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டபோதுதான் அது எவ்வளவு சிரமமான காரியம் என்பதை உணர முடிந்தது.

இலங்கை அரசின் உள்துறை அமைச்சு அனுமதித்தால் மட்டுமே வெளிநாட்டவர்கள் இராணுவ விமானத்தில் செல்ல அனுமதிச் சீட்டு தருவார்கள். இந்து சமய அறநிலையத்துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு.ம.கேஸ்வரனும் அவருடைய தனிச் செயலர் பாசமிகு சகோதரர் திரு.ஜி.தி.சம்பந்தனும் என்னுடைய மற்றும் என் நண்பர்கள் திரு.எஸ்.ஆர்.ஜானகிராமன் மற்றும் திரு.காஞ்சி தியாகராஜன் ஆகிய மூவரின் கடவுச்சீட்டுகளை (பாஸ் போர்ட்) பெற்று அனுமதி வாங்கித்தந்து உதவினார்கள். 17 ஆம் தேதி அதிகாலைப் பயணத்திற்கு 16 ஆம் தேதி மாலை தான் அனுமதி கிடைத்தது.

இரத்மலானை ராணுவ விமான தளத்திலிருந்து நாங்கள் ஸ்மவரும் பயணமானோம். யாழ் பல்கலைக் கழகத்திற்கு மணிமேகலைப் பிரசரம் சார்பில் நாங்கள் கொடுத்த 51 ஆயிரம் ரூபாய்

(சென்றெழுப்பில் தங்கம்மா அப்பாகுடி அவர்கள் பொன்னாடை போர்த்தி கவுரவிக்கினார்
திருவிரி தமிழ்வாணங்கு போன்று)

பெறுமானமுள்ள புத்தகங்கள் மற்றும் கண் காட்சிக்குத் தேவையான நூல்களை அனுப்பி வைத்து உதவிய அன்பிற்குரிய சகோதரர்கள் உதயன் நாளிதழ் ஆசிரியர் திரு. சரவணபவனுக்கும் கட்டராளி நாளிதழின் ஆசிரியர் திரு. வித்யாதரனுக்கும் நன்றி தெரிவிப்பது பொருத்தமானதாகும்.

ஆஸ்திரேலிய மெல்பர்ஸ் நகரில் மிகப்பெரிய விற்பனைக் கூடத்தை வெற்றிகரமாக நடத்திவரும் அருமை நண்பர் திரு. இளங்கோ (இப்போது இவர் நடிகராகவும் ஆகிவிட்டார். திரு. கமலின் நளதமயந்தி திரைப்படத்தில் மருத்துவராக நடித்திருக்கிறார்) நான் யாழ்ப்பாணத்திற்கு செல்கிறேன் என்பதை என் மின் அஞ்சலைப் பார்த்து அறிந்து உடனே தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு “தெல்லிப்பழையில் அவசியம் தூர்க்கையம்மன் கோவிலில் புத்தகக் கண்காட்சியை நடத்துங்கள். சிவநெறிச் செல்லி தங்களுக்கு வேண்டிய அனைத்து உதவிகளையும் செய்து தருவார்!” என்றார்.

எனவே அருட்திரு. அம்மா அவர்களை முதலில் அறிமுகப்படுத்திய பெருமை திரு. இளங்கோ அவர்களையே சாரும். ஆனால் அம்மா அவர்களின் பெயரைச் சொன்னால் போதும். இலங்கையில் மட்டுமல்லாது உலககெங்கும் வாழுகின்ற ஈழத்தமிழர்கள் அனைவருமே அறிவார்கள். சில கோவில்களில் பணசம்பாதித்தியத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துவரும் இக்காலகட்டத்தில் இறைப்பணிக்கும் சமூகப் பணிக்கும் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துச் செயல்படும் அம்மா அவர்களை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

கோவில் வழிபாட்டில் அமைதி மிக முக்கியம். பல கோவில்கள் சந்தைக்கடைகளாகிவிட்டன. ஆனால் இந்தக் கோயிலுக்குள் சென்றால் அப்படியொரு சுத்தம்; அமைதி; கட்டுப்பாட்டு நெறி!

யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் புத்தகக் கண்காட்சியைத் துவக்கி வைத்துவிட்டு அம்மா அவர்களின் அனுமதியைப் பெறுவதற்காக

சென்றபோது இப்படியொரு இனிமையான சூழலில் கோயில் அமைவது சாத்தியமா என்ற ஆச்சரியம் என்னுள் ஏற்பட்டது. சாந்தமே உருவான அம்மா அவர்களை கோவிலின் வெளிப் பிரகாரத்தில் சந்தித்தேன்.

அன்போடு வரவேற்று உபசரித்து, இனிப்புப் பலகாரங்களை அளித்து அவர்கள் நடத்தும் அருமையான நூல்கக் கட்டத்தில் கண்காட்சி நடத்தவும் அனுமதி தந்தார்கள். கண்காட்சியின் நேரத்தைப் பற்றி முடிவெடுப்பதுதான் சிரமமாக இருந்தது.

அந்தக் காலக்கட்டத்தில் புளியங்குளம் - வவுனியா சாலை போக்குவரத்திற்கு திங்கள் முதல் வெள்ளி வரை மட்டுமே அனுமதிப்பார்கள். சனி, ஞாயிறு இரு தினங்களில் வாகனப் போக்கு வரத்திற்கு அனுமதி இல்லை. மாலை 5.30 மணிக்குள் புளியங்குளம் பகுதியைத் தாண்டி விடவேண்டும். இதைப்பற்றி அம்மா அவர்களிடம் நான் தெரிவிக்க அருமையானதொரு யோசனையைச் சொன்னார்கள். வெள்ளிக் கிழமை காலை என்பதால் விடியற் காலையில் பக்தர்கள் வருவார்கள். காலை 6 மணியிலிருந்து 8.30 வரை தாங்கள் கண்காட்சியை நடத்தலாம் என்றார்கள்.

அதன்படியே அடுத்த நாள் அதிகாலை வாசக நண்பர் திரு. மகேந்திரன் ஐதீஸை மன்னன் இரண்டாம் சங்கிலி சிலை அருகே இருக்கச் சொல்லி அவரை அழைத்துக்கொண்டு நாங்கள் நால்வரும் கண்காட்சியை நடத்தினோம். நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. புத்தக கண்காட்சி நடப்பதைப் பற்றி சற்று முன்கூட்டியே தெரிந்திருந்தால் கையில் பணத்தோடு வந்திருப்போமே என்று ஆதங்கப்பட்ட சில பக்தர்களுக்கு அதிரடியாக அற்புதமான யோசனை ஒன்றைச் சொன்னார்.

பக்தர்கள் தங்களுக்குத் தேவையான புத்தகங்களை தேர்ந்தெடுத்து வாங்கி அதற்கான தொகையையும் தங்கள் பெயரையும் அங்குள்ள நோட்டுப்புத்தகத்தில் குறித்து வைத்து விட்டு ஒரு வார அவகாசத்தில் பணத்தைக் கொண்டு வந்து செலுத்தலாம் என்ற நவீன கிரெடிட் கார்டு' யோசனைதான் அது!

பக்தர்களும் தயக்கமின்றி நன்கு வாங்கினார்கள். அம்மா அவர்களும் தன்னுடைய நூலகத்திற்கு கணிசமாக வாங்கி ஆதரவு நல்கினார்கள். இச்சந்தர்ப்பத்தில் அம்மா அவர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த போதுதான் அவர்களுடைய வாழும் வழி நூலின் ஒரு பிரதியைத் தந்தார்கள். இந்த நல்ல புத்தகம் தமிழக மக்களுக்கும் சென்றடைய வேண்டுமென்பதற்காக மணிமேகலைப் பிரசுரத்தில் மறுபதிப்பு செய்தேன். புலம் பெயர்ந்து வாழும் மக்களிடையே மிகச்சிறந்த வரவேற்பு இந்நாலுக்கு. இந்நாலை வெளியிட அனுமதித்த அம்மா அவர்களுக்கு என் நன்றி. அம்மா அவர்களின் இறைப் பணியைச் செவ்வனே நிறைவேற்றும் அருட் திரு. சிவா அவர்களுக்கும் என் நன்றி உரியது. இதன் தொடர்ச்சியாகத்தான் இப்போது உங்கள் கரங்களில் தவழும் 'பெண்மைக்கு இணையுங்டோ?' என்ற பெண்ணியத்திற்கும் பெண்களுக்கும் பெருமை சேர்க்கும் இந்நாலையும் மணிமேகலைப் பிரசுர வெளியிடாக செய்திருக்கிறோம். என் தந்தை தமிழ்வாணன் 48 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக தான் துவங்கிய பதிப்பக்த்திற்கு என் தாய் மணிமேகலை அவர்களின் பெயரைச் சூட்டி பெண்மைக்குப் பெருமை சேர்த்தார். இதே வழியில் நானும் சிந்தித்து இந்நாலில் ஒரு புதுமையைச் செய்திருக்கிறேன்.

எனக்குத் திருமணம் ஆனது 24 மே 1981. என் மனைவி திருமதி. வள்ளி நன்கு வரைவதில் ஆற்றல் பெற்றவர். திருமணப்பரிசாக இவருக்கு என் சார்பில் என்ன அளிக்கலாம் என்று ஆலோசித்த போது பளிச்சென்று ஒரு யோசனை தோன்றியது. தமிழகத்தின் சிறந்த ஓவியர்களுள் ஒருவரும் எங்களின் குடும்ப நண்பருமான திரு. மணியம் செல்வன் (ம.செ.) அவர்களிடம் என் வருங்கால மனைவி வள்ளியின் புகைப்படத்தைக் கொடுத்து வரைந்து வாங்கி அதையே பரிசாகக் கொடுத்துவிடலாம் என்ற என் சிந்தனையை சகோதரர் திரு. வேனா தமிழ்வாணனும் ஆமோதித்தார்.

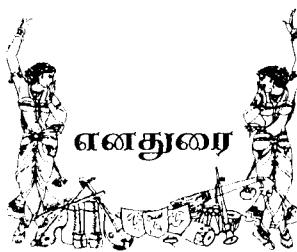
திரு. ம.செ. படு பிளியான மனிதர். ஒரு புத்தகத்தின் அட்டைப் படத்திற்காக பல மாதங்கள் பதிப்பாளர்கள் காத்திருப்பார்கள். ஆனால் என்ன ஆச்சரியம். இரண்டே வாரங்களில் தத்திருப்பாக

வரைந்து தந்து விட்டார். என் மனைவி இந்த உயரிய பரிசைப் பெற்று ரொம்பவும் மகிழ்ந்து போனார்.

என்னுடைய முன்னேற்றத்திற்கும், குடும்பத்தில் எழுக்கூடிய சிறு பிரச்சனைகளைச் சமாளித்து அவை என்னைப் பாதிக்காமல் பார்த்துக் கொண்ட விதத்திலும், கூட்டுக்குடும்பம் வெற்றிகரமாக நடைபெற பாடுபடுவதிலும், மகன்கள் ரமேஷ், ரஞ்சித் வளர்ப்பில் செலுத்தும் பிரத்யேக கவனத்திலும், தாய்க்கு இணையாக என்னிடம் அன்பு செலுத்துவதிலும் 'ஓவ்வொரு ஆணின் வெற்றிக்குப் பின்னே ஒரு பெண் இருக்கிறார்' என்பதை என்னுடைய ஓரளவு வெற்றியில் நிருபிப்பதிலாகட்டும், என் அண்ணி திருமதி.ஜெயம் லேனா தமிழ்வாணினிடம் உடன் பிறந்த சகோதரியாகப் பழகுவதிலும் என் மனைவியின் பங்களிப்பு கணிசமானது. இரு சக்கர வாகனங்கள் மற்றும் கார் ஓட்டுதல், தையல், சமையல், குடும்ப நிர்வாகம் உலகெங்கும் எங்கள் கண்காட்சிகளை நடத்தும் ஆற்றல் என திறமை மிக்க இணையற்ற இப் பெண்மனையை மனைவியாக நான் அடைந்தது என் பேறு; இறைவன் கொடுத்த வரம்.

என் குறைகளைப் பெரிதுபடுத்தாமல், தேவையான நேரங்களிலெல்லாம் எனக்கு யோசனைகளைச் சொல்லி நெறிப் படுத்தி இரு நாத்தனார்களுடனான நல்லுறவு முக்கியம் என்ற வகையில் அதற்கேற்றவாறு நடந்து கொண்டு A Friend Philosopher and Guide என்ற புகழ்மிக்க ஆங்கிலச் சொற்றொடர்க்கு தகுதிவாய்ந்த இவரின் படத்தை 23 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அம்மா அவர்களின் பெண்மைக்கு இணையுண்டோ? நூலில் பொருத்தமாக இடம்பெறச் செய்ய முடிந்ததில் எனக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி. அம்மா கலாநிதி சிவநெரிச் செல்லி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டியின் தரமான நூல்கள் மணிமேகலைப் பிரசரம் வாயிலாக தொடர்ந்து வெளிவரும் என்ற இனிய செய்தியை வாசகர்களுக்குத் தெரிவித்து இந்த நீண்ட புதிப்புரையை இத்துடன் நிறைவு செய்கிறேன்.

ரவி தமிழ்வாணன் (மணிமகலைப் பிரசரம்)

எனதுரை

ஸ்ல்லாம் வஸ்ல தூர்க்கா

தேவியின் திருவருள் துணை கொண்டு பெண்மைக்கு இணை யுண்டோ' என்ற இந்த நூல் வெளிவருகிறது ஏற்குறைய நாற்பத்தைந்து

ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெளிவர வேண்டிய நூல் இது. நான் கொழும்பிலே கல்வி கற்பித்த காலத்திலே இலங்கை வாளெனாலியில் மேற்படி தலையங்கத்தில் மாதம் ஒரு பேச்சாக பன்னிரண்டு பேச்சக்கள் பேசியுள்ளேன். அக்காலத்தில் மாதர் பகுதி என்ற பிரிவில் இந்த ஓலிபரப்பு நடைபெற்றது. அதன்பின்பு யாழ்ப்பாணத்துக்கு மாற்றலாகி வந்த நேரத்திலும் இடையிடையே கொழும்புக்குச் சென்று வாளெனாலியில் பங்குபற்றி வந்துள்ளேன். ஆனால் கடந்த இருபது ஆண்டுகளுக்குள் பலவித மாறுதல்கள் எமது மண்ணில் ஏற்பட்ட காரணத்தினால் வாளெனாலிப் பேச்சக்களுக்குச் செல்வதை நிறுத்திக் கொண்டேன். முன்பு பேசிய பேச்சக்களின் பிரதிகளை அங்கிருந்து எடுத்து நூலாக்கலாம் என்று சிந்தித்தேன். அவ்வெண்ணை நிறைவேறாதது குறித்து இன்றும் விசனப்படுகிறேன்.

ஆனால் 'பெண்மைக்கு இணையுண்டோ' என்ற வாசகம் என்றும் என்னுள்ளத்தைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. இதனாலேயே இந்நூலை எழுதக் கூடியதான் வஸ்லமையைப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

வயதுக்கேற்ற மறதி இப்பணிக்குச் சிறிது தாக்கத்தையே தந்தது. என்றாலும் மன உறுதிப்பாட்டோடு ஒரு முறை நினைப்பதை இருமுறை நினைத்து உள்ளத்தைச் சரி செய்து கொண்டேன். சாதாரணமாக எம்மவர் சொல்லுவார்கள் அறுபதில் ஆட்டம்; எழுபதில் ஏக்கம்; எண்பதில் ஒட்டம் என்று; இவையொன்றும் புதுமையானதில்லை. அனுபவத்திலேயே காண முடிகின்றது.

பொதுவாக எழுத்துப்பணி, பேச்சுப்பணி ஆகியவற்றுக்கு சவால் விடுவது மற்றியாகும். இந்த மற்றியை மிகச் சிரமப்பட்டு மாற்றிய விடயங்களை ஒழுங்குக்குக் கொண்டுவர வேண்டிய நிலையில் என்னைத் தயார் செய்து கொண்டேன். ஒரு புலவரின் பெயரை மறந்தால் அதனைக் கேட்டு அறிய எவரும் இல்லை நான் மறந்து விட்டேன் என்றுதான் பதில் வரும். அல்லது நான் இவற்றைப் படித்துக்கவில்லை என்ற பதில் வரும். என்ன செய்வது? காலம் சிறிது சணங்கினாலும் நானே நினைத்துப் பிடிக்க வேண்டிய நிலையில் இருந்தேன். இப்படி எத்தனையோ அனுபவங்கள்; அவை ஒருபுறம் இருக்கட்டும்; பெண்மைக்கு இணையுண்டோ என்ற நாமத்தைக் கொண்ட இந்நாலை எழுதுவதற்கு ஏறக்குறைய ஐம்பது புத்தகங்களை அலசவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. நூல்கள் அனைத்தும் எங்கள் நூல் நிலையத்திலேயே எடுக்கக் கூடியவையாக இருந்தமை பெரியதொரு வரப்பிரசாதமாகும்.

சங்ககாலப் பெண்மை, வள்ளுவர் காட்டிய பெண்மை, இளங்கோ காட்டிய பெண்மை, சேக்கிமார் காட்டிய பெண்மை, கச்சியப்பர் காட்டிய பெண்மை, கம்பர் காட்டிய பெண்மை, பரஞ்சோதி முனிவர் காட்டிய பெண்மை, பாரதி காட்டிய பெண்மை, பிற்காலப் பெண்மை என்ற தலைப்புகளில் ஒவ்வொரு கட்டுரையும் அமைந்துள்ளது. எனது பிறந்த நாளில் வெளியிட இருப்பதனால் சுருக்கமாகவும் வேகமாகவும் இந்நாலை எழுதவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. ஏறக்குறைய நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பக்கங்களைக் கொண்ட இந்நால் வெளிவருவதற்கு உதவினோர்களை மறந்துவிட முடியாது. முதலாவது நான் சொல்லச் சொல்ல எழுதி இரு பிரதிகளை என்னுடைய சரிபார்த்தலின் பின் ஒப்படைத்தவர் எமது மகளிர் இல்ல முத்த மாணவி செல்வி த.தவனேஸ்வரி அவர்கள். இவர் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி; தமிழ்மொழியைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்றவர், பிரவேச பண்டித பார்த்தையில் சித்தி பெற்றவர். எதுவித எழுத்துப் பிழையுமின்றி நல்ல அழகான கை எழுத்திலே எழுதவல்லவர். இவரைப் போன்று

மற்றொரு சிரேஷ்ட மாணவி செல்வி த.மஞ்சளா என்பவர். இவர்களின் உதவி மிகவும் பாராட்டப்பட வேண்டியது.

அடுத்து எமது அலுவலக உத்தியோகத்தர் திரு.கா.சிவபாலன் அவர்களைப் பெரிதும் பார்ட்ட வேண்டும். அச்சுப்பிழைத் திருத்தம், சொற்பிழை, எழுத்துப்பிழைத் திருத்தங்களை நல்லபடி செய்து இந்நால் உருவாவதற்கு உறுதுணையாக இருந்தவர் இவர். மேலும் உயர்திரு. சோ.பரமசாமி (இனுவில்) அவர்களின் தன்னலங்கருதாப்பணி என்றென்றும் நன்றிக்குரியது. தனது பொன்னான நேரத்தை ஒதுக்கி அச்சக்ததிற்கு வருகை தந்து பிரதிகளை ஒப்பு நோக்கிச் சீர் கெங்குதவர் இவர். எனவே இப்பெரியார் அவர்களுக்கு எனது நன்றா உடல்தாகுக. மேலும் இந்நாலுக்குச் சிறப்பான அணிந்துரை ஒன்றைத் தந்து நூலின் மதிப்பை உயர்த்திய பேராசிரியர் திரு.அ.சண்முகதாஸ் அவர்களை என்றென்றும் எனது வளர்ச்சியில் உணர்ந்த பங்காளராக நினைந்து போற்றுகிறேன். அத்துடன் புலவர் ம.பார்வதிநாதசிவம் அவர்களின் தூய உள்ளத்திலிருந்து உதித்த கவிதைகள் மேலும் மேலும் என்ன வாழ்விக்கும் தகமையான எங்கள் நிர்வாக சபை உறுப்பினர் செஞ்சொற் செல்வர் திரு ஆறு திருமுருகனின் வாழ்த்துரை என்னைப் புழகாங்கிதம் அடையச் செய்தது. இவையெனத்துக்கும் எனது உளங்களிந்த நன்றியைக் கூறி வாழ்த்துகிறேன். மேலும் பெண்மைக்கு இணையுண்டோ என்ற நூலின் மூலப் பிரதியை அச்சுப் பிரதியுடன் ஒப்பு நோக்கும்போது உதவிய சிவபூரீ வா. அகிலேஸ்வரக் குருக்கள் அவர்களுக்கும் நூலை நல்லபடி அச்சிட்டு உருவாக்கிய அச்சக்ததாருக்கும் எனது உளங்களிந்த நன்றியைக் கூறி அமைகின்றேன்.

தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

கலாநிதி சிவத்தமிழ்ச் செல்லி அம்மா அவர்களின்

“ஸ்ரீம்புமுக இணையுண்டோ”

என்னும் நூலுக்கு

புலவர் ம.பார்வதிநாதசிவம் அவர்கள்

வழங்கிய

சிறப்புப் பாயிரம்

மன்று பெரும் தமிழ்த் தொண்டும் வளர் கைவத்
திருத் தொண்டும் மகிழ்ந்தே ஆற்றும்

புண்ணியத்தின் வடிவாய் போற்று சிலத்
தமிழ்ச் செல்லி உலகேர் உய்யப்

ஸ்ரீம்புமுக இணையுண்டோ என்னும் நூலைத்
தருகின்றார் சிறப்பு யாவும்

துன்னிடும் இந்தார் படைத்த அரும் பணியை
உள்ளர் வாழ்த்து வேங்மே.

பெண்ணினுமே பெருந்தக்க யாவுளவே
எனக் கேட்ட புலவர்களின்

எண்ணமதை மிகப் போற்றி ஏந்திமையார்
சங்க முதல் இந்தார் மட்டும்

கண்ணண்ணவே போற்றியவாம் கொள்கைகளை
ஆராய்ந்தே மலரால் ஆன

நன்மை திகழ் மாலையியன நூல் தந்தார்
பல்லாண்டு வாழி வாழி.

இல்லறமே ஆனாலும் துறவறமே
ஆனாலும் இலக்கு மாதர்

நல்லுளமும் தொண்டுகளும் இல்லாமல்
நடப்பதில்லை என்ப தான்

வெல்லுமெரா உயர் கருத்தை விளக்கிடும் இந்
நூலினிலே இனிதீன் வைத்தார்

தொல்லுலு கெல்லாம் போற்றும் சீர்த் தூர்க்கா
துரந்தரியார் வாழி நீடே

-புலவர் ம. பார்வதிநாதசிவம்

சங்கதாஸ் ஸ்ரீம்புமுக

ஈங்க வரலாறு என்பது தமிழர் தம் செம்மையான வரலாற்றை மையமாகக் கொண்டது. அக்காலத்தில் இல்லற மாண்பு, கொடை, வீரம் ஆகியவற்றின் திண்மையும் போற்றுவதற்குரியனவாக அமைந்தன. இக்காலத்தைத் திட்ட வட்டமாக வரையறுக்க முடியாவிட்டாலும் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்னும் பின்னுமாக சில நூற்றாண்டுகளை இக்கால எல்லைக்குள் அடக்கலாம். தமிழ் வளர்த்த மூன்று சங்கங்களில் கடைச்சங்கமே இக்கால எல்லைக்குள் பேசப்படுகிறது. பெரும்பாலும் கடைச்சங்க காலத்தையே சங்ககாலம் என்று அறிஞர் பெருமக்கள் வரையறுத்துச் சொல்வர். இன்றைக்கு ஆயிரத்து எண்ணாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த புலவர்கள், முவேந்தரின் துணைகொண்டு சங்கத் தமிழை வளர்த்து வந்தனர். இதற்கு இடமாகக் கொண்ட நகரம் மதுரை ஆகும். திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக்கடவுளும் சங்கப் புலவர்களில் ஒருவராயிருந்து தமிழ் வளர்த்தார் என்பது வரலாறு காட்டும் உண்மையாகும்.

கொடையும், வீரமும், காதலும் மிகுதியாகப் பேசப்பட்ட காலமும் இக்காலமேயாகும். சங்க நூல்களில் தமிழரின் தனிப்பண்பாகிய கொடை, வீரம் ஆகியவற்றைப் புறப்பாட்டு களிலும் அகத்தினை பற்றிய காதல் சம்பந்தமானவற்றை அகப்பாடல்களிலும் காணமுடிகின்றது.

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை என்பன சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறுவன. சங்ககாலப் பெண்மை என்ற தலைப்பிலே எடுத்துக்காட்டுவதற்கு இந்நூல்களில் அமைந்த பாடல்கள் பெரிதும் துணை போவன ஆகும் முதலாவதாக நோக்கப்புகின், ஒளவையாரின் சிறப்பியல்புகளை நோக்கலாம். இவர் அதியமான் நெடுமானஞ்சியிடம் நெல்லிக்கனியைப் பெற்று நெடிது காலம் வாழ்ந்தவர். அதியமானை வாழ்த்திய இடத்தில்,

‘‘பால்புரை மறைநுதல் பொல்ந்த சென்னி
நீலமணி நிடற் றொருவன் போல
மன்னுலக பெரும நியே தொன்னிலைப்
பெருமலை விட்டரகத் தருமிசைக் கொண்ட
சிறிமலை நெல்லித் தீங்கனி குந்யா
தாத ன்னாகத் தடக்கிச்
காத னீங்க வெமக்கித் தனையே’’

எனப் புறநானூற்றுத் தொண்ணுாற்றொன்பதாம் பாடலில் இந்நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடுகின்றார். ஒளவையாரின் உறுதியான வாழ்வும் வாக்கும் மற்றொரு பாடலிலும் காணமுடிகின்றது. அதாவது தொண்டைமானிடம் அதியமானுக்காகத் தூது சென்ற

இடத்தில் தொண்டைமானின் படைக்கொட்டிலைப் புகழ்ந்தது போலப் பழித்துப் பாடுகிறார். அழகான படைக்கொட்டில், பளிச்சென்று மின்னும் ஆயுதங்கள்; பகை முகத்தைக் காணாமல் இங்கே வாளா கிடக்கின்றன. ஆனால் அதியனின் படைக்கொட்டிலை முறிந்து நொறுங்கிய ஆயுதங்கள் திருத்துவதற்காகக் கொல்லனது பணிக்களாரியில் இடம் பெற்றுள்ளன என்றும் நயமாகப் பாடியுள்ளார். புறநானூறு தொண்ணுாற்றைந்தாம் பாடலில் இக்கருத்தைக் காண முடிகின்றது. ஒளவையாரின் உயர்ந்த புலமையை நோக்கிச் சேரநாட்டு மன்னன் பொன்னால் செய்த ஒரு ஆட்டை ஒளவைக்கு அளித்து மனம் மகிழ்ந்தான். அதனைப் பெற்ற ஒளவையாரும் “சேரா! உன்னாடு பொன்னாடு” என வாழ்த்திச் சென்றார் என்பது வரலாறாகும்.

இக்காலப் பெண்மையின் புலமைச் சிறப்புக்குக் காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார் என்ற மற்றொரு பெண் புலவரின் புலமைத் திறத்தை நோக்கலாம். பதிற்றுப்பத்தின் ஆராம் பத்தைப்பாடி ஒன்பது துவாம் பொன்னும், நூறாயிரம் பொற்காசம் பெற்றவர் இவர். விருந்து வரக்கண்டு கரைந்த காக்கைக்குப் பாராட்டுத் தெரிவித்தவர் இவர். போருக்குச் சென்ற ஒரு வீரமகன் மார்பிலே விழுப்புண் ஏந்தி இறந்து கிடந்ததைப் பெற்றதாய் பெரிதுவந்து நின்றதை “சன்ற ஞான்றிலும் பெரிதுவந்தனனே” என்று பாடி உவகை அடைகிறார் இப்புலவர். சங்ககாலப் பெண்மையில் வீரம் இடம் பெற்ற சிறப்பை இங்கு காணமுடிகின்றது.

பாரி என்னும் வள்ளவின் பெண் மக்கள் இருவரும் தமது தந்தை இறந்தபின்பு புலம்பிப் பாடிய பாடல்கள் உள்ளத்தை உருக்கும் தன்மையன.

“அழ்ந்த தங்கள் அவ்வெண் நிலைல் எந்தையும் உடையோம் எங்குன்றும் ஸ்ரீர்கொள்ளார்
இற்றைத் தங்கள் இவ்வெண் நிலைல் எந்தையும்
இல்லோம் எங்குன்றும் ஸ்ரீர்கொண்டார்”

என்பது தந்தையின் பிரிவைக் குறித்த சோகமான பாடல்கள் ஆகும்.

பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு கற்பின் திண்மையால் உறுதிமிக்க மனைவியாக வாழ்ந்தவர். தனது கணவன் இறந்தபொழுது பிரிவின் துயரம் ஆற்றாது உடன் கட்டை ஏற முனைகின்றார். ஆனால் சான்றோர் பலர் முன்னின்று தடுக்கின்றனர்.

“ஸ்ரீசான்றோ பஸ்ரான்றோ பொல்லாச்சுழ்ச்சிப் பஸ்ரான்றோ”

என்று தடுத்தவர்களைச் சாடித் தீயிலே பாய்ந்து உடன்கட்டை ஏறுகின்றாள் இப்பெண்மணி.

மற்றொரு பெண்புலவராகிய பொன்முடியார் என்பவர் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

“சன்று புறந்தருத ஸென்றவைக் கடனே
சான்றோ ஓாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லங்குக் கடனே
நன்னைடை நல்கல் வேந்தர்க்குக் கடனே
மொள்று வாளருஞ்சம் முருக்க்க
கள் பெறந்து யெயர்தல் காவொக்குக் கடனே”

இப்பாடலிலே தாயினது கடமை, தந்தையின் கடமை வேல்வடித்துக் கொடுக்கும் கொல்லரது கடமை, நாட்டு மன்னரது கடமை, மைந்தனது கடமை ஆகியவை இப்புலவரால் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

வெண்ணிக் குயத்தியார் என்ற பெண்புலவர் சோழன் கரிகால் வளவனைப் புகழ்ந்து பாடி, அதே நேரத்தில் புறப்புண் ஏற்பட்டதற்கு நாணி, வடக்கிருந்து உயிர்விடத் துணிந்து செங்குட்டுவ மன்னனை மேலும் புகழ்ந்து, கரிகாலன் முன்னிலையிலேயே “மன்னா! புறப்புண் நாணி வடக்கு இருந்தோன் நின்னிலும் நல்லன்” என்று போற்றுவது உண்மையை ஏற்றுக் கொள்வதில் இவர்களுக்கிருந்த திண்மையை உணர வைக்கிறது.

மேலும் நக்கண்ணையார், பேய்மகள் இளவேனி, நப்பசலையார், வெண்ணிக் குயத்தியார், வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் என்ற நாமத்தைக் கொண்ட பெண்பாற புலவர்கள் பலர் சங்ககாலத்தில் இடம்பெற்றுள்ளனர்.

குறுந்தொகை என்ற நூலில் கணவனும் மனைவியும் இல்லறத்தை நல்லறமாக நேசித்து நடத்தும் சிறப்பைக் காணலாம். கணவன் உணவு உண்பதற்காக உரிய இடத்தில்

வந்தமர்ந்து விட்டான். அவனுக்கு மனைவியாகக் கிடைத்த பெண்மணி அவசர அவசரமாகத் தன் சனவனுக்கு ஊட்டுவதற்கு ஏற்ற உணவைத் தயாரிக்கிறாள். அவசரத்தில் கட்டித் தயிரைப் பிசைந்து கொண்டிருந்த அப்பெண்மணி, கைகளைக் கழுவாமலேயே தான் உடுத்தியிருந்த புத்தாடையை ஒருபக்கம் செருகிக் கொள்கிறாள். மோர்க்குழம்பு அடுப்பிலே தயார்ப்படுத்தப் படுகிறது. அதனைச் சூழலிச் சுவைபடத் தயாரிக்கிறாள். அடுப்பின் வெம்மையால் அம்மாதரசியின் கண்கள் புகையைத் தாங்க முடியாது கண்ணீரை உதிர்க்கின்றன. ஆனால் அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டு தனது 'இனிய கணவனுக்குச் சாதம் படைத்து குழம்பை ஊற்றுகிறாள். அதனை உண்டு மகிழ்ந்த கணவனும் 'இனிது இனிது' என்று தனது மனைவிக்குப் பாராட்டுத் தெரிவித்து உண்ணுகிறான். அப்பெண்மணியும் மெஸ்லிய புன்முறுவலோடு தனது மகிழ்ச்சியைக் காட்டுகிறாள். புதுக்குடும்பம் நடத்தும் கணவனும் மனையானும் இல்லறப் பண்பில் ஓங்கி நிற்கின்ற சிறப்பை இச்சந்தர்ப்பத்தில் காணமுடிகின்றது. இதனை -

“முழுதமிர் சௌந்தர் மென்றீல்
கழுவறு கல்கைம் கழுஅனு உ...மீ
குவளை உண்கண் கும்புகை கழு
தான் தழும்பற்ட தீழ்புள்ள் பாகர்
தீஷ்வெனக் கணவள் உண்டன்ன்
நுண்ணிதன் மகிழ்ந்தன் நொண்ணுதல் முகனே”

என்பது அப்பாடலாகும்.

சங்ககாலப் பெண்மையின் கடமை உணர்வை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்த கலித்தொகை ஒன்பதாவது பாடலைக் கவனிப்போம். ஆண்மகன் ஒருவனும் பெண்மகள் ஒருத்தியும் தமக்குள்ளே ஏற்பட்ட காதல் கணிந்து உடன் போக்குக்கு எண்ணிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர். தலைவனுடன் சென்ற தலைவியைச் செவிலித்தாய் தேடிப் போகின்றாள். செவிலி சென்ற வழியிலே அந்தணர்கள் சிலர் வந்துகொண்டிருக்கின்றனர் செவிலித்தாய் அந்தணர்களை நோக்கி, என்மகனும் பிறர் மகன் ஒருவனும் இவ்வழியால் போனதைக் கண்டார்களா? என்று வினவுகின்றார்கள். உடன் போன பெண்மகளின் தாயார் போல இருக்கின்றீர்கள். நீங்கள் தேடிவந்த இருவரையும் நாம் காணாமல் இல்லை. வழியிலேயே அவர்களைக் கண்டு கொண்டுதான் வந்திருக்கிறோம். ஆனால் அந்தணர்களாகிய நாங்கள் உங்க கொரு அறிவுரையைச் சொல்ல விரும்புகின்றோம்.

சந்தனமானது மலையிலேதான் பிறக்கின்றது, ஆனால் தன்னைப் பூசி மகிழ்பவர்களுக்கே அது பயன் கொடுக்கின்றது. முத்துக்களை எடுத்தால் அவை கடலிலேயே பிறக்கின்றன, ஆனால் அதனை அணிபவர்களுக்குத்தான் அழகைக் கொடுக்கின்றன. இசை என்பது யாழிலே பிறந்து வருகின்றது, ஆனால் அதனை மீட்டி உணர்பவர்களுக்கே அது பயனைத் தருகின்றது. இசை பிறக்கும் இடமாகிய யாழுக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை. இதனைச் சிந்தியவளே அதாவது அப்பெண்மணி நுகர்பவராகிய கணவனுக்கே உரியவள், இதுவே கற்பு

நெறியுமாம் என்ற கருத்தைப் பின்வரும் பாடல் அழகாக உணர்த்தி நிற்கின்றது. இது கவித்தொகை பாலைக் கலியில் பெருங்கடுங்கோ என்பவரால் பாடப்பட்டது.

“ஏந்ததரு கத்தரங்க ஏந்திய குடைநீழல்
உறித்தாழ்ந்த கரகழும், உரைசான்ற முக்கோலும்
நெறிப்படச் சவல் அஷை, வேறுஇரா நெஞ்சுந்துக்
குந்பு ஏவல் செயல்மாலைக், கொலைநடை அந்தனீர்!
வெவ்விடைச் செலல்மாலை ஒழுக்கத்தீர்; இவ்விடை
என்மகள் ஒருத்தியும் ரூபன்மகன் ஒருவனும்
தழ்மேள புணர்த் தாம் அந் புணர்ச்சியர்;
அன்னார் இருவரைக் காணிரோ? பெரும!
காணோம் அல்லேம்; கண்டனம், கடத்திடை
ஆ வெறுப்பில் அண்ணலோடு அருங்கூரம் முன்னிய
மான் இழை மடவரல் தாயிர் நீர்போறிர்
பலவறு நறுஞ்சாந்தம் பழுப்பவர்க்கு அல்லதை
மலையுளே ரூபம்னும், மலைக்கு அவைதாம் என் செய்யும்?
நினையுங்கால் நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையனே
சீர்கெழு வெண்முத்தம் அன்பவர்க்கு அல்லதை
நீருளே ரூபம்னும், நீர்க்கு அவைதாம் என் செய்யும்?
தேஞ்சுங்கால், நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையனே
ஏழ்புனர் இன்னிசை முரல்பவர்க்கு அல்லதை,
யாழுளே ரூபம்னும், யாழ்க்கு அவைதாம் என் செய்யும்?
சூழுங்கால், நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையனே
எவொங்கு,
இறந்த கற்றனாட்கு எவ்வும் படறன்மின்
சுற்றாளை வழியிலுச் சென்றனள்;
அறந்தலை சியா ஆறும் மற்று அதுவே”

என்பது அப்பாடலாகும். மற்றொரு இடத்தில் அன்புடை நெஞ்சங்கள் ஒன்றாய்க் கலந்த தன்மையினால் தலைவனும் தலைவியும் தமக்குள் இறும்புது கொள்கிறார்கள். ஓரிடத்தில் அமர்ந்திருந்து தமது இன்ப நிலையைத் தலைவன் தலைவிக்குக் கூறுகிறான். அதாவது உன்னுடைய தாயும் என்னுடைய தாயும் யார் யாரோ தெரியாது. அதே போன்று என்னுடைய தந்தையும் உன்னுடைய தந்தையும் எவ்வகைத் தொடர்பு கொண்டவர்களோ தெரியாது. நானும் நீயும் எப்படி ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து கொண்டோம். செம்மண் நிலத்தில் பெய் மழைநீர் அம்மண் நிலத்தின் தன்மையைப் பெறுவது போல அன்புள்ள எமது நெஞ்சங்கள் கலந்து மகிழ்ந்து இருக்கின்றன என்பது தலைவன் கூற்றாகக் காட்டப் பட்டுள்ளது. இந்தப் பாடலை இங்கே தருவது பொருத்தமானதே.

“யாயும் நூயும் யாராக்கியரோ
ஏந்தையும் நுந்தையும் எழுமுறைக்கேள்ளர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அந்தும்
செம்புலஸ் பெயல் நீர்போல
அன்புடை நெஞ்சுந் தான் கலந்தனவே”

கவித்தொகையில் அமைந்த மற்றொரு பாடலைக் கவனிப்போம். சங்ககாலப் பெண்மைக்கும் கள்ளங்கபடமற்ற உள்ளத்திற்கும் இது ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். ஒரு சிற்றார் அங்கே ஒரு கண்ணி இருந்தாள். தோழியர் பலருடன் விளையாடும் பொழுது இளைஞர் ஒருவன் அவளைக்

காதலிக்கிறான். ஒரு பக்க உறவாக இல்லாமல் அவனுடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறான். ஒருநாள் “தண்ணீர்த் தாகமாக இருக்கிறது” என்று அப்பெண்ணின் தாயிடம் வந்து இரந்து கேட்கிறான். உடனே தாயானவள் அவனுக்கு நீர் ஊட்டிவா என்று மகளை அனுப்புகிறாள். அந்தப் பெண் அவனை அனுகியவுடன், அவளின் முன் கையைப் பற்றி இழுத்துக் குறும்பு செய்த பொழுது, “அன்னையே இவன் என்ன செய்கிறான்” என்று அலறியவள், மறுகணம் தனது முடிவை மாற்றி, “உண்ணு நீர் விக்கினான்” என்று கூறுகிறாள். ஓடிவந்த அன்னையும் அவனது முதுகைத் தடவிச் சென்றாள். உடனே, தாகமன்று வந்தவன் கடைக்கண்ணால் பார்த்து நகையாடினான் என்ற கருத்தை “சுடர்த்தொடை கேளாய்” என்று தொடங்கும் பாடலில் கபிலர் என்னும் பெரும்புலவர் எடுத்துக்காட்டி உள்ளார். அப்பாடலை அப்படியே காண்போம்;

“சுடர்த்தொடை! கேளாய் - தெருவில் நாம் ஆடும் மனைர்ச்சிற்றில் காலிற் சிதையா, அடைச்சிய கோதை பர்ந்து, வர்ப்பந்து கொண்டோடி, நோதக்க செய்யும் சிறுபட்டி, மேலோர்நாள் அன்னையும் யானும் இருந்தேயா, இல்லிரே; உண்ணு நீர் வேட்டேன், என வந்தாற்கு, அன்னை ‘அடர்பொன் சிரகத்தால் வாக்கிச், சுடர் இழாய்! உண்ணு நீர் ஊட்டிவா என்றாள்; என யானும் தன்னை அறியாது சென்றேன்; மற்று என்னை வளை முன்கை பற்றி நல்யித் தெருமந்திட்டு அன்ளாய்! இவன் ஒருவன் செய்தது காண்; என்றேனா

கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

அன்னை அலறிப் படர்தரத், தன்னை யான் “உண்ணூற்றீர் விக்கினான்” என்றேன், அன்னையும் தன்னைப் புறம் பழித்து நீவு மற்று என்னைக் கடைக்கணால் கொல்வாள் போல் நோக்க நகைக் கூட்டம் செய்தாள், அக்கள்வன் மகள்”

அகநானாறு பதினாறாம் பாடலில் ஒருதலைமகளின் பெருமைசான்ற் கூற்றுக்களைக் காண்போம்; தன் கணவன் பரத்தையரோடு உறவு வைத்துள்ளான் என்பதை அறிந்திருந்ததும் அதற்கொரு சான்றாகத் தெருவில் விளையாடிய தன் மகனை அப்பரத்தை அணைத்துக் கொண்டாள் என்பதும் தான் கண்ட காட்சி என்பதைத் தலைமகனுக்கு நயமாக எடுத்துரைக்கின்றாள் தலைவி. இதனை கேட்ட தலைவன், எவரையும் தான் அறியேன் என்று கூறிய பொய்யான வாக்குகளை நினைத்து நானித்தலை குனிந்தான் என்பது பாடலின் பொருளாகும்.

“யாவரும் விழையும் பொங் தொடிப் புதல்வனை தேர் வழங்கு தெருவில் விளையாடக் கண்டு”

காதல் பரத்தையானவள் நாணைத்தால் அங்குமிங்கும் பார்த்து விட்டு, “என்னுயிரே வருக” என்று கட்டியணைப்பதைத் தலைமகள் கண்டாள்; ஓடிச் சென்றாள், அஞ்சற்க “நீயும் இவனுக்குத் தாய் தானே” என்று கூறி நின்றாள் என்பதைத் தலைவனுக்கு உணர்த்திய பொழுது, தலைவன் வெட்கத்தினால் நானித் தலைகுளிந்து நின்றதை, அகநானாற்றிலே, களிற்று யானை நிரை - பதினாறாம் பாடலில் காணமுடிகின்றது. இப்பாடலிலே “வானத்து அணங்காக விளங்கும்

அருந்ததிபோன்ற கற்புடையவள்” என்று தலை மகள் பேசப்படுகின்றாள்.

மேலும், கலித்தொகையில் மற்றொரு பாடலைக் காண்போம். சுற்றத்தார் கூடித் தலைவி விரும்பி ஏற்காத மற்றொருவனுக்கு மணஞ்செய்து வைக்க ஏற்பாடு செய்தனர். இதனைப் பொறுக்காத தலைவி, தான் விரும்பிய காதலனிடம் தோழியைத் தூதனுப்புகிறாள். இப்பொழுதுகைவிட்டால், பின்பு எப்படித் தன்னை அடைய முடியும் என்று சொல்லி அனுப்புகிறாள். பாடலில் ஒரு சில அடிகளை இங்கே காணலாம்.

‘‘வரி மணல் முன்துறைச் சிற்றில் புணந்த
நினு நுதல் ஆயத்தார் தம்முள் புணர்ந்த
இரு மணம் தான் அநியு; ஆயின், எனைத்தும்
தெரு மரல் கைஷ்டிருக்கோ - அலர்ந்த
விரிந்த உடுக்கை உலகம் பெற்றும்
அகுநெந் ஆயர் மகளிர்க்கு
இரு மணங்களுதல் இயல்பன்றே?’’

அதாவது பரந்த உலகையே பரிசாகப் பெற்றாலும் கற்பொழுக்கம் பேணுபவர் ஆயர் மகளிர்; அவர்களுக்கு இரு மணங்களுதல் என்பது பொருந்தாது என்று எடுத்து உரைக்கின்றாள், கற்புடை ஆயர் மகளிர் ஒருத்தி, இதிலிருந்து சங்ககாலப் பெண்மையின் உறுதிப்பாடான ஒழுக்கத்தை உணர முடிகிறது.

மேற்காட்டியவற்றால் சங்க இலக்கியங்களில் காட்டப் பட்ட பெண்மையின் பெருமை ஓரளவு உணர முடிகிறது.

அதாவது அக்காலப் பெண்மையின் திண்மைக்கும் பேரறிவுக்கும் ஒளவையாரின் பாடல்கள் அனைத்தும் பெருஞ்சான்று பகர்வன என்பது புலனாகிறது மார்பிலே விழுப்புண் பெற்று மாண்டு கிடந்த தன்மகனைப் போர்க் களத்திலே தரிசித்து ஈன்ற பொழுதிலும் பெரிதுவந்த வீரத் தாய்மாரின் உறுதியும் பாரிமகளின் பண்பும் கணவனோடு உடன் கட்டையேறி, வீரசொர்க்கம் பெற்ற மாதரசிகளின் மாண்பும் அறியமுடிகிறது.

மேலும் ஈன்று புறந்தந்த தாயின் கடமையும் சிறப்பாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறது. உண்மையை உள்ளபடி வெளிக் காட்டிப்பாடிய பெண் புலவர்களின் தீரிய பண்பும் காணக்கிடக்கிறது.

அகத்தினை தமுவிய நூல்களிலிருந்து இல்லற மாண்பும் செவிலித்தாய் இரங்கலுற்ற பொழுது அந்தனைப் பெருமக்கள் அவளைத் தேற்றி, பெண்கள் புகுந்த இடத்துக்கே உரியவர் எனக்கூறி திருப்பி அனுப்பிய செய்தியும், கலித்தொகையில் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம் என்பது சுட்டிக்காட்டப் படுகிறது. அத்துடன் கற்புடை மகளிருக்கு இருமணம் என்பது தவிர்க்கப்பட வேண்டியது என்பதும் பரத்தைமாட்டு உறவு கொண்டு மீணும் தலைவனுக்கு நல்லதொரு அறிவுரை பகரும் தலைவியின் நற்பண்பும் அன்பு நெஞ்சங்கலந்த தலைவனும் தலைவியும் அமைதியாக இருந்து விதியின் விளையாட்டை என்னி வியப்பதையும் கண்டு மகிழ முடிகிறது.

எனவே, ஒரு நாட்டின் நாகரிகச் சிறப்பினை விளக்கு வனவற்றுள் அந்நாட்டுக்குரிய இலக்கியங்களே தலை சிறந்தன வாகும். நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை நல்லபடி செழித்தோங்கி இருந்தால், அது போழ்து தோன்றும் இலக்கியங்களும் செழித்துச் சிறந்தோங்கி உயர்ந்து வளரும். ஆனால், நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை நலிவற்றுச் சிறைந்து சீரழிந்து போயிருந்தால், அக்காலத்தில் தோன்றும் இலக்கியங்களும் தரங்குன்றித் தாழ்ந்து இழிந்து நிற்கும். எனவே, சீரிய இலக்கியங்களே ஒரு நாட்டின் அழியாத செல்வங்களாகும் இதற்கு தமிழகத்தின் பொற்காலம் எனத் திகழ்ந்த சங்ககால இலக்கியங்கள் நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன. சங்ககாலப் பெண்மையின் பெருமைக்கும் அக்காலப் பாடல்கள் பெருஞ்சான்றாக அமைவன என்றும் கூறி அமைகின்றேன்.

நாணம் பெண்தன்மைக்கு உயிர்

“நாணம் பெண்களுக்கு இயற்கையானது. யாரும் வற்புறுத்தாமலே அவர்களுக்கு இயல் பாய்ப் பிறப்பிலேயே அமைந்துள்ள பண்பு அது. அதைப் போக்க முடியாது. அது அவர்களுக்குக் கவர்ச்சியைத் தருகிறது. பெண்தன்மைக்கே அது தான் உயிர்.”

— டாக்டர் மு.வரதராசன்

திருவள்ளுவர் கட்டிய பெண்மை

“வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு” என்று வையமளந்த வள்ளுவரைப் போற்றுகின்றார் அமரகவி பாரதியார். தமிழ்ப் பண்பாட்டையும், வாழ்க்கையின் தலையாய ஒழுக்க முறைகளையும், அறத்தையும், வாய்மையையும், நீதியையும் போற்றி வாழ்ந்த சிறப்பையும் நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறார் வள்ளுவப் பெருமான். இத்தகைய பண்பாட்டைப் பேணிய மக்களிடையே “பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள்” என்று வியப்படையும் மாண்பு பெரிதும் சிந்திப்பதற்குரியது.

நூற்று முப்பத்து மூன்று அதிகாரங்களைக் கொண்ட திருக்குறளில் அறத்துப்பாலிலும் காமத்துப்பாலிலும் பெண்மைப் பண்பின் சிறப்புக்கள் பல இடங்களில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. இல்வாழ்க்கை என்பது தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படும் வாழ்க்கையாக அமைய வேண்டும். இதற்கு அன்பு நெறியும் அறநெறியும் இன்றியமையாதனவாகும் அன்பு என்பது இல்லறத்தை அழுக படுத்துவது; அறம் என்பது வாழ்க்கையின் பயனாக விளங்குவது. இவை இரண்டும் இல்வாழ்க்கையின் பண்பும் பயனுமாக அமைவன.

உரிய முறையில் இல்வாழ்க்கையை மேற்கொண்டால் துறவறத்தால் எப்பயனையும் சிரமப்பட்டு ஈட்ட வேண்டியது இல்லை. அதாவது அறவழியில் ஆற்றப்படும் இல்வாழ்க்கை தவத்தின் பயனையே ஈட்டி நிற்கிறது. வேண்டியதைச் செய்தலும் வேண்டாதவற்றை விலக்கலும் குடும்ப வாழ்க்கையில் இடம்பெற வேண்டியன. இத்தகைய நிலையில் விளங்கும் குடும்பத் தலைவரைத் தெய்வமாகப் போற்றுகிறார் வள்ளுவர்;

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வன் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்”

மேற்காட்டிய வகையில் குடும்பம் அமைவதற்கு வாழ்க்கைத் துணை நலமாகிய மனைவியின் பங்களிப்பு மிகவும் முக்கியமானதாகும். அதாவது தனது கணவனின்

பொருள்வளம், மனவளம் ஆகியவற்றுக்கேற்ப தன்னை மாற்றிக் கொள்பவனே உண்மையான வாழ்க்கைத் துணையாகும். அதாவது பிறந்த வீட்டிற்கும் புகுந்த வீட்டிற்கும் இடையே ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருந்தபோதும், தான் புகுந்த இல்லத்தின் வளத்திற்கேற்பத் தன்னை மாற்றிக் கொள்பவர்களே உண்மையான வாழ்க்கைத் துணையாகும்.

இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒரு குடும்பப் பெண்ணின் பண்புகளை நமது இலக்கியங்களில் காணமுடியும். பிறந்தவீடு செல்வச் சிறப்புள்ள ஒரு இல்லம், வெள்ளித்தட்டி லே உணவு உண்ணுகிற வழக்கமுடையவள் தலைவி. அந்த வீட்டில் ஏவல் காரர்களுக்குக் குறைவில்லை. அறுசவை உணவை இந்தப் பெண்ணுக்கு ஊட்டுவதற்கு வேலைக்காரி சிரமப்படுகிறாள். வேண்டாம் வேண்டாம் என்று ஓடி ஓடி ஒதுங்குகிறாள் இந்தப் பெண் பின்பு பருவமடைந்து திருமணம் ஆன நிலையில், கணவன் வீட்டுக்குச் சென்று குடும்பம் நடத்துகிறாள்.

எதிர்பாராத விதமாகக் கணவனுக்கு வருவாய் குன்றிவிட்டது. சுவை உணவுகளை அந்த வீட்டில் அவள் எதிர்பார்க்க முடியாமல் இருக்கிறது. இந்தப் பெண்ணின் தந்தை தன்னுடைய இல்லத்திலிருந்து அறுசவை உணவை மகஞாக்கு அனுப்பி வைக்கிறான். ஆனால் பிறந்த வீட்டில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட கொழுத்த உணவுகளை அவள் ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. கணவனின் வருவாய்க்கு ஏற்றபடி சமைத்த உணவுகளையே இருவருமாக உண்டு திருப்தி அடைகின்றனர்.

“ கொண்ட கணவன் சூடிவறநூற்றெண்று
கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோறு உண்ணாள்”

என்ற அடிகள் எமது சிந்தனைக்கும், தற்கொண்டான் வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத்துணை என்ற வாசகத்துக்கு முரியதாக விளங்குகின்றன.

மனைமாட்சி என்பது பெண்களுக்கு அமைய வேண்டிய தனிப்பண்டு. நல்லதொரு மனையாள் வாய்க்கப்பெறின், “வீட்டில் இல்லாதது ஒன்றும் இல்லை” என்று பெருமிதமாகப் பேசுகிறார் வள்ளுவர், பெண்ணின் பெருமைக்கு வேறு சான்றுகளே தேவையில்லை. இயற்கையும் அவளுக்கு ஏவல் செய்யும் என்பது வள்ளுவருடைய கருத்து. இத்தகைய நிறைவான குடும்பத்தில் பிறக்கும் பிள்ளைகளும் சான்றோர்கள் வரிசையிலே வைத்து எண்ணப்படுவார்கள். அதாவது கல்வி, ஒழுக்கம், பண்பாடு அனைத்தும் இந்தக் குடும்பப் பெண்ணின் குழந்தைகளிடமும் காணப்படும். இதனால் பல சந்தர்ப்பங்களில் தனது பிள்ளைகள் மூலம் பெருமை அடைகிறாள் பெற்ற தாம்.

“ என்ற பொழுத்து பெர்துவக்கும் தன்மகனைச் சான்றோன் எனக்கேட்ட தாம்”

என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழியாகும். உத்தமர்கள் ஒன்று கூடி “உன்மகன் சான்றோன்” என்று கூறும் பொழுது அதனைக் கேட்டுப் பூரிப்படையும் தாயை விதந்து பேசுகிறார் வள்ளுவர்.

அதுவுமன்றி உத்தமமான மனைவியைப் பெற்ற கணவனுக்குத் தேவர்கள் வாழும் உலகிலும் பெருஞ் சிறப்புக் கிடைக்கும் என்பதை அறிய முடிகின்றது. மேலும் இல்லறத்தானுக்கு அமைய வேண்டிய கடமைகளில் விருந்தோம்பலைச் சிறப்பாகக் காட்டுகின்றார். இதிலே சிறந்த மனையாளின் பண்டு சொல்லாமலே விளங்குகிறது. இத்தகைய இல்லத்திலே திருமகள் விரும்பி உறைவாள் என்பதும் அவர்களின் வாழ்வு தானாகவே ஒங்கி நிற்கும் என்பதும் உணர்த்தப்படுகின்றது. முதலில் விருந்தினரை உபசரித்து அதன்பின் கணவனையும் பிள்ளைகளையும் கவனித்து இருதியில் தான் உண்டு மகிழ்பவளே உண்மையான மனைவி என்பது உணர்ந்து நோக்குதற்குரியது.

குசேலரின் மனைவி சுசீலையை இதற்கொரு எடுத்துக் காட்டாக நோக்கலாம். வறுமை வந்துற்ற போதும் குடும்ப நல்லனைப் பேணுவதில் தாழ்ந்து விடாது உறுதியாக நின்று இல்லறத்தைக் காத்த அப் பெண்ணின் மகத்துவத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா உலகத்துக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றார். குசேலர் சோம்பேறித்தனம் மிகுந்தவர். அதனால் சுசீலை ஆற்றும் தருமங்களுக்கு எவ்வித முயற்சியும் எடுக்காது வாளா இருந்தார். ஆனால் குசேலர் கண்ணபிராளிடத்தே நீங்காத பக்கி கொண்டவர். குடும்பப் பொறுப்பு அனைத்தையும் சுசீலையிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு இருந்தார். சுசீலையின் பண்டுகளைப் பின்வரும் பாடல்களில் -

“இவ்வாறு வருந்தியும் தற்கு இன்மை சான்ற
செவ்வாய்ஷை அந்தணவளை வெறுத்து உரையாள்
அவர்மொழிகள் சிற்தும் செப்பாள்.....”

நன்கு காண முடிகின்றது.

இத்தகைய உயர்ந்த பெண்மைக்கு எந்த ஒரு குறைவும் ஏற்பட இடமில்லை என்ற கருத்தமைந்த பின்வரும் திருக்குறளைக் கவனிப்போம்;

“ஏத்துமிடல் வேண்டுங் கொல்லோ எஞ்சோங்ச்
நிச்சல் மிசைவாள் புலம்”

உழவன் விதை விதைக்கும் பொழுது அதனால் வரும் பயனை மனதில் கற்பித்துக் கொண்டு சந்தோஷமாக விதைக்கிறான். விருந்தினர்களுக்கு அன்னமிட்டு உபசரிப்பதே இல்லறத்தின் முதல் நோக்கமாக அமைகின்றது. நன்னோக்கத்துடன் நாற்று நடுவதனால், வயலில் பயிர் விளையும் அதிகரிக்கும் என்பதை உணர்வு நவிற்சியாகக் கூறுகின்றார். அத்துடன் விருந்தினரை முகமலர்ச்சியோடு உபசரிப்பது இல்லறத்தானின் தலையாய கடன் என்பதை எடுத்துக் காட்டும் பொழுது, அங்கே இல்லாருக்கு முதலிடம் அமைய வேண்டும் என்பதையும் காண முடிகின்றது. கடுகடுப்பான உள்ளத்தோடு கணவனின் பணிப்புரைக்கு ஏற்ப விருந்து பரிமாறிய ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து ஒளவையார் முனிவு கொள்கின்றார்.

“காணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நானுதே
மாணோக்க வாய்ந்துக்க மாட்டுதே - வீழுக்கென்
என்பெல்லாம் பற்றி ஏரியுதே ஜயமேயா
அன்மலாள் இட்ட அழுது.”

என்பது பிராட்டியாருடைய பாடலாகும் ஆகவே விருந்தினரை இன் முகத்தோடு உபசரிப்பதே இன்றியமையாதது என்பதைப் பின்வரும் குறட்பாவின் மூலம் விளக்குகிறார்:

“ மோப்பக் குழையும் அஞ்சசம் முகந்திரந்து
நோக்கக் குழையும் எஞ்சன்து.”

என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

வள்ளுவர் காட்டிய பெண்மை அனைவராலும் மெச்சிப் புகழ்த்தக்க தகுதி வாய்ந்தது. திருக்குறளில் முப்பாலில் பிறபகுதியாகிய காமத்துப் பாலில் இவை மிகச் சிறப்பாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. தலைவன் ஒருவன் தான் கானும் தலைவியின் கண்களை அழகுள்ள மலர்களினின்றும் வேறு படுத்துகின்றான். மலரைக் கண்டு மயங்கி நிற்கும் நெஞ்சமே; தாமரை, குவளை, நீலோற்பலம் போன்ற மலர்களைக் கண்டு நீ மயங்கி நிற்கிறாய். ஆனால் எனது தலைவியின் கண்களோ இத்தகைய மலர்களோடு உவமை கூறத்தக்கதன்று. மலர்களைப் பலரும் கண்டு இரசிக்கிறார்கள். ஆனால், இவளுடைய கண்களை யான் ஒருவனே தனித்து நின்று இரசிக்கின்றேன். இந்த வகையில் தன் தலைவனுக்கு மாத்திரமே இன்பத்தை ஊட்டும் தலைவியினுடைய கண்களை ஏனைய மலர்களோடு

உவமிப்பது பொருந்தாது எனப் புகழ்ந்துரைக்கின்றான் தலைவன். இதனை -

“யஸர் காணன் மையாத்த நெஞ்சே இவள்கண்
ஸர் கானும் பூவொக்கும் என்று”

என்பர் செந்தாப்புலவர். மையாத்தல் - ஒவ்வாதவற்றை ஒக்குமெனக் கருதுதல்.

தலைவன் புறத்தொழுக்கம் உடையவன் என்பதும் பரத்தையர் சேரிக்கு அடிக்கடி சென்று வருபவன் என்பதும் தலைவிக்கு நன்கு தெரியும். ஆனால், அவனை நேரிலே கானும் பொழுது அவன் செய்த தவறுகளை மறந்து விடுகின்றாள். இது உயர்ந்த பெண்மையின் பண்பாகும். அதாவது அவனை நேரில் காணாத பொழுது அவனுடைய தவறுகளை நினைத்துக் கொண்டிருந்த தலைவி, அவன் நேரே வந்ததும், எல்லா வற்றையும் மறந்து விடுகிறாள். இதனை வள்ளுவர் வாய் மொழியில் நன்கு காணமுடிகின்றது.

“கானுப்பகால் காணேன் தவறாய காணாக்கால்
காணேன் தவறால் வைவை”

மற்றொரு குறளில்

“எழுநுங்கால கோள்காணாக் கண்ணபோல்
கொண்டன்
யந் காணேன் கண்டீட்டத்து”

என்ற குறட்பாவில் இச்செய்தி மிகவும் துல்லியமாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. முன்னெல்லாம் கண்டிருந்தும், எழுதும் காலத்து அஞ்சனக்கோவின் இயல்பைக் காணமாட்டாத கண்ணிலைப் போல் தலைவனுடைய தவறுகளை முன் பெல்லாம் கண்டிருந்தும், அவனை நேரிலே கண்டவிடத்து அத்தவறுகளைக் காணமுடியாது இருக்கிறதென்பது இதன் பொருளாகும் கற்புள்ள பெண்ணுக்கு இது இயல்பாய் அமைந்த தன்மையாகும்.

சங்க இலக்கியங்களிலே பலவிடங்களில் இச்செய்தியைக் காணக் கூடியதாயுள்ளது. பரத்தையர் சேரிக்குப் போய்த் திரும்பி வந்து, நாணிக்கோணி நிற்கும் தலைவனை, அவனாற்றிய தவறுகளை நோக்காது, தனது கணவன் என்ற உரிமையை மாத்திரம் நோக்கி வரவேற்கும் தலைவியின் பெரும்தன்மை, வள்ளுவர் காட்டிய பெண்மையின் உச்சமான இடமாகும்.

மற்றோரிடத்தில், தலைவியைப் பற்றித் தனது கண்மனிக்குப் பெருமிதமாக எடுத்துரைக்கின்றான். தலைவன். அதாவது என் கண்ணின் கருமணியிலே தங்கி நிற்கும் பாவையே! நீ அங்கு நின்று போய்விட வேண்டும் என்னால் விரும்பப்பட்ட பெண்மனிக்கு, எனது கண்மனியிலே நான் இடமளிக்க வேண்டும். நீ இங்கே இருந்தால், எனது தலைவிக்கு இடமில்லாமல் போய்விடும். அவள் புறத்தே போகமாட்டாள். அவள் உன்னிலும் பார்க்க எனக்கு இனியவள். ஆகவே அவளுக்கு இடமளிக்க வேண்டியது எனது கடன். இருவருக்கும் கண்மனியிலே இடமளிப்பதற்கு இடமில்லை. ஆதலால்

அவனுக்கே இந்த இடம் உரிமையானதென்பது வியந்து நோக்கக் கூடிய உயர்ந்த அன்பு இதுவாகும். அக்குறட்பாவைக் கவனிப்போம் :

“கருமணியிற் பாவாய், நீ போதாய்; யாம் வீழும் திருத்தங் கல்லை யிடம்”

அடுத்து, மற்றொரு குறட்பாவில் கற்பின் திண்மை வாய்ந்த தலைவியின் உயர்ந்த ஒழுக்கத்தைத் தலைவன் கூற்றாக வைத்துக் காட்டுகிறார் வள்ளுவர். சந்திரனே! நீ ஆகாயத்தில் தோன்றி அனைவர்க்கும் நிலவொளியைக் கொடுக்கின்றாய், அதனால் உன்னைக் கானுகின்ற அனைவரும் பூரிப்பு அடைகின்றனர். நீ இவ்வாறு பலருக்கும் உன்னைக் காட்டிக் கொண்டு திரிகிறாய். ஆனால், எனது தலைவியோ எனக்கு மாத்திரம் பூரிப்பையும் மகிழ்ச்சியையும் தருபவன். அவனுடைய அந்த வதனத்திலிருந்து இன்பம் அனுபவிக்கின்றவன் யான் ஒருவனே ஆனால், உன்னுடைய ஒளியினால் இன்ப மடைபவர்கள் பலர் உன் தண்ணளியை உலகம் முழுவதும் மகிழ்ச்சியோடு அனுபவிக்கிறது. இலக்கண நூல்களிலே மதிமுகம் என்று பேசப்படுகின்ற உவமை அணிக்கும் நீ பொருத்தமாய் இருக்க வேண்டுமானால், இனிமேல் பலர்கானும் வண்ணம் தோன்றாதே. இதனை நான் உன்னிடம் விண்ணப்பிக்கிறேன். என்ற கருத்தமைந்த பாடல் ஒன்றைக் கவனிப்போம் :

“மஸர் அள்ள கண்ணாள் முகமொத்த யாயின் பஸர் காணத் தோன்றால் மதி”

இன்னும், தலைவன் ஒருவனுடைய கூற்றாகத்தலைவியின் நாணம் புலப்படுத்தப்படுவதைப் பார்ப்போம்; தலைவன் ஒருவன் தலைவி ஒருத்தியை நோக்கும் பொழுது, அவள் நாணத்தினால் நிலத்தை நோக்கிக் கொண்டிருப்பாள் என்றும் அப்படி நோக்காத விடத்து, தன்னைப் பார்த்து மெல்லப் புன்முறுவல் செய்வாள் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இது உத்தமப் பெண்களின் சிறந்த பண்பாகும். அச்சம், மட்டும், நாணம், பயிர்ப்பு என்ற நாற்குணங்களையும் உடையவர்களாகிய மகளிர் சந்தர்ப்பம் வரும் பொழுது இவற்றைக் கைக்கொண்டு ஒழுகுவதை இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. இனிக் குறட்பாவின் பொருளை அப்படி யே காணபோம்.

“யான் தன்னை நோக்குங்கால், தான் எதிர் நோக்காது, இறைஞ்சி நிலத்தை நோக்கி நிற்கும். அதனை அறிந்து, யான் நோக்கும் பொழுது, தான் என்னை நோக்கித் தன்னுள்ளே மெல்ல மகிழ்ந்து நிற்கும்”. அதாவது வெளிப்படாத சிறு முறுவலிப்பு முகத்தில் தோன்றும் என்பது கருத்தாகும். தலைவி தனது விருப்பத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டிக் கொள்ளுகிறான். சங்க இலக்கியங்களிலே அகப்பொருள் தமுவிய இடங்களிலேயும் இதனை நன்கு காண முடிகின்றது.

“யான்நோக்குங் காலை நீலம்நோக்கும்;
நோக்காக்கால்
தான் நோக்கி மெல்ல நகும்”

என்பது வள்ளுவருடைய வாய்மொழியாகும்.

அத்துடன் அமையாது, தலைவியின் உள்ளக் கிடக்கையை அவளது செயற்பாடுகளைக் கொண்டு தலைவன் உணர்ந்து கொள்கிறான். இவளிடத்திலே ஐம்புல இன்பத்தையும் அடையலாம் என நம்புகிறான். அதாவது கண்ணால் கண்டும் செவியால் கேட்டும் நாக்கால் சுவைத்தும் மூக்கால் முகர்ந்தும் மெய்யால் தீண்டியும் அனுபவிக்கக் கூடிய ஐம்புல இன்பம் இவளிடத்திலே உண்டு என்பதை,

“ கண்டுகேட்டு உண்டு மிர்த்து உய்த்தறியும்
ஐம்புலனும்
இண்டோடி கண்ணே உள்.”

என்ற குற்பாவின் மூலம் உணரமுடிகிறது.

இவ்வாறு இன்பம் அனுபவித்த தலைவன், தலைவியை வியந்து கூறுகின்ற இடங்கள் இங்கே காட்டப்பட்டுள்ளன. பாலொடு தேன் கலந்து பருகும் இன்பத்தைத் தலைவியிடத்துக் கண்டு பெருமிதம் அடைகின்றான் தலைவன். எனவே அறத்துப் பாலிலும் காமத்துப் பாலிலும் திருவள்ளுவர் காட்டிய பெண்மையின் உயர்வை ஆயும் தோறும் நன்கு அறிய முடிகின்றது.

இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மனிதன் எப்படி வாழ வேண்டும் என்ற தனிப்பெரும் நூல் செய்தவர் வள்ளுவர். இவருக்கு முன்பு நூல் செய்தவர்கள், நடந்தவற்றை அப்படியே பாடி வைத்தனர் ஆனால், வள்ளுவரோ இவை இப்படித்தான் நடைபெற வேண்டும் என்று எழுதி வைத்தார்.

எனவே, திருக்குறளை ஒரு சீர்திருத்த நூல் என்று சொல்லி விடலாம். ஒழுக்க இயலுக்காக இவருடைய காலத்துக்கு முன்பு தனி நூல் எதுவும் வெளிவரவில்லை. அதற்குப் புறம்பாகச் சமுதாயத்தில் தான் கண்ட குறைகளையும் நிறைகளையும் மனதிற் கொண்டு சமூக மேம்பாட்டுக்காக வள்ளுவர் திருக்குறளைப் படைத்தார்.

இதனாலேயே உலகம் முழுவதும் பல மொழிகளில் திருக்குறள் வெளிவந்துள்ளது. பெண்களைப் பொறுத்த வரையில், வள்ளுவரின் உயர்ந்த கருத்துக்கள் வரவேற்கத் தக்கன. திருவள்ளுவர் அடக்கமே வடிவான வாசகியை வாழ்க்கைத் துணைவியாகப் பெற்றவர். அதனால், பெண்களைப் பற்றிய உயர்ந்த எண்ணம் அவரிடத்திலே காணப் படுகின்றது. சமூகத்திடையே “சிறை காக்கும் காப்பு எவன் செய்யும்” என்ற கேள்வியை எழுப்புகின்றார்.

அதுவுமன்றி, வள்ளுவர் காலத்தில் குடும்ப மகளிரிடம் தெய்வம் தொழுகின்ற பழக்கம் மிகுந்து காணப்பட்டது இதனால் குடும்பப் பொறுப்புக்களில் அக்கறை குறைந்து, அதில் ஒரு பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. இதனை மனதில் கொண்டு, இல்லாஞ்குக் கொழுநனே கண்கண்ட தெய்வம் என்ற கருத்தை முன்வைக்கின்றார். மண்ணுலக வாழ்வின் மேன்மைக்காக உழைக்கும் சிந்தனை உடைய ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றைய உலகம் பல கேள்விகளை எழுப்புகின்றது. சமுதாயத்தின் ஒரு சில குறைகளையே இவை பிரதிபலிக்கின்றன.

நாடு சரியில்லை; வீடு சரியில்லை; பாட சாலை சரியில்லை; அரசு சரியில்லை என்று நாம் அடிக்கடி குறை கூறிக் கொள்கின்றோம். இந்தக் குறைகளை நீக்குதற்குச் சமுதாயத்தின் கண்களாகிய பெண்கள், தமது விழிகளை அகலத்திற்கு சிந்தித்துச் செயலாற்ற வேண்டும். அன்பு நெறியே வாழ்வை முழுமைப்படுத்துகின்றது. நண்பனிடத்திலே நாம் காட்டுகின்ற அன்பு நட்பைக் கூட்டுகின்றது; பகைவனிடத்திலே காட்டுகின்ற அன்பு பகையைக் குறைக்கின்றது. அன்பு செய்யும் ஒழுக்கத்தை இயல்பாகவே பெண் பெற்றிருக்கிறாள்.

இந்த வகையில் வள்ளுவர் காட்டிய பெண்மையில், மனைவியின் இல்லறத்தின் சிறப்பு, கணவனின் பெருமை, மனைவியின் மாண்பு என்பவற்றோடு ஒருவனும் ஒருத்தியும் உள்ளத்தால் இசைந்து பெருமிதமடையும் தன்மையும் கூறப்பட்டுள்ளது. பிற்கால இலக்கியங்கள் அனைத்துக்கும் வள்ளுவர் காட்டிய பெண்மைப் பண்பே மகுடம் வைத்தது போல் அமைந்துள்ளது என்பதில் மிகையொன்றுமில்லை.

இளங்கோ காட்டும் ஸப்ளைமை

“ நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்றோர் மணி ஆரம் படைத்த தமிழ்நாடு” என்று இளங்கோ தந்த சிலம்பினைப் போற்றுகிறார் புதுமைக் கவிபாரதியார் அவர்கள். இப்போற்றுதலுக்குரிய சிலம்பு காட்டும் பெண்மையைப் பற்றி அறிந்து கொள்வது எமது தலையாய கடனாகும்.

சீரிய இலக்கியங்களே ஒரு நாட்டின் செல்வம் என்று மதிக்கப்படுகின்றன. இதனாலேயே பாரதியார் மேற்காட்டிய வாறு சிலப்பதிகாரத்தைப் போற்றுகிறார். இலக்கியங்கள் அந்த அந்தக் காலத்துக்கு மாத்திரம் பாடிவைக்கப்பட்டவை அல்ல. நிகழ் காலத்தைக் கொண்டு வருங்காலத்தையும் நோக்கிச்

சுவையூட்டத்தக்க வளையில் பணாக்கப்பட்டவையே சிறந்த இலக்கியங்களாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தைப் பாடியவர் இளங்கோ அடிகள் என்ற துறவியாவர். செங்குட்டுவ மன்னனின் விருப்பத்தை ஏற்று “நாட்டுதும் யாழோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்” என்று கூறிப் புனைந்த காப்பியமே சிலப்பதிகாரம் ஆகும்.

“அரசியல் சிழைந்தோர்க்கு அறங்காற்றாவதூ உம்
உரைசால் பந்தினிக் குயர்ந்தோர் ஏத்தனும்
ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும் என்பதூ உம்”

என்ற உண்மைகளைத் தன்னுள் அடக்கிய பெருமைக்குரியது சிலப்பதிகாரம். இதில் முதலாவது அரசர்க்குரியது; இரண்டாவது கற்புள்ள மங்கையர் பெருமையைப் புலப்படுத்துவது; மூன்றாவது ஊழ்வினையை மக்கள் அனுபவித்தே தீர வேண்டும் என்ற நியதியைப் போதிப்பது இவற்றுள் இரண்டாவது பகுதியே இக்கட்டுரையில் வெளிவரும் விசேட பகுதியாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தின் கதாநாயகி கண்ணகி. அதில் முக்கிய பங்கு பெற்ற இடம் சிலம்பின் பெருமையாகும். குடிமக்களுள் ஒருத்தியாய் இருந்த கண்ணகி, தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தப் படுகிறான். இளங்கோ காட்டிய பெண்மை இங்கு உயர்ந்த நிலையில் வைக்கப்படுகின்றது. மக்களாய்ப் பிறந்தோர் எவ்வாறு தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தப்படுகிறார்கள் என்ற குறிக்கோளே காப்பியத்தில் முக்கிய இடம் பெறுகிறது.

அடுத்து, புகார்க் காண்டத்தில் கண்ணகியின் குறிக்கோளோடு சேர்ந்த உன்னத வாழ்வு சித்தரிக்கப் படுகின்றது. ஆரம்பத்தில் கண்ணகியின் நற்பண்புகளை எடுத்துக் காட்டிய ஓரிடத்தைக் கவனிப்போம்.

“போந்தூர் நிருவ்வாள் புகழுடை வடிவென்றும்
தீந்தூர் வடபீனில் நிறுவின் நிறமென்றும்
மாத்ரார் தொழுதேந்த வயங்கிய பெருங்குணாத்துக்
காதலாள் பெயர்யள்ளுப் பண்ணக் கன்பாள்
மன்கோ”

இத்தகைய அழகு நலமும், குணநலமும் வாழ்ந்த கண்ணகிக்கு தந்தையாக அமைந்தவன் மாநாய்கள் என்ற வணிகப் பெருமகன் ஆவான். அவ்வாறு புகழ்பூத் தம் நோரு குடும்பம் மாசாத்துவான் என்ற இருந்திக் கிழவனுடைய குடும்பம். இக் குடும்பத்தவர்கள் “கொள்வதும் யிகைபடாது கொடுப்பதும் குறைபடாது” வாழ்ந்த தருமசிலர்கள். “ஈதல் அறம்; தீவினை விட்டு ஈட்டல் பொருள்” என்ற குறிக்கோருக்கு அமைய வாழ்ந்த பெருமைக்குரியவர்கள்.

மாநாய்களின் மகள் கண்ணகிக்கும் மாசாத்துவான் மகன் கோவலனுக்கும் மூறைப்படி திருமணம் செய்து வைக்கப் பட்டது. இல்லறத்தை நல்லறமாகவும், இன்ப அன்புக்கும் குடும்ப நேயத்துக்கும் உரிய மூறையிலும் இவர்களால் குடும்ப உறவு அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. இல்லக்கிழத்தியாகிய கண்ணகியைக் கோவலன் விதந்து பாராட்டுகிறான். பெற்றோர்கள் புதுமணத் தம்பதிகளுக்குத் தனிமாளிகை

அமைத்துக் கொடுக்கின்றனர். தனது மனைவியாகிய கண்ணகியை கோவலன் புகழ்ந்து போற்றுமிடம் கவனிக்கத் தக்கது. அத்தனை புகழுரைகளுக்கும் கண்ணகி பொருத்த மானவள் என்பதில் ஜயமில்லை.

“மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே!
காசறு விரையே கரும்பே தேனே
அரும்பெறந் பாவாய் ஆருமிர் மருங்தே
பெறஞ்சுடி வண்கன் பெறுமட மகனே
யலைய்டைப் பந்வா மண்யே என்கோ!
அலைய்டைப் பந்வா அழுதே என்கோ!
யாழிடைப் பந்வா இசையே என்கோ!”

என்று புகழ்ந்து பேசி அரவணைத்து நின்ற கோவலன், சில நாட்களில் மனம் மாறுபட்டு கண்ணகியைப் பிரிந்து செல்கிறான்.

அவனுடைய செல்வச்செருக்கும் கூத்தாட்டு இன்பமும், மாதவிபால் அவனை மயங்க வைக்கின்றது. முன்னோர் தேடிவைத்த செல்வங்கள் அனைத்தையும் மாதவியின் இன்பத்திற்காகக் கொட்டி மகிழ்கின்றான் கோவலன். செல்வங்கள் தேய்ந்து கொண்டே போயின. மாதவியிடம் வைத்த பற்று வலுப்பெறுகிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில் கண்ணகி என்ன செய்வாள்? தனித்திருந்து தனது துன்ப வாழ்க்கையை ஓரளவு அமைதியுடன் கழிக்கின்றாள். கணிகை மகளான மாதவியின் இன்பத்தில் கோவலன் மனதைப்

பறிகொடுத்து நிற்கும் சமயத்தில், நடனப் பரிசாக மன்னர் அளித்த மாலையைத் தோழியிடம் கொடுத்து, ‘மாற்றுயர்ந்த பசும்பொன் ஆயிரத்தெட்டுத் தருபவர்க்கே இம்மாலை உரியது. அவனே என் அன்பனுமாவன்’ என்ற கோரிக்கை மாதவியால் விடப்படுகிறது.

அவ்வேளையில் மாதவிமேல் மயங்கிய கோவலன் அம்மாலையை ஏற்று, மாதவி மனையைச் சேருகின்றான். அங்கு கணிகை மாதுடன் இன்புற்றிருக்கிறான். ஆனால், கற்புக்கரசி கண்ணகியின் நிலை பரிதாபத்துக் குரியதாகிறது.

இங்கே இளங்கோ காட்டிய பெண்மைப் பண்பு சிறப்பாகக் காட்டப்படுகின்றது. கோவலனைப் பிரிந்து இருந்தநேரத்தில் அவனுடைய கவலை இல்லறக் கடமைகளிலிருந்து நழுவி விடுகின்றேனே என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

“அந்வோர்க் களித்தலும் அந்தனர் ஓய்வலும்
துந்வோர்க் கெத்தலும் தொல்லோர் சிறப்பன்
விருந்தெத்தர் கோடலும் இழந்த என்னை”

என்று அவள் நிலையைப் படமாகக் காட்டுகின்றார் இளங்கோ இந்த நிலையிலும் தன் கணவனை நொந்து கொள்ளாது, தனது தீவினையையே எண்ணிக் கலங்குகிறாள். இதே சமயத்தில் கோவலனுடைய தாய்க்கும் தந்தைக்கும் பெருங்கவலை ஏற்படுகிறது. தன் கவலையைக் காட்டாது வாழ்ந்த போதும், மாமன் மாமியார் பெருங்கவலை அடைகின்றனர் என்பது கண்ணகிக்குத் தெரியும் என் செய்வாள்! பாவம்.

தேவந்தி என்ற தோழிப்பெண்ணின் பண்பையும் இவ்விடத்தில் காணலாம். கண்ணகி தனது தோழி தேவந்திக்குத் தான் கண்ட கனவின் தன்மையையும் இதற்கு மாற்று வழி என்ன என்பதையும் விளவி நிற்கிறாள். ‘நெய்தலங் கானலில் அமைந்திருக்கும் நீரில் மூழ்கி காமன் கோயிலை வழிபட வேண்டும்’ என்ற மார்க்கத்தைத் தேவந்தி எடுத்துரைக்கிறாள்.

ஆனால், அவளது உரையைக் கண்ணகி மறுக்கிறாள் கற்புடைப் பெண்டிருக்குத் தமது கணவனைத் தவிர வேறு தெய்வங்களை வணங்குதல் ஆகாத செயல் என்ற பழந்தமிழர் மரபை எடுத்துக் கூறுகிறாள். இந்த இடத்திலேயும் கண்ணகியின் உயர்ந்த பண்பைக் காணமுடிகின்றது.

மாதவியோடு கூடிவாழ்ந்த கோவலன் பற்பல மகிழ்வான சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு கடற்கரை மனற் பரப்பிலே இருவரும் மாறி மாறி யாழ்வாசிக்கத் தொடங்குகின்றனர். தான் வாசித்து முடித்தவுடன் கோவலனுக்கு யாழை நீட்டினாள் மாதவி. அதனை வாங்கி இசைத்த கோவலன், பின்வரும் கருத்தமைந்த பாடலைப் பாடுகிறான்.

“தங்கள் மாலை வெண்டுடையான்
சென்னி செங்கோல் - அது ஒச்சீக்
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும்
புலவாய்; வாழி, காவேரி!

கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும்
புலவா தொழிதல் கயற் கண்ணாய்!
மங்கை மாதர் பெருங்கற்பு என்று
அநிந்தேன்; வாழி காவேரி!

அதாவது சோழமன்னன் கங்கையோடு கூடினான் என்றும் ஆனால் காவேரி அதைக் கண்டு சினங்கொள்ளவில்லை என்று எடுத்துக்காட்டி, இத்தகைய நிலை பெண்களின் பெருங்கற்புக்கு அடையாளமாக அமைகின்றது என்ற கருத்தில் அமைத்துப் பாடினான். மாதவியும் கலை உணர்வு மிக்கவள் ஆகையால், தனது கலைத்திறனைக்காட்டி யாழில் இசையமைத்து வேறொருவன் மீது தான் விருப்புடையவள் போன்று நகைச்சுவையாகப் பாடுகின்றாள்.

உடனே கோவலனின் மனம் மாறுபடுகின்றது; ஊழிலினை வந்து குறுக்கே நிற்கிறது. மாதவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்கிறான். பிரிவைத்தாங்க முடியாத மாதவி, தனியே தன்னிருப்பிடத்தை அடைகின்றாள். அன்பான திருமுகம் ஒன்றைக் கோவலனுக்கு அனுப்பிவிட்டு, வாடிய உள்ளத்தோடு “மாலை வாராராயினும் காலை வருவார்” என்று ஏங்கிக் கிடக்கின்றாள்.

இந்த இடத்தில் மாதவியின் உண்மையான பெண்மைச் சிறப்பினைக் காணுகின்றோம். அதாவது யாழி இசை மீட்டலிலும் பார்க்க, கோவலனின் உறவை மேலாக மதித்தலும்

அதனால் கடிதம் எழுதத்தான்டியமையும் இதற்குச் சான்றாக அமைகின்றன. எதிர்பார்த்தபடி கோவலன் திரும்பிவராமை குறித்துத் துயரப்படுகின்றாள். கோவலனே மனமிரங்காது மாதவி எழுதிய கடிதத்தையும் ஏற்கவில்லை.

இதேநேரத்தில் கண்ணகியிடம் நாணிக்கோணி வந்து சேருகிறான் கோவலன். கற்புக்கரசி கண்ணகிக்கு முன்னே தனது பெருவிரலால் நிலத்தைக் கீறியபடி காட்சி அளிக்கிறான். பின்னர் மெதுவாக வாயைத்திறந்து அவன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கவனிப்போம் :

“..... யாவும்

சம்புணர் கொள்கைச் சலத்தியோ டாடிக்

குலந்தகு வான் பொருள் குன்றம் தொலைத்த

இலம்பாடு நானுந் தஞுமெனக்கு.....”

எனக்கூறி நிற்கிறான். இந்த நிலையில், கண்ணகி அவனைச் சின்து கொள்ளவில்லை. அதாவது மாதவிக்குக் கொடுப்பதற்குப் பொருள் இல்லாமையால் திரும்பி வந்தான் எனக் கருதித் தன்னிடம் இருந்த காற் சிலம்பைக் கொண்டு போகும்படி கூறுகிறான்.

“நலங்கெழு முறைவல் நகைமுகங் காட்டி
சிலம்புள கொள்”

என்று கூறும் மனப்பண்பு இளங்கோ காட்டிய பெண்மையின் உயர்வை அறிவுறுத்துவதாகும். இச்சிலம்பினையே முதலாக வைத்துக் கொண்டு வாணிபஞ் செய்வதற்காக மதுரை நோக்கிப் புறப்பட்ட கோவலன், கண்ணகியையும் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்கின்றான்.

இற்றைவரை பூமகள் அறியாத கண்ணகியின் திருவடிகளை இப்பொழுது பூமகள் நன்கு அனுபவிக்கிறான். வழியிலே பெண் துறவியாகிய கெளந்தியடிகளின் தொடர்பு ஏற்படுகிறது. அவருடைய அறிவுரையைக் கேட்டுக் கொண்டே போகின்றனர். போகும் பொழுது அவர்களைக் கண்டவர்கள் மன்மதனும் இரதியும் இவர்கள் தானோ என்று கோவலனையும் கண்ணகியையும் பார்த்து வியப்பட்டதீளின்றனர். மறையவன் ஒருவனின் வழிகாட்டவில் உரிய இடமொன்றை அடைந்து, அங்கு ஆவேசமுற்று வெறியாடிய பெண்களின் சோகமான மொழிகளுக்குச் செவிசாய்த்தனர்.

இதற்கிடையில், வசந்தமாலை என்ற தோழியிடம் மாதவி கொடுத்தனுப்பிய கடிதத்தைப் படித்துப் பார்க்கிறான் கோவலன். இந்த இடத்தில் மாதவியின் உயர்ந்த பண்பை அவன் அறிந்து கொள்ளுகிறான். என் செய்வது அனைத்தும் தனது தீவினையின் பயனே என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுகிறான். அதே வேளையில் தடுமாறிய நெஞ்சுடன் மாதரி என்ற இடைக்குலப் பெண்ணிடம் கண்ணகியை

அடைக்கலமாக ஓப்புக்கொடுத்து நிற்பதும், யனிமேகலை என்ற தழந்தையை மாதவி பெற்றெடுத்ததும் முக்கிய நிகழ்வுகளாக அமைகின்றன.

“இன்னுணை மகளிர்க்கு தீள்ளிய மையாக் கற்புக்கடம் பூண்ட இத்தெய்வ மல்லை பொற்புடைத் தெய்வம் யாம்கண் டில்யால்”

என்று வாழ்த்தி, மாதரி வீட்டில் நின்றோர் கண்ணகியைப் போற்றுகின்றனர்.

கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் உபசாரம் நடை பெறுகின்றது. கண்ணகி உணவு பரிமாறுகின்றாள். இச்சந்தரப்பத்தில் உணவுண்டு மகிழ்ந்து ஓரிடத்தில் அமர்ந்து கோவலனும் கண்ணகியும் அமைதியாகப் பேசிக் கொள்கிறார்கள். அப்பொழுது வெற்றிலைச் சுருள் மடித்துக் கோவலனிடம் கொடுத்து விட்டு அடக்கமாகச் சொல்லுவதைப் பார்ப்பதற்கு முன், கோவலன் வார்த்தைகளைக் கவனிப்போம்:

“இருமுது குரவர் ஏவலும் மழைத்தேன் சிறுமுதுக் குறைவிக்குச் சிறுமையும் செய்தேன் வழு எனும் பாரேன்; மாநகர் மருங்கு ஈன்று எழுக என எழுந்தாய், என் செய்தனை”

ஒட்டனே கண்ணகி சொல்வதைக் கவனிப்போம்.

கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

“போற்றா ஒழுக்கம் பரந்தீர் யாவதும் மாற்றா துள்ள வாழ்க்கை யேன் ஆதலன் ஏற்று எழுந்தனன் யான்”

என்பது கண்ணகி வாக்காகும். அதாவது நீண்ட நாள் இடைவெளியின் பின் மகிழ்ச்சியாக இருந்த நேரத்தில் கணவனின் தவறைச் சுட்டிக்காட்டவும் கண்ணகி தவறவில்லை என்பதை இதனால் காண முடிகின்றது.

பெருமக்களால், பெற்றோர்களால் மதிக்கப் படாத ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட்டு, அனைத்தையும் இழந்து திரும்பி வந்த நிலையில், சீரிய பண்பை அறிவுறுத்த வேண்டிய கடமை தனித்துவமான மனைவிக்கு உண்டு. நொந்து நலிந்து வந்தபொழுது உவகையுடன் ஏற்றுக்கொண்டு, இன்னொரு சந்தரப்பத்திலே கணவன் மகிழ்ச்சியோடு இருந்த நேரத்தில் மேற்காட்டிய அறிவுரையைக் கண்ணகி கூறினிற்பது, இளங்கோ காட்டும் பெண்மையின் உயர்ந்த குணத்தையும் வீரத் தன்மையையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

இவையனைத்தையும் மனமுவந்து ஏற்றுக் கொண்டான் கோவலன். அதற்குச் சான்றாகக் கண்ணகியை வாழ்த்திச் சொல்லுகிறான்.

“நாணமும் மடனும் நல்லோர் ஏத்தும் பேணிய கற்பும் பெருந்துணை யாக

என்னொடு போந்து ஈங்கு எந்துயர் களைந்த
பொன்னே கொடியே வுனையுங் கோதாம்
நான்ஸ் பாவாய், நீண்ஸ் விளக்கே
கற்றின் கொழுந்தே, பொற்றின் செல்லி
சிறுடுச் சிலம்பின் ஒன்று கொண்டுயான் போய்
மாந் வகுவன்; மயங்கா தொழிக்”

விதி முன்னின்று கூட்டிச்செல்ல கோவலன் மதுரையை நோக்கிச் செல்லுகின்றான். கண்ணகியின் தனிமை அவனை வாட்டுகின்றது. கையிலே ஓற்றைச் சிலம்பு. இந்த நிலையில் மதுரை வீதியில் பொற்கொல்லன் ஒருவனைக் காணுகிறான். தன் கையிலிருந்த சிலம்பை அவனுக்குக் காட்டி மதிப்பிடும்படி கேட்கிறான் கோவலன். ஆனால் வஞ்சக நெஞ்சத்தோடு காட்சி அளித்த பொற்கொல்லன், அவனைத் தொழுது தனக்கு மதிப்பிடத் தெரியாது எனக்கூறி சிலம்பை ஆச்சரியத்தோடு பார்க்கிறான். தனது களவின் செயலை மறைத்து நிற்கிறான். இந்த அருமையான சிலம்பு கோப்பெருந்தேவிக்கே உரியது. ஆகவே அரசனுக்கு அறிவித்து வரும்வரையும் கோவலனை ஓரிடத்தே தங்கவைத்து விட்டு, ஓடோடி அரண்மனைக்குப் போகின்றான். விதிவிளையாடும் காலமும் அன்மித்து விட்டது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் பாண்டிய மன்னனும் நாடக மகளிரின் ஆடல் பாடல்களில் மயங்கி, நின்றமையால் கோப்பெருந்தேவி ஊடல் கொண்ட நேரமாகும். அவனுடைய ஊடலைத்

தனிப்பதற்கு மன்னன் புறப்பட்ட நேரம், வஞ்சகக் கொல்லன் பாண்டியனை வணங்கி, ‘அரண்மனையில் சிலம்பைத் திருடிய கள்வனைக் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்து விட்டேன்’ என்றான். பாண்டியனும் முன்பின் ஆராயாமல்.

“என்தாழ் பூங்கோதை தன் காற்சிலம்பு
கள்றிய கள்வன் கையதாக்கிற்
கொன்றச் சிலம்பு கொணர்தாக ஈங்கு”

என்கிறான் வளையாத செங்கோல் வளைந்து விட்டது. அரசன் கட்டளைப்படி கோவலனைக் கொன்று மன்மிசை வீழ்த்தினார்கள். ஊழ்வினை உயர்ந்து விட்டது.

இவ்வேளையில் கண்ணகி தங்கியிருந்த ஆயர் சேரியில் திடுக்கிடும் பல ஈம்பவங்கள் நிகழுகின்றன. கோவலன் கொலைப்பட்டான் என்ற செய்தியும் அவர்கள் காதை எட்டுகின்றது. இந்தச் சோகநிலை இளங்கோ காட்டிய பெண்மையில் கண்ணகி மூலம் உச்ச நிலையை அடைகின்றது.

கண்ணகி பொங்கி எழுந்தாள்; சுருங்கூந்தல் அவிழ்ந்தது; ‘என் கணவன் கள்வனோ’ என்று நிலத்தில் அடித்துப் புரண்டாள். குரவைக் கூத்தாடியடி ஆய்ச்சியார் அனைவரையும் பார்த்து முறையிட்டாள். குரியனைப் பார்த்து, “என் கணவன் கள்வனோ” என்று வீராவேசத்துடன் அலறிக் கேட்டாள்.

'உன் கணவன் கள்வன் அல்லன்' என்று விடை கிடைத்தது. அது மாத்திரமல்ல; "இந்த ஊரே தீப்பற்றி எரிந்து விடும்" என்றும் அசரீரி ஒலித்தது.

மற்றைய சிலம்பைக் கையில் ஏந்தியவாறு ஆயர்ப்பாடியை நீத்து, மதுரைக்குள் புகுந்தாள் கண்ணகி. நீதியில் வழுவிய பாண்டியனின் நகரில் வாழும் பத்தினிப் பெண்டிர்களை விளித்து அரற்றுகிறாள்.

"பெண்டிரும் உண்டுகொல்! பெண்டிரும் உண்டுகொல்!
கொண்ட கொழுநர் உறுதுறை தாங்குறூ உம்
பெண்டிரும் உண்டுகொல்! பெண்டிரும் உண்டுகொல்!"

என்று அரற்றிக்கொண்டு,

'சான்றோரும் உண்டுகொல்! தெய்வமும் உண்டுகொல்!,
என்னும் கேள்விக் கணனைகளைத் தொடுத்தவாறு
அரண்மனையைச் சென்றடைகின்றாள்.

இவ்வீரகர்சனைக் கிடையில், கோவலனுடைய உடல் உயிர்பெற்றெழுந்து, அவள் கண்ணீரை மாற்றி, "நீ இங்கேயே இரு" என்று கூறிப் பிரிகின்றான் கோவலன். தன் பக்கம் தருமம் நிற்பதை அவள் உணர்ந்து கொண்டாள்.

இச்குழ்நிலையில் அரசியல் பிழைத்து அறம் கூற்றாவதை அறியாத கற்புக்கரசி கோப்பெருந்தேவி தீய கனவுகண்டு அச்சமடைந்தவளாய் காட்சி தருகிறாள்.

பாண்டியன் அரண்மனைக்கே கேகிய கண்ணகி, மன்னவனின் வாயிற் காவலனை நோக்கி,

"அந்வறை போகிய பொந்யறு நெஞ்சத்து
இறைமுறை செழுத்தோன் வாயிலோயே"

என்று விளிக்கிறாள். சிலம்பைக் கையில் ஏந்திய பெண்ணொருத்தி வாயிலில் நிற்பதாக அறிவிக்கும் படி வாயிற்காவலனைக் கேட்கிறாள். காவலனும் அப்படியே செய்கின்றான். அரசன், முன்னிலையிற் சென்ற கண்ணகியைப் பார்த்து, "இந்தக் கோலத்துடன் இங்கே ஏன் வந்தாய?" எனக் கேட்கிறான் மன்னவன்.

அறத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக ஆட்சி புரிந்து மன்னர்களைக் கொண்ட பூம்புகார் தனது ஊர் என்றும் வணிகன் மாசாத்துவானுடைய மகன் கோவலன் தனது கணவனென்றும் அரசனிடம் கொலைக்கு ஆளான கோவலனின் மனைவி தானென்றும் தன்பெயர் கண்ணகி என்றும் ஆவேசத்தோடு உரைக்கின்றாள். நீதி தழுவிய நாட்டையும், குன்றாப்புகழ் பெற்ற குடும்பத்தையும் எடுத்துரைக்கும் பொழுது, கண்ணகியின் மாண்பு உணர்ப்படுகின்றது.

இதே சமயத்தில் 'கள்வனைக் கொல்வது கடுங்கோலன்று' என்று கூறி நிற்கும் மன்னனுக்கு முன்பு தனது கணவன்

கள்வனா? என்று ஆவேசத்துடன் கேட்கிறாள். மேலும் பாண்டிமாதேவியின் சிலம்பில் உள்ளது மாணிக்கம் என்பதை எடுத்துக் காட்டும் வகையில் கையிலேந்திய சிலம்பை நிலத்தில் ஏறிந்து உடைக்கிறாள் கண்ணகி. மாணிக்கப் பரல் தெறித்தது. அந்தோ! மன்னவன் மயங்கினான்.

“ யானோ அரங்கன்! யானே கள்வன்!
என்பதை காக்கும் தென்புலம் காவல்
என்புதற் பிழூத்தது; கெடுக என் ஆயுள்”

எனக்கூறி அரியாசனத்தினின்றும் கீழே விழுந்து இறக்கிறான்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இளங்கோ காட்டிய பெண்மையின் உயர்வுக்குப் பாண்டியன் மனைவி கோப்பெருந்தேவியைக் காணமுடிகின்றது. தரையில் வீழ்ந்த கணவனைத் தொட்டுப் பார்த்து உயிர் பிரிந்து விட்டதை உணர்ந்தாள் பாண்டிமாதேவி. உடனே ‘கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவதில்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு மன்னின் காலில் விழுந்து வணங்கிவிட்டுத் தானும் இறக்கின்றாள் கோப்பெருந்தேவி.

கண்ணகியோ சினம் தணியாத நிலையில் மதுரையையும் எரிப்பேன் எனக் கங்கணம் கட்டுகிறாள். அதர்மமே மதுரையை எரிக்கின்றது என்று சொல்லி, அக்கினியிடம் ஒப்புக்கொடுத்தாள். ஆனால், வீரபத்தினியாகிய அவள், ‘பார்ப்பார், அறவோர், பச, பத்தினிப் பெண்டிர், மூத்தோர், குழவி இவர்களைக் கைவிட்டு தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்க்’

என்று கட்டளை இட்டாள். இங்கே கண்ணகியின் மறத்தன்மையையும் அறத்தன்மையையும் ஒரு சேரக் காணமுடிகின்றது.

அப்பொழுது மதுரைமா தெய்வம் கண்ணகிமுன் தோன்றி, “இந்நிலைக்குக் காரணமானவன் மன்னனும் அல்ல, மதுரை மக்களும் அல்ல, ஊழவினையே உருத்து வந்து ஊட்டியது” என்பதை உணர்த்துகிறது. இதே தெய்வம் பதினான்கு தினங்களில் கணவனை அடையும் பேற்றைக் கண்ணகி பெறுவாள் என்பதையும் உரைத்து மறைந்தது.

கண்ணகி ஓடோடி ஆவேசத்துடன் திருச்செங்கோடு மலையை அடைகிறாள். திருச்செங்கோடு மலையின் மேல் வேங்கை மரத்தின்கீழ் கண்ணகி தங்கியிருந்த பொழுது, குன்றக் குறவர்கள் வழிபாடு செய்து இறைஞ்சுகிறார்கள். கோவலனும் தேவர்கள் பூமாரி பொழிய கண்ணகியைத் தேரிலே அழைத்துச் சென்று விண்ணுலகம் அடைகின்றான்.

குன்றக் குறவர்கள் இக்காட்சியைக் கண்டு கண்ணகியைத் தெய்வமாக உள்ளத்திருத்தி வணங்கி நிற்கிறார்கள். அத்துடன் குரவைக்கூத்து ஆடிப் போற்றுகிறார்கள் வஞ்சிக் காண்டத்தில் இடம் பெற்ற இச்செய்தியை சாத்தனார் என்ற பெரும் புலவருக்கும் அறிய வைத்துச் சேரமன்னனுடைய ஆட்சியிலே நடுகல் எடுத்துக் கோயில் அமைத்துப் பத்தினித் தெய்வம் என்று வழிபட்ட செய்தியால் தெய்வ நிலையில் வைத்துக் கண்ணகி போற்றப்பட்ட சிறப்பைக் காணமுடிகிறது.

புகார் நகரத்திலே இல்லறத்தாளாகப் பேசப்பட்ட கண்ணகி, மதுரை மாநகரத்திலே வஞ்சினம் கொண்ட வீரத்தாயாக விளக்கமுற்று, சேரநாட்டிலே அனைவரும் வணங்கக் கூடிய கற்புக்கடம் பூண்ட தெய்வமாகக் காட்சி அளிக்கிறாள்.

கடைச்சங்க காலத்துக்கும் சங்கம் மருவிய காலத்துக்குமிடைப்பட்ட நூல் சிலப்பதிகாரமாகும். பிற்கால இலக்கியங்களுக்கும் காப்பிய மருபுக்கும் வழிகாட்டிய நூல் இதுவாகும் குன்றக்குறவர்கள் இளங்கோ அடிகளுக்குக் கூறியதும் சாத்தனார் அதன் விபரங்களைக் கதையாக எடுத்துச் சொன்னதும் நூலின் தோற்றமாக அமைந்துள்ளது. எனவே சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால் ‘நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்’ என்றுகூறி மூவேந்தருக்கும் உரியதான் இவ்வரலாற்றை இளங்கோவடிகள் பாடிமுடித்ததும் எம்மால் அறியத்தக்கவை ஆகும் கண்ணகி என்ற பத்தினித் தெய்வத்தை வழிபட்டு நின்றமையால் நாடும் மக்களும் நலம் பெற்று வாழ்ந்தனர் என்பதை நாம் அறிகிறோம்.

எனவே, இளங்கோ காட்டிய பெண்மையின் கண்ணகி என்ற பத்தினித் தெய்வத்தின் வரலாறு சிறப்பிடம் வகிக்கின்றது. அடுத்துக் கோப்பெருந்தேவி என்னும் கற்புக்கரசியின் சிறப்பையும் நாம் அறியமுடிகிறது நொந்து வந்த கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் அறுசவை உணவுட்டி ஆதரித்து நிற்கும் மாதரி என்ற இடைக்குலப் பெண்ணின் வரலாற்றையும் நாம் மறந்துவிட முடியாது. அத்துடன் இந்நூலின் மற்றொரு சிறப்பு மாதவி என்னும் கணிகை மாதுக்கு இளங்கோ அடிகள் நல்லதோரு இடம் கொடுக்கின்றார்.

கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

அவளுடைய ஆடல் பாடல் சிறப்புக்களிலும் பார்க்க சிலகாலம் தன்னோடு வாழ்ந்து வந்த கோவலனின் அன்பையும் பண்பையும் அவள் ஏற்று நிற்கிறாள். கோவலனுக்கும் தனக்கும் பிறந்த மணிமேகலையை துறவற வாழ்வுக்கு அர்ப்பணித்து நிற்கிறாள். மாதவியின் பெருமைக்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும்.

இவ்வாறு நோக்குமிடத்து இளங்கோ காட்டிய பெண்மையின் அன்புச்சவை, காதற்சவை, வீரச்சவை, வெகுளிச்சவை, பக்திச்சவை என்பன பரந்து நிற்பதைக் காணமுடிகிறது. இந் நோக்கில் சாத்தனார் இயற்றிய மணிமேகலை என்னும் காவியத்தையும் ஏற்றிப் போற்றுதல் எமது கடனாகும்.

அஞ்செஞ் சீறடி அணிசிலம் பொழிய
மென்துகில் அல்குல் மேகலை நீங்க
கொங்கை முன்றிற் குங்கும மெழுதாள்
மங்கல வணியிற் பிறிதனி மகிழாள்
செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சலம் மறப்பப்
பவள வானுதல் திலகம் இழப்ப
மையிருங் கூந்தல் நெய்யனி மறப்பக்
கையறு நெஞ்சத்துக் கண்ணகி.

– சிலப்பதிகாரம்

சேங்கிழார் நாட்டுய பெண்ணமை

“தூக்கு சீர்த்திருத் தொண்டத் தொகைவர் வாக்கிளால் சொல்ல வல்ல சிரான் எங்கள் பாக்கியப் பயணாய்ப் பத் தூன்றைவாழ் சேக்கிழான் அடி வென்ன இருத்துவாம்.”

சேக்கிழார் பெருமான் சோழநாட்டின் முதல் அமைச்சர்; கல்வி கேள்விகளில் சிறப்பு மிக்கவர்; நாடு முழுவதும் சென்று மக்களின் வாழ்க்கை முறையையும் பண்பாடுகளையும் அறிந்து கொண்டவர். இதனால் செந்தமிழ் நாட்டின் ஒப்பற்ற தெய்வீக்கக் கவிஞராக இவர் விளங்கினார். தமிழகத்தின் இரண்டாவது பொற்காலம் எனச் சிறப்பிக்கப்படும் பிற்காலச் சோழர் காலம், சிறந்த இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்குரிய சூழ்நிலையைத் தந்தது என்று கூறலாம்.

சிலப்பதிகாரமும் மனிமேகலையும் கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக்காட்டுபவை. அதற்குப் பின்பு தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றத்தால் சமணசமயம் நாடுமுழுவதும் பரவியது. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் சைவசமயம் பிரச்சாரம் நடைபெற்றதே தவிர, இலக்கிய வளர்ச்சி இடம்பெறவில்லை. என்றே கூறலாம். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை தமிழ்க்காவியம் எதுவும் தோன்றவில்லை. பத்தாவது நூற்றாண்டில் சீவகசிந்தாமணி என்ற சமணகாவியம் தோன்றியது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் தான் சைவசமயம் வளர்ச்சியும் காவியத் தோற்றங்களும் ஏற்பட்டன. இக்காலத்தில் சைவமும் தமிழும் உச்சநிலையில் விளங்கிய சிறப்பைச் சேக்கிழார் பெருமான் இயற்றிய பெரிய புராணம் எமக்குக் காட்டுகிறது.

செந்தமிழின் தீஞ்சவையும் பக்திப் பிரவாகத்தின் இன்சவையும் மங்கை நல்லாரின் வாழ்க்கைச் செழுமையும் திருத்தொண்டர் வரலாறோடு சேர்ந்து மிளிர்கின்றன. சிறப்பாகக் கூறப்போனால், பல்லவர் காலத்திலும் சோழர் காலத்திலும் ஏற்பட்ட சைவ எழுச்சியை இந்நாலிற் காணமுடிகின்றது. அக்காலத்தில் வாழ்ந்த சைவத்தமிழ்ப் பெண்மணிகள் சமய வளர்ச்சியிலும் குடும்ப நலன் பேணுவதிலும் கணவனைத் தெய்வமாக மதித்தலிலும், விருந்தோம்பும் பண்பிலும் எந்த அளவுக்கு முன்னின்றார்கள் என்பதை இக்காவியத்தில் காணக்கூடியதாயுள்ளது.

காவிய இலக்கணத்தை மேற்கொண்டு இரண்டு காண்டங்களாகவும் பதின்மூன்று சருக்கங்களாகவும்

நாலாயிரத்து இருநூற்று ஐம்பத்து மூன்று செய்யுட்களைக் கொண்டதாகவும் அமைந்த ஒப்பற்ற காவியம் இதுவாகும். காவியத் தலைவரங்களுக்கு மூன்று செய்யுட்களைக் கொண்டதாகத் திருத்தொண்டத் தொகையைச் சைவ உலகுக்கு அளித்த சுந்தர மூர்த்தி நாயனாரே இடம்பெற்று இருக்கிறார். இரண்டாம் குலோத்துங்க மன்னனின் விருப்பத்துக்கேற்ப முதலமைச்சராகிய சேக்கிமூர் தில்லை நடராஜப் பெருமானின் திருவருட் துணையோடு இந்நாலைப்பாடி முடித்தார். காவியத்துக்கு அடிஎடுத்துக் கொடுத்த நடராஜப்பெருமான் 'உலகெலாம்' என்ற முதலவியைச் சேக்கிமூருக்கு உணர்த்தினார். அந்த உணர்வினால் பக்திச்சைவ சொட்டச் சொட்ட இந்த அருமையான காவியத்தைப் பாடியருளினார் சேக்கிமூர்.

இக்காவியத்தில் உயர்ந்த பெண்மைக்குச் சிறந்த இடம் அளிக்கப்படுகின்றது. பெண்களைத் தெய்வமாகவும், கற்புக்கரசிகளாகவும், இல்லக் கிளத்திகளாகவும் போற்றப்படும் இடங்கள் பலப்பல. முதலில் காரைக்கால் அம்மையாருடைய வரலாற்றையும் அதனை அடுத்து திலகவதியார், மங்கையர்க்கரசியார், திருநீலகண்டருடைய மனைவி, சிறுத்தொண்டர் மனைவி என்பவர்களின் சிறப்புக்களையும் பரவையார், சங்கிலியார் ஆகியோரின் கற்பின் திண்மையையும் இவர்களை நூலாசிரியர் போற்றி உரைத்த இடங்களையும் கவனிப்போம். மேலும் சேக்கிமூர் காட்டிய நாயன்மார்களின் பக்தி வாழ்வுக்குப் பெண்கள் எவ்வாறு வழிகாட்டினார்கள் என்பதையும் சேக்கிமூர் வாக்கின் மூலம் நாம் அறிந்து கொள்ள இயலும்.

முதலில், காரைக்கால் அம்மையாருடைய தெய்வீகத் தன்மையைக் காண்போம்; நாயன்மார்களுக்கு முன்பு பக்தி இலக்கியத்தைச் சைவ உலகுக்கு வழங்கிய பெருமை காரைக்கால் அம்மையாருக்கே உண்டு. இதனால் இவருடைய பதிகங்கள் மூத்ததிருப்பதிகங்கள் எனப் பேசப்பட்டன. தன்னைக் 'காரைக்காற் பேய்' என்று பதிகங்களிலே குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது. தனது கணவனாகிய பரமத்தன் அம்மையாரை விட்டுப்பரிந்து, வேறு திருமணம் செய்த பின்பு அம்மையார் இறைவனிடம் கேட்டுத் தனது வடிவத்தைப் பேய் வடிவமாக்கிக் கொண்டார். செல்வக் குடும்பத்தில் பிறந்து சிற்றிலும் சிறுசோறும் சமைத்து விளையாடிய சிறுபிராயத்திலேயே இறையன்பு மிக்கவராக விளங்கினார். திருத்தொண்டர் வடிவில் வந்து அம்மையிடம் உபசாரம் பெற்றதனால் குறைந்து போயிருந்த மாங்கனியை திருவருள் துணை கொண்டு வரவழைக்கச் செய்து அம்மையாரின் அற்புத்ததைப் பரமத்தனுக்கும் ஏனை யோருக்கும் காட்டினான் எம்பெருமான்.

இறைவனால் உவந்தளிக்கப்பட்ட மாங்கனியின் அற்புத்ததைக் கண்டு அம்மையாரது தெய்வீக ஆற்றலை வியந்து, அவரை விட்டு விலகிச் சென்றான் வணிகன். அத்துடன் வேறுமணம் புரிந்து குழந்தையும் பெற்றான். சிலநாள் கழிந்து புதிய மனைவி, குழந்தையுடன் திரும்பி வந்து அம்மையின் பாதங்களில் விழுந்து, 'இவள் நற்பெருந் தெய்வம்; எல்லாரும் வணங்குங்கள்' என்று பணிக்கிறான். இதிலிருந்து அம்மையின் வாழ்வு முற்றாகச் சிவச்சார்போடு ஒன்றிவிட்டமை தெரிய

வருகிறது. மேலும் தனது அழகுகளை உதறியும் பேய்வடிவை வரவேற்று இறைவனிடமே அவ்வடிவைக் கேட்டுப் பெற்று நிற்பதையும் சேக்கிழார் பெருமான் அழகாகக் காட்டுகிறார்;

“ஈங்கவன் குநித் தொள்கை இது; இன் இவலுக்காகத் தாங்கிய வளப்பு நின்ற தலைப்பொத் கழித்தங் குன்பால் ஆங்குநின் தாள்கள் போற்றும் பேய்வடிவு”

அடியேலுக்கு
பாங்குற வேண்டும் என்று பரம்தாள் பரவி நின்றார்’

தன்னைக் கண்டு உலகம் ஒட்டவேண்டும் என்றும் இறைவன் ஒருவனையே தான் நாட வேண்டும் என்றும் அவர் விரும்பினார். சேக்கிழார் பெருமான் பெருமைசேர் வடிவு என்று அம்மையார் பெற்ற பேய் வடிவைப் பாராட்டுகிறார்.

“இறைவன் வானத்திலேயே இருக்கிறான் என்று ஒரு சாரார் சொல்லுகின்றனர். மற்றொரு சாரார் பூமியிலேயே இறைவன் இருக்கின்றான் என்று சொல்லுகின்றனர். ஆனால் நான் என் நெஞ்சத்திலேயே இறைவன் இருக்கின்றான் என்று துணிந்து சொல்வேன்” என்ற அம்மையாரின் பெருமிதமான உள்ளத்தைக் காணுகிறோம். பாடிப்பாடி பேய் வடிவில் சென்ற அம்மையாரைக் கண்டவர்கள் அஞ்சி ஓடினார்கள். எதனையும் பொருட்படுத்தாது திருக்கபிலையைச் சென்றடைகிறார் அம்மையார்.

தலையினால் நடந்து சென்று சங்கரன் இருந்த வெள்ளி மலையின் மேல் ஏறும்போது, அவரை உமையம்மை முதலில்

காணுகின்றார்; வியப்படைந்தார். “எற்புயாக்கையோடு தலையினால் நடந்து வரும் இவர் யார்?” என்று எம்பெருமானைக் கேட்கிறார். இந்த இடத்தில் சேக்கிழார் காட்டும் பெண்மைக்கு உரிய இடம் கிடைக்கின்றது. ‘அம்மையே!’ என்று காரைக்காற் பேயாரை அழைத்து, உலகம் எல்லாம் உய்யும்படி திருவாய் மலர்ந்தருங்கிறார் எம்பெருமான்;

“வரும்கீவன் நம்மைப் பேற்றும் அம்மைகான்;
உமையே! உற்றிப்,
பெருமைசேர் வடிவம் வேண்டிப் பெற்றனள்”....

என்பது எம்பெருமான் திருவாக்காகும். அதுவுமின்றி, “அம்மையே” என்று காரைக்கால் பேயாரை அழைத்து நின்றதும் கவனிக்கத்தக்கது. இவ்வாறு பெருமை பெற்ற காரைக்கால் அம்மையார், எம்பெருமானிடம் கேட்டு நின்ற வரங்களைக் கூர்ந்து கவனிப்போம்; சைவமக்கள் அனைவருடைய வழிபாட்டிலும் இப்பாடல் ஒலிக்க வேண்டும். அதனை இங்கு தருகிறோம்:

“இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார்,
பிறவாமை வேண்டும்; மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உன்னை
என்றும்
ஸ்ரவாமை வேண்டும்; இன்னும் வேண்டும்நான்
மக்குந்துபாடு
அறவாநீ ஆழும்போது உன் அடியின் கீழ் இருக்க
என்றார்.”

அடுத்து, அப்பர் சுவாமிகளின் தமக்கையான திலகவதி யாரின் திண்மையைப் பற்றிக் கவனிப்போம். சேக்கிழார் பெருமானால் ‘தூண்டுதவ விளக்கனையார்’ என்று இவர் பேசப்படுகின்றார். சைவத்தைத் தூண்டிய விளக்கு; தம்பியைத் தூண்டிய விளக்கு; சரியைத் தொண்டைத் தூண்டிய விளக்கு; என்று அம்மையாரைப் பாராட்டுவது பொருத்தமாகும். தம்பியார் உள்ராக வேண்டும் என வைத்ததயவு, இவரை உயிர் வாழச் செய்தது.

போர்க்களத்தில் தனது கணவன் இறந்து விட்ட செய்தியைக் கேட்டு உயிர்விடத் துணிந்த அம்மையாருக்குக் குறுக்கே நின்றார் தம்பி மருள்நீக்கியார். இதனால் உடன்கட்டை ஏறும் தனது மனதை மாற்றிவிட்டார். திருவதிகைத்தலத்திலே சரியைத் தொண்டு செய்து கைம்மை நோன்பை நோற்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார் நிலையாமை உணர்வு தோன்ற, சமண சமயத்தில் போய்ச் சேருகிறார் தம்பி மருள்நீக்கியார். உறுதியான சைவக் குடும்பத்தில் பிறந்தும், தம்பியின் மனம் மாறிவிட்டதே என்பது திலகவதியாருக்குப் பெருங்கவலை. மருள் நீக்கியார் பொய்ச் சமயத்தில் புகுந்ததை எண்ணி வருத்தமுற்றிலிருந்து, அம்மையாரின் உயர்ந்த சைவப்பற்றை நன்கு அறியமுடிகிறது. இறைவனிடம் முறையிடுகிறார். அம்மையாரின் இணையற்ற பக்தியை உலகத்துக்குக் காட்டவேண்டி மருணீக்கியாருக்குச் சூலைநோய் கொடுக்கப் படுகின்றது. வாடினார்; வருந்தினார்; நோய் திரும் மார்க்கம் தெரியாமையினால் அலமந்தார்; முடிவில் அக்காவை நினைக்கிறார்; தூது அனுப்புகிறார்.

இந்த இடத்தில் திலகவதியாரின் மனத்தின்மை வெளிப்படுகின்றது. தூது அனுப்பிய தம்பியைச் சமணப் பள்ளியில் சென்று பார்க்க மனம் இசையாது மறுத்துவிட்டார். ஈற்றில் தம்பியே வலிய வந்து சேருகிறார். சிவசின்னமாகிய விழுதி தமக்கையாரால் கொடுக்கப்படுகிறது. அதை அணிந்து கொண்டு, “கூற்றாயினவாறு விலக்கிலீர்” என்ற தேவாரத்தைத் தொடங்கிப் பாடுகிறார். அவரது குடலை மறுக்கி வருந்திய சூலை நோய் மறைந்துவிட்டது. தம்பியைச் சைவத்துக்கு மீட்டுத் தந்த பெருமை திலகவதியாரையே சாரும். ‘நாவுக்கரசர்’ என்ற நாமத்தை இறைவனிடமே இருந்து பெற்றுக் கொண்டார். பின்னர் சரியைத் தொண்டு செய்வதில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டதுடன் தமிழ்மாலை பாடுவதிலும் அப்பர் சுவாமிகள் பெருமை பெறுகிறார் என்றால், அதற்குக் காரணமாக இருந்த திலகவதியாரின் திண்மை என்பதை நாம் மறக்க முடியாது. சேக்கிழாரின் வாக்கில் இவற்றைக் கவனிப்போம்;

‘தூண்டுதவ விளக்கனையார் சுட்ரோன்யைத் தொழுது என்னை

ஆண்டரூஞும் நீராகல் அடியேன்பின் வந்தவனை சண்டிருவினைப் பராமயக் குழந்தைரும் எடுத்தாள் வேண்டும் எனப் பல முறையும் எண்ணப்பட்டு செய்தனரால்’

திலகவதியாரின் விண்ணப்பத்தை ஏற்றருளிய நிலையிலேயே, பெருமான் அம்மையின் தம்பிக்குச் சூலைநோயைக் கொடுத்த ஆட்கொண்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சேக்கிழார்

காட்டிய பெண்மையில், திலகவதியாருக்குச் சிறப்பிடம் உண்டு என்பதை இதனால் அறிய முடிகிறது.

இந்த வகையிலே, "தெய்வப்பாவை" என்று சேக்கிழார் சுவாமிகளினால் போற்றப்பட்ட மங்கையர்க்கரசி என்ற மாதர் குல மாணிக்கத்தின் சிறப்புச் சித்தரிக்கப்படுகிறது. பல்லவர் காலத்திலே அஃதாவது கி.பி. ஏழாவது நூற்றாண்டிலே மங்கையர்கரசியாரின் சிறப்பைக் காணலாம். கூன்பாண்டியன் என்ற பல்லவ மன்னின் மனைவியாகிய மங்கையர்க்கரசியார் செய்த சைவப்பணி. பெண்ணினத்துக்கே பெருமை தருவதாக அமைந்துள்ளது. இதனைச் சேக்கிழார் பெருமான் பின்வருமாறு போற்றுகிறார்:

" மங்கையர்க்குத் தனியரச் எங்கள் தெய்வம்
வளவர் நிருக்குலக் கொழுந்து வளவுக்கை மானி
செங்கமல்த் திருமடங்கை கள்ளி நாடாள்
தென்னர்க்குலம் பழித்தந்த தெய்வம் பாவை
எங்கள்மிரான் சண்மையர்கோள் அருள்ளாலே
இருந்தமிழ் நாடுந்த இப்பாக்கந்த தங்கள்
பொங்களை வென்றிருந்து பரம்பளவைப்
போற்றுவார் கழல் எம்மால் போற்ற வாயே"

மாணிடப் பண்பிலிருந்து உயர்ந்து நிற்கும் ஒரு நிலையே தெய்வ நிலையாகும். அதாவது சாதாரண ஒரு இல்லத்தரசி என்ற நிலையில் இருந்தும் உயர்ந்து, தனது கணவன் நின்றநெறி பிழையெனக் கண்டு, தனிமையாக நின்று சைவத்தைப் போற்றியவர் இவர், சமனர் ஆதிக்கம் மேலோங்கி இருந்த

காலத்தில், பாண்டி நாட்டிலே மங்கையர்க் கரசியாரும் அமைச்சர் குலச்சிறை நாயனாரும் மாத்திரமே சைவசமயத்தைப் பின்பற்றி வாழ்ந்தனர். ஏனையோர் எல்லாம் சமன சமயத்தில் வசப்பட்டிருந்தனர். பாண்டியனும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

அவ்வேளையில், மங்கையர்க்கரசியாரின் உறுதியான பணி வியக்கத்தக்கது. பெண்களுக்குள்ளே ஒப்பற்ற அரசி இவர். பாண்டிநாடு சமன இருளில் ஆழ்ந்து, மன்னனும் அவ்வழி நின்ற பொழுது, அரசியார் தனித்து நின்று சைவத்தைக் காப்பாற்றியது வியப்புக்குரியதே. அம்மையாருடைய தலைமையிலேயே அமைச்சர் குலச்சிறை நாயனாரும் சைவப்பணிக்கு ஆகவேண்டியதைச் செய்தார். அரசன் அறிவுடையவன்; அம்மையார் ஞானம் உடையவர். இவர்கள் இருவரதும் உள்ளங்கள் இல்லற தர்மத்தில் ஒன்றுபட்டவை. இருவருக்கும் இடையில் கருத்தொற்றுமை காணப்பட்டது. உதாரணமாக

"அம்புய மறோள் போல்வார் ஆவவாம் அமர்ந்தார்
நம்மைக்
ஞம்பி வேண்டும் என்று கொற்றவன் தளக்குஸ் அர்"

பாண்டிமாதேவி தமது பரிசனங்களுடன் சென்று ஆவவாய் அண்ணலைத் தொழுது வந்தமை கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கது. மன்னனும் தேவியும் மதம் வேறு பட்டார்களே அன்றி, மனம் வேறுபடாதவர்களாக வாழ்ந்தார்கள் என்பது மனங்கொள்ளத் தக்கது.

ஞானக் குழந்தை மதுரையின் எல்லையில் வந்திருக்கிறார் என்பதை அறிந்தவுடன், அங்கு ஒடோடிச்செல்கிறார். அவர் திருவடிகளில் விழுந்து அழுகிறார். “நானும் என்பதியும் செய்த தவம் என் கொல்!” என்று கூறித் தனது கணவன் பாண்டியனையும் இணைத்துக் கொள்கிறார். சேக்கிழார் காட்டிய மனைத் தக்க மாட்சியில் பெண்மைக்கு இது சிறந்ததொரு எடுத்துக்காட்டாகும்.

பாண்டியனுக்கு வெப்புநோய் வந்து வாட்டிய பொழுது, ஞானசம்பந்தர் வந்து தங்கிய மடத்துக்குச் சமனர்கள் தீவைத்ததினால்தான், இவ்வாறு வெப்பு நோய் ஏற்பட்டதோ என்று ஏங்கிய மங்கையர்க்கரசியார், ஞானச்சிறுவரைக் கொண்டே நோய் தீரும் மார்க்கத்தையும் ஏற்படுத்துகிறார்.

எந்த நிலையிலும் கணவனுடைய வெறுப்புக்கு ஆளாகாமல், சைவத்தில் ஊன்றிநின்ற பெருமை அம்மையாரைச் சாரும். இது சாதாரணமாக எல்லாப் பெண்களாலும் கடைப்பிடிக்கக் கூடிய செயல் அன்று. கடைப்பிடித்தாலும் தன்னோடு மாத்திரம் அன்றி, தனது நாட்டிலும் அந்த நெறியைப் பரப்பக் கூடிய வழிவகைகளை ஆக்க முடியாது. எனவே, இவர் தனியரசி; அதுமாத்திரமல்ல; ஆனாடையில் பிள்ளையாரால் தேவாரத்திலே அமைத்துப் பாடப்பட்ட பெருமையும் அவரைத் தெய்வ மென்று போற்ற வைக்கிறது.

ஆலவாய் அண்ணலைப் போற்றித் தொழும் போது, “மங்கையர்க்கரசி” என்றே தொடங்குகிறார். பின்பு சமனர்கள் ஏதாவது தீங்கு செய்து விடுவார்களோ என்று அச்சமடைந்து நின்ற நேரத்திலும், ‘மானினேர் விழி மாதராய் வழுதிக்கு மாபெருந் தேவிகேள்’ என்று பாடுகிறார். தேவாரத்தில் மங்கையர்க்கரசியாரின் பெயர் இடம்பெற்ற பெருமை, அம்மையாருக்குரிய தனிச்சிறப்பாக அமைந்துள்ளது.

‘மானி’ என்ற சொல், பெருமையுடைய பெண்களுக்கு உரியது. அரசியாரின் பெருமைக்கு இதுவே பெருஞ்சான்றாகும். நெருக்கடியான ஒரு குழந்தையிலேதான் அம்மையார் வாழ்ந்திருக்கிறார். ஞானசம்பந்தப் பெருமானே இதனைக் கூறுகிறார்.

“குழு மாக்ய யரசமயத்தைத் தொண்டு வாழு நீர்மையீர்! உயைக்காண வந்தனம்”

என்றார். இப்படியிருக்க, பாண்டிமாதேவி மன்னனை நோக்கிக் கூறிய கூற்றுகளும் உணர்வதற்குரியவை.

‘ஞானச்சிறுவரோடு சமனர்கள் வாது செய்து நின்றால், வென்றவர் பக்கம் எதுவோ அந்தப் பக்கத்துக்கு நீர் சேருவதே உறுதி நிலையாகும், கவலை அடையற்க’ என்று அரசியார் தேற்றுகிறார். மேலும், ஆனாடையில் பிள்ளையார் மதுரையைச் சென்று சேர்ந்ததும், அம்மையாரின் உறுதிப்பாட்டிற்குச் சான்று பகருகின்றது. பாண்டியன் அரண்மனையிலே வாதங்கள்

நடைபெற்று, முடிவிலே சைவத்துக்கு வெற்றி கிடைக்கிறது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் மங்கையர்க்கரசியார் பக்கம் மன்னவன் சேர்ந்து விட்டான். சைவம் உயருகிறது; சமணம் தாழ்கிறது. இவற்றிற்கெல்லாம் உறுதுணையாக இருந்த பெண் அரசியாரின் உறுதிப் பாட்டைச் சைவ உலகம் போற்றாமல் இருக்க முடியாது.

சேக்கிழார் காட்டிய உண்மை உயர்வுக்கு இது பெரியதொரு சான்று ஆகும். 'தெய்வப்பாவை' என்றும், 'வளைக்கைமானி' என்றும், 'செங்கமலத் திருமடந்தை' என்றும் போற்றப்படுகின்ற இடங்கள் அரசியாரின் இணையற்ற உயர்ந்த பெண்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றன.

மேலும், சேக்கிழார் காட்டிய பெண்கள் பலரை நாம் எடுத்துக்காட்டலாம். இவர்களில் 'திருநீல கண்டம், என்ற சொல்லையே மந்திரவாக்காகக் கொண்டு ஒடு செய்து அடியார்களுக்கு அளித்துப் பெருமைபெற்ற திருநீலகண்ட நாயனாருடைய வரலாறு, சிந்திக்கத்தக்கது. புறத்தொழுக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்த நாயனாரைத் திருத்துவதன் பொருட்டு "எம்மைத் தீண்டுவிராயின்", திருநீல கண்டம் என்று சபதம் செய்த மனையாளின் பெருமையை உற்று நோக்கலாம். 'எம்மை' என்றநாள் வேறு எந்தப் பெண்களையும் தீண்டாது வாழ்ந்து பணியாற்றிய திருநீலகண்டரையும் இச்செய்தியை அயலவர் அறியாமல் பேணிக்காத்த அவர் தம் மனைவியையும் முடிவிலே, இறைவன் இவர்களுக்கு அருள்புரிந்து நின்றதையும் சேக்கிழார் சிறப்பாகக் காட்டுகிறார்.

சேக்கிழார் காட்டும் பிறிதொரு மங்கை நஸ்லாரான இயற்பகையாரின் மனைவியின் கற்பு மேம்பாட்டைக் கவனிப்போம். விருந்தினராக வந்த சிவனடியாருக்குத் தன்னைக் கொடுக்க இசைந்து விட்டார் கணவர் என்பதைக் கேட்டவுடனே,

"இன்று நீரெனக் கருள்செம்த ததுவேல்
என்னுமிர்க் கொரு நாத! நீர் உரைந்த
தொன்றை நாள்செயும் அந்தவள யல்லால்
உரைய வேறுள்ளோ எனக்கு".....

என்று கூறிய இயற்பகையாரின் மனைவியை நாம் எவ்வாறு பாராட்டுவது! அம்மாதரசியின் கற்பின் திண்மை இப்படிக் கூறவைக்கிறது. அதனாலேயே 'திருவினும் பெரியாள்' என்று சேக்கிழார் போற்றுதல் மிகவும் பொருத்தமாகும்.

அடுத்து, மகேஸ்வர பூசையில் மாண்பு பெற்ற இளையான் குடி மாறநாயனாருடைய குடும்பத்தைப் பார்ப்போம். கொடுத்துக் கொடுத்து வறுமையுற்ற நேரத்திலும், மனவளம் குன்றாது மகேஸ்வர பூசையை நடத்தி வந்த பெருமை, இக்குடும்பத்தைச் சார்ந்தது. கணவனும் மனைவியும் இளைந்த மனத்தோடு இப்பணியை ஆற்றிய சிறப்பில், இளையான் குடிமாறனார் மனைவிக்கு முதலிடம் உண்டு.

மாரிக்கால மழை இருட்டில் மனைபுகுந்த சிவனடியாரை இன்முகத்துடன் வரவேற்ற இளையான் குடிமாறனும் மனைவியும் உபசரித்த பண்பை -

“கொண்டு வந்து மனைப்புகுந்து குலாவபாதம்
விளக்கியே
மண்டு காதலின் ஆதனத்திடை வைத்தருச்சனை
செய்தபின்
உண்டிநாலு விதத்திலாறு கவைத்திறத்தினால் ஓப்பிலா
அண்டர் நாயகர் தொண்டர் இச்சையில் அழுது
செய்ய அளித்துளார்”
எனக் காட்டுகிறார் சேக்கிழார் பெருமான்.

பெரியபுராணத்துப் பெண்கள் ஒவ்வொருவரையும் நோக்குகின்ற பொழுது, போற்றுதற்குரியவர்களாக விளங்கு கின்றனர். திருநாவுக்கரசு நாயனாரை உபசரித்து நின்ற அப்பூதியடிகளின் மனைவியார், பிள்ளைகள் ஆகியோரின் வரவேற்பும் அவர்கள் இல்லத்தைச் சாணத்தால் மெழுகிக் கோலமிட்டு விளக்கேற்றி கதவி வாழைக்குருத்தை விரித்து நீரால் கழுவி, இலையின் வெட்டுவாய் வலப்புறமாக அமைய வைத்து உணவு படைத்த நிலையை, அங்குநாம் காணுகிறோம். இதற்கெல்லாம் காரணம் இந்த வீட்டு இல்லக்கிழத்தி என்றால், அதில் மிகையொன்றுமில்லை.

இன்னும், தனது பிள்ளையையே அரிந்து கறி சமைத்துக் கொடுப்பதற்கு இசைந்து நின்ற சிறுத்தொண்டர் மனையாளின் உறுதிப்பாட்டைப் போற்றுவதற்கு, எமக்கு வாக்குகளே இல்லை.

திருவென்காட்டு நங்கை என்ற நாமம் கொண்ட இந்த மங்கை நல்லாளின் தியாகம் எண்ணி எண்ணிப் போற்றுதற்குரியது!

மேலும், சுந்தரரூர்த்தி நாயனாளின் மனைவியரான பரவையார், சங்கிலியார் இருவரின் மனத்தின்மையையும் ஆங்காங்கு காண்கிறோம். சுந்தரரைக் கண்ட பரவையார் “அற்புதமோ சிவனருளோ” என்று வியந்ததும் இறை வளாலேயே இவை நிகழ்வது என்பது காட்டப்படுகிறது. ‘சாரும் தவத்து சங்கிலி கேட்பாயாக’ என்று உரைக்கப் பட்டதும், ‘ஏதமில் கற்பின் வாழ்க்கை மனை இசைஞானி’ என்று சுந்தரரின் தாயாரைச் சேக்கிழார் குறிப்பிட்டதும் எமது கவனத்திற்குரியனவாகும்.

இவ்வாறு பெரியபுராணம் முழுவதிலும் பெண்ணின் பெருமையும் கற்பின் தின்மையும் எடுத்துக் காட்டுதல் பெண்மையின் உயர்வை போற்றுவதாகும்.

“என்றும் இன்பம் பெருக மியல்மொல்
ஒன்று காதலித் துள்ளமும் ஓங்கட
மன்றுளா ரடியாரவர் வான்புகழ்
நின்ற தெங்கும் நீலங் உலகெலாம்.”

கந்தபுராணம் பரம் பொருளாகிய சிவனுடைய முழுமுதற் தன்மையையும் அவன் அம்சமாகத் தோன்றிய கந்தப் பெருமானின் அற்புதங்களையும் எடுத்து விளக்குகிறது.

முன்றாவதாகிய திருவிளையாடற் புராணம் எல்லாம் வல்ல சிவபரம் பொருள், அடியவர்கள் பொருட்டு ஆற்றிய அருள் விளையாட்டுக்களை எடுத்துக்காட்டுவது. இவற்றில் சோழர் காலத்தில் பிற்பகுதியில் தோன்றிய காவியமே கந்த புராணமாகும். கந்தப் பெருமானைக் காவியத் தலைவனாகக் கொண்டு இதனைப் பாடி முடித்தவர் கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் ஆவார். முருகப் பெருமானே உள்ளின்று உணர்த்த, தனது புலமை மேன்மைகளை அமைத்துக் கொண்டு இக்காவியத்தைப் பாடி முடித்தார் கச்சியப்பர். இந்நாலுக்குரிய சிறப்பு முருகப் பெருமானே பிழைத்திருத்தம் செய்து காவியம் செம்மையாக நிறைவேறுவதற்கு அருள்பாலித்தான் என்பதாகும். “சிவமூர்த்தியே குகமூர்த்தி” என்பதை நாங்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் இதனை ஒரு ஞான காவியம் என்று கூறுவதில் மிகையொன்றுயில்லை. நால்வகைப் புருடாத்தங் களையும் விளக்கி நிற்பது கந்தபுராணமாகும். இதனைப் பக்தி சிரத்தையோடு படிப்பவர்கள் அடையும் பேற்றினைப் பின்வரும் பாடல் நன்கு உணர்த்துகிறது:

“இந்தீ ராக்ஷஸார்மே ஸ்வஸ்திர் ரின்து மேலிச் சந்தைம் ஏவளைந்த முற்றுச் சீவகத் யந்தீந் சேர்வீர் அந்தம் வெளைந் தங்க வாட்டகைட் முன்த செவ்வேற் கந்தவேள் பூராணங் தன்வைக் காதல்த் தோனு வோரே”

கஞ்சியப்பர் காட்டிய பிபண்ணம்

“தும்யதோர் மறைவளாறும் துதித்திடற் கரிய செவ்வேள் செய்ய பேரடிகள் வாழ்க சேவலூம் மம்பூம் வாழ்க; வெய்ய ஞூர் மார்பு தீண்ட வேற்படை வாழ்க; அள்ளாள் பொய்யங்கிர் அடிகள் வாழ்க, வாழ்க இப்புவளம் எல்லாம்”

இச் செவ்தின் மூன்று கண்களைப் போற்றப் படுவனவாகிய பெரியபுராணம், கந்தபுராணம், திருவிளையாடற் புராணம் மூன்றும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். பெரியபுராணம் என்பது “இறைவரோ தொண்டர் உள்ளத் தொடுக்கம் தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே” என்பதை விரித்துரைக்கிறது.

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் பிற்காலச் சோழர் காலப் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவராகையால், அக்காலப் பெண்மையின் சிறப்புக்களையும் அவர்களின் கற்பு மேம்பாட்டையும் ஒழுக்க நெறிகளையும் நன்கு அறிந்தவர் என்பது கண்கூடு. இவற்றை எல்லாம் விண்ணுலக நிலையில் வைத்துக் காட்டுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். நூலின் தொடக்கத்தில் வரும் நிகழ்ச்சி எமது உள்ளத்தைத் தொடுகிறது.

குரபன்மனின் ஆற்றொணாத் துன்பத்தை அனுபவிக்க முடியாமல் தேவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று கூடிப் பிரமதேவரிடம் சென்று முறையிடுகிறார்கள். பின்பு பிரமனுடைய கட்டளைப்படி மன்மதனைத் துணைகொள்ள நினைத்து, அங்கு செல்கிறார்கள். சிவனுடைய மோனத்தைக் கலைப்பதற்கு மன்மதனிடம் குறையிரந்து நிற்கிறார்கள். மன்மதன் அதனை மறுக்கிறான். பின்பு ஒருவாறு பிரமனின் கட்டளையை மேற்கொண்டு சிவனுடைய மோனத்தைக் கலைப்பதற்குக் கயிலைக்குச் செல்கிறான். மலரம்புகளை ஏவுகின்றான். ஆனால் சட்டென்று எம்பெருமானுடைய நெற்றிக்கண் அக்கினி மன்மதனை நீராக்கிவிடுகிறது. இந்த இடத்திலே தான் மன்மதன் மனைவியாகிய இரதியினுடைய புலம்பல் உச்சக் கட்டத்தை அடைகின்றது.

“முன்னாள்ற புருஷன்று மட்டவள்ளுமேற்
பொரம்போதன் முறையோ வென்று
சொன்னாலும் கேட்டிலையே அஶர்பணி
புரவதுவே துணிந்தப் பாயே

உள்ளாகம் பொடியாகப் போய்ன்தே
இது கண்டும் உய்வா ருண்டோ
என்னாவிய யாக்ய நீ யிறந்த ஸ்னலும்
யான்றவாயே மிருப்ப தேயோ”

தனது கணவனின் மறைவைக்கண்டு மனம் துடித்து நிலத்தில் விழுந்து அரற்றினாள் இரதி. ஆற்றின் சுழியில் அகப்பட்ட மாணைப்போல பற்றுக்கோடின்றித் தன்னுடைய வயிற்றில் அடித்து அடித்துப் புலம்பினாள்.

“இலக்குமியின் புதல்வரே! கிருஸ்னமூர்த்தியின் குமாரரே; சிவபெருமானது திருக்கண்ணினால் உடல் எரிந்து அழிவற்றேரே; தேவர்களும் பிரமனும் இப்போது மகிழ்ச்சியோடு இருக்கிறார்களோ. நான் சொன்ன அறிவுரையை நீர் கேட்கவில்லையே. தேவர்களின் ஏவலை ஏற்று உடம்பை நீராக்கிக் கொண்மரே. துணையின்றி எப்படி நான் தனியே இருப்பேன். எனக்கு ஆறாத பெருந்துயரத்தைத் தந்து எங்கு ஒழிந்து விட்டார். இப்படிச் சாம்பலாய் போன குற்றம் தேவர்களிடத்திலா? இந்திரனிடத்திலா? பிரமனிடத்திலா? அல்லது உன்னிடத்திலா உன்டு? இது யாரைச் சார்ந்தது? சிவபெருமானது யோக நிலையைக் கலைக்க நீர் தான் இலக்காகிநீரா? நான் என்ன பாவம் செய்தேனோ? இது விதியினுடைய சதிதான். அக்கினி சாட்சியாக உன்னைப் பிரியேன் என்று மாங்கலியத்தைச் சூட்டி, திருமண மண்டபத்தில் என்னை ஏற்றேரே! தேவர்களையும் மூவர்களையும் உனது கணையால் மயக்கி வெற்றி கண்டது

போல் சிவனையும் மயக்கலாம் என்று நினைத்தீரா? சோகமாகிய தீயில் நானும் எரிகின்றேன். நீர் போன இடத்துக்கு நானும் வருகிறேன்" எனப் புலம்பி அழுதாள் இரதிதேவி. மேலும், இரதியின் கவலைக்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பாடலைக் கவனிப்போம்!

“ பொன் செய்தார் முடியகாணேன் அழிகொழுதுந்
திருமுகத்துப் பொலிவு காணேன்
மன்செய் புணை ஞாலும் பும்பகாணேன்
அங்க் மார்மிள் மேன்மை காணேன்
கொன்செய் பூங்கணை காணேன் சிலை காணேன்
அடுப்புர் ஜோஸ் காணேன்
என் செய்வேன் என் கணவா என்னை மொழித்
தெவ்ஸித்தே யிருக்கின் றாயே.”

இவ்வாறு கணவனை இழந்து அரற்றுகின்ற ஒரு பெண்ணின் இயல்பைக் கச்சியப்பர் காட்டுகின்ற பொழுது உண்மையான பெண்மையின் மென்மைத் தன்மையும், கணவன் மேல் அவள் வைத்த மாறாத அன்பும் ஒருங்கே புலப்படுகின்றன. கச்சியப்பர் காட்டும் பெண்மையின் பெருமைக்கு மன்மதனின் மனைவி - இரதி - சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

அடுத்து உமையம்மை தவம் எவ்வாறான வலிமை வாய்ந்தது என்பதைக் கவனிப்போம். உலகநாயகியான பார்வதி தேவியார் மேற்கொண்ட தவத்தின் உறுதிப்பாட்டைச் சிவபிரான் சோதித்த வரலாறு உலகோர் அனைவரும் உன்னிப் பார்க்க வேண்டும். முதலிலே ஒரு விருத்தப் பிராமண வேடங்

கொண்டு பார்வதிதேவியின் தவச்சாலையை நோக்கிச் சென்றார் சிவபெருமான். காவலர்களின் அனுமதியுடன் பார்வதி தேவியார் இருக்குமிடத்தை அவர் அனுகினார். முதியவரைக் கண்டதும் உள்ளின்றோர் கை கூப்பித் தொழுது வரவேற்றனர் எம்பெருமான் அவர்களை ஆசீர்வதித்து விட்டுத் தேவியாரை நோக்கி அவர் தவம் செய்கின்ற காரணத்தை வினாவினார். எம்பெருமானின் வினாவுக்குத் தேவியாரின் தோழியர்களே விடை கூறினர். சிவபிரான் தன்னிடம் வந்து, தன்னை மணம்புரிய வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடனே தேவி தவம் இருக்கிறார் என்று அவர்கள் கூறினார்.

இதனைக் கேட்ட முதியவர். இது வீணான செயல் என்றும் சிவபிரான் எளிதில் வெளியே வரமாட்டார் என்றும் கூறினார். அதுவுமின்றி சிவபிரானை இழித்துப் பேசினார். பார்வதிதேவி இதனைக் கேட்டுச் சகிக்க முடியாத முதியவரை வெளியே அனுப்பும்படி கட்டளை இட்டாள். ஈற்றிலே தன் கருத்தை வெளியிட்டார் முதியவர். பார்வதியை மனஞ்ச செய்யும் பொருட்டே தாம் அங்கு வந்ததாகவும் கூறினார்.

அதனைக் கேட்டதும் அம்மை சினந்தார். அவ்வேளையில் வந்தவரின் விருத்த வேடம் கலைந்தது. சிவபிரானின் சுயவடிவம் காட்சி அளித்தது. அம்மையார் மனம் மாறினார்; விழுந்து வணக்கினார். எம்பெருமானும் அதனை ஏற்று நாளை வந்து மனஞ்செய்வேன் என்று கூறினார். மலை மகளுக்கு வெற்றி; மலையரசனுக்கு மகிழ்ச்சி; பார்வதிதேவியின் உறுதிப் பாட்டையும் முதியவரிடத்தில் காட்டிய எதிர்ப்புரைகளையும்

அழகான பாடலொன்றில் கச்சியப்பர் எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது சிவபிரான் தன்னை வந்து மணஞ்செய்யாவிட்டாலும் தான் தவத்தை விடமாட்டேன் என்று முதியவரை நோக்கி கூறுகின்ற இடம் நயக்கத்தக்கது.

“முடியிலா துறை பகவளைன் வேட்கையை முடியாது விழுவ ளென்னினுந் தவத்தனை விழுவளோ மிகவ்னைக் கடிய நோள்ளை யளம்பீல் செய்துயிர் கழிப்பேன் நான் நெடிது முத்தல்ஸ் மயங்களை மத்தனோ நீயென்றாள்.”

அதுவுமின்றி முதற்கடவுளாகிய சிவபிரானை விலக்கி, அவரை நிந்தித்துக் கூறுகின்ற முதிய அந்தணரை மேலும் சின்து, அன்னிய புருடன் மாட்டு மனம் வைத்து இல்லறத்தில் தவறி நின்ற மகனிர் போன்று, பிராமணராக இருந்தும் தமது தலைவராகிய சிவபெருமானை நிந்திப்பது பொருத்தமற்றது என்று கூறுகின்றாள் உமையம்மை.

காஞ்சியிலிருந்து முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் வளர்க்கின்ற உமையம்மை, சிவனைப்பற்றிய பெருமைகளை எல்லாம் எடுத்துக்கூறி உனர வைக்கிறாள். அதுவுமின்றி, இந்த இடத்தை விட்டு விலகிப்போக நினைக்கிறாள் உமையம்மை இந்த சமயத்தில்தான் எம்பிரான் பிராமண வடிவத்தினின்றும் நீங்கி, இடபவாகனத்தில் பூதகணங்கள் குழக் காட்சியளிக்கிறார். அம்மையாரது தவத்தின் பெருமையும் கற்பின் திண்மையும் உறுதிப்பாடான தவமும் அஞ்சாது எடுத்துரைத்த நல்வாக்குகளும் அனைவராலும் போற்றுதற்குரியன.

முறைப்படி திருமணம் புரிவேன் என்று கூறி, அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று செல்கிறார் சிவபெருமான். உலகத்தவருக்கு அந்தணர்கள் சாட்சியாக, அக்கினி சாட்சியாக, எப்படி ஒரு கன்னிகையை ஏற்றுக்கொள்வது என்ற முறைகளைக் காட்டிக் கன்னிகாதானம் செய்யப் படுகின்ற ஒழுங்குகளைக் கச்சியப்பர் சிறப்பாகக் காட்டுகின்றார். எம்மவர் பெரிதும் பின்பற்றக் கூடியவகையில் முறைப்படி இத்திருமணக் காட்சி காட்டப்படுகின்றது. மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் திருவாசகத்திலே திருச்சாழல் என்ற பகுதியில் எம்பெருமானின் திருமணத் தத்துவத்தை அருமையாகக் காட்டுகின்றார்.

“மலையரசன் பொற்பாலை வாள்நுதலாள் பெண் திருவை உலகநியத் தீவேட்டாள் என்னுமது என்னேடு உலகநியத் தீவேளா தொழிந்தனனோல் உலகனைத்தும் கலைநவ்னர் பொருள்க் கொள்ளலாம் யஸ்க்குங்கான் சாழலோ”

- திருவாசகம்

எனவே, இறை நிலையில் காட்டப்பட்ட திருக்கல்யாணம் அனைத்தும் உலகத்தவருக்கு எடுத்துக்காட்டாகவே அமைந்து உள்ளன. இல்லற தர்மம் ஒங்குவதற்கு இந்திலை இன்றி யமையாததாகும். ஆனால், என்றும் “பவன் பிரம்மச்சாரியாகும் பால் மொழி கன்னியாகும்” என்றும் “அன்னையே பின்னையும் கன்னியென மறை பேசும் ஆனந்த ரூபமயிலே” என்றும் குறிப்பிடுவது ஆழ்ந்து சிந்தித்தற்குரியது. உலக இயக்கத்துக்கே

இவையனைத்தும் காட்டப்பட்டவை என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

“பூசனை புந்த மன்னர்ப் புவனையின் நாள்தன் கையை பாசமதகன்ற தொல்சீர்ப் பரஞ்சூடர் கரத்துள் வைத்து நேசமோ டாந்தே வென்னா நெடுமறை மனுக்கள் கூந் வாசநல் லுதக முய்த்தான் மருகவென் நவனை யுன்னோ”

இமயமலை அரசன் கன்னிகாதானம் செய்து கொடுத்த தன்மையை எடுத்துக்கூறி, உலகியல் முறையிலேயும் திருமண வைபவத்தில் கன்னிகாதானம் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது என்பதனையும் உணர வைக்கிறார். கன்னிகாதானம் செய்த பின்பு, ஒரு பெண் புகுந்த வீட்டுக்கே உரியவளாகிறாள். அத்தோடு பெற்றோளின் தொடர்பான ஆசௌசம் எதுவும் இப்பெண்ணுக்கு இல்லை என்பதையும் நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்து கச்சியப்பர் காட்டிய பெண்ணின் பெருமைக்கு கார்த்திகைப் பெண்களின் வரலாறு எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது. திருமால் முதலிய தேவர்கள் எல்லோரும் முருக அவதாரத்தை குறித்து மகிழ்ந்தனர். இந்நிலையில், சரவணப் பொய்கையில் அவதரித்த முருகப் பெருமானுக்கு இப்பெண்களே பாலுாட்டி அணைக்க வேண்டும் என்று கற்பிக்கப்பட்டது. உடனே பெண்கள் ஆறுபேரும் சரவணப் பொய்கைக்குச் சென்று முருகப் பெருமானை வணங்கி நின்றனர். ஆறு பெண்களும் உவந்து போற்றுதற்குரிய வகையில் ஆறு வடிவங்களை நின்றான் குழந்தை முருகன். பெண்கள்

அறுவரும் ஆறு குழந்தைகளையும் தனித்தனி கட்டியனைத்துப் பாலுாட்டினர். குமரப்பெருமானும் அதனை ஏற்று மலர்ப்படுக்கையில் இருந்து பற்பல விளையாட்டுக்களை நடத்துகிறார்.

அங்கு கார்த்திகைப் பெண்கள் வணங்கி நிற்கச் சிவபெருமான் அவர்களுக்கு வரம் அருளுகின்றார். அப்பெண்களால் வளர்க்கப்பட்ட காரணத்தினால் குமரப்பெருமானுக்குக் கார்த்திகேயன் என்ற பெயர் ஏற்படலாயிற்று. இந்தத் தினத்தில் யார்யார் விரத நியமங்களை மேற்கொள்ளுகிறார்களோ, அவர்களுக்கெல்லாம் ஏற்படும் குறைகளை நீக்கி, முத்திப்பேற்றை நல்குவோம் என்று மொழிகின்றார் சிவபெருமான். இதனைவிளக்கும் பாடல் கந்தபுராணம் சரவணப் படலத்திலே இடம் பெற்றுள்ளதைக் கவனிப்போம்:

“கந்தன்றனை நீர்போற்றிய கடனால் இவன் உங்கள் மைந்தன் எனும் பெயராகுக; மகிழ்வால் எவ்வேறும் நுந்தம்பக ஸ்டை இன்னவன் நோன்றாள் வழிபடுவோர் தந்தங்குறை முடித்தேபரந் தலைநல்குவம் என்றான்.”

எனக் காட்டுகிறார் கச்சியப்பர்.

மேலும் கந்தபுராணம் யுத்தகாண்டத்தின் முடிவை நோக்குவோம். சூரபன்மன் மடிந்துவிட்டான் என்ற செய்தி பதுமகோமளை என்ற அவனுடைய மனைவியின் காதில்

விழுகிறது. அந்தக்கணமே அப்பெண்மணியின் ஆவி நீங்கியது. உயர்ந்த தலையாய கற்பின் திண்மைக்கு இது ஒரு எடுத்துக் காட்டாகும். துயரச் செய்தியைக் கேட்டவுடன் உயிர் நீத்த பதுமகோமளை அசர குலத்தவளாயினும், தேவ குலத்திலும் மேம்பட்ட கற்பு நெறியை வெளிப்படுத்தினாள் என்பது “பெண்மைக்கு இணையுண்டோ” என்று பேசுவதற்கு உரிய ஒரு மகத்தான இடமாகக் கருதக்கூடியது.

மற்றோரிடத்தில் கந்தபுராணம் தெய்வயானை திருமணப் படலத்தை நோக்குவோம்! மகபதியாகிய இந்திரன் தம்மை அகரர்களின் கொடுமையினின்றும் மீட்டுப் பழையபடி தமது பதவியைத் தந்தருளிய முருகப் பெருமானுக்கு எவ்வாறு நன்றி செலுத்துவது என்று சிந்தித்தான். ஈற்றிலே தனது மகள் தெய்வயானையை முருகப் பெருமானுக்கு மணம் முடித்து வைப்பதெனத் தீர்மானித்தான். தேவர்கள் அனைவருக்கும் இதனைத் தெரிவித்தான். எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். தேவயானையாகிய குஞ்சரி மனமகளாகத் திருப்பரங்குள்றத்துக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகிறாள். இந்த நேரத்தில் தேவேந்திரன் முருகப்பெருமானை வணங்கித் தனது என்னத்தை வெளியிட்டான். இதனை -

“கன்னிற மொய்ம்பிள் அவுணக்களை கட்டஸ் செய்தாம் இந்னிற தேவர்ச்சை மிட்டனை என்றனக்கு முன்னிற தொல்சீர் புந்தாயது முற்றும் நாடிச் செய்ந்நன்ற யாகச் சிறியேன் செயத் தக்க துண்டோ!”

என்ற பாடல் மூலம் கச்சியப்பர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

தெய்வேந்திரன் தனது மகள் தெய்வயானையை வதுவை செய்து கொள்ளும்படி கந்தக் கடவுளைக் கேட்டதற்கு எம்பெருமானும் இசைந்தருளினார். ஐம்பத்தாறு தேசத்து அரசர்களுக்கும் முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி முதலியோருக்கும் திருமண ஒலை அனுப்பப்பட்டது. திருமண நிகழ்ச்சியைத் தாசிக்க வந்தவர்கள் அடைந்த பேற்றினைப் பின்வருமாறு கச்சியப்பர் காட்டுகிறார்.

“கைமிலார் கைகள் பெற்றும் கால்லார் கால்கள் பெற்றும்
மொய்மிலார் மொய்கள் பெற்றும் மூங்கைகள்
மொழியைப் பெற்றும்
மையல்சேர் குஞ்ச ராஜோர் வாள்ளிழ் பெற்றுஞ்
சென்றார்
ஐயன்மேல் உள்ளம் வைத்தார்க்களையதோ
அர்துமாதோ”

இத்தகைய அற்புதச் சம்பவங்கள் பல நிகழ்ந்துகொண்டே யிருக்க, தெய்வயானை திருமணம் திருப்பரங்குள்றத்தில் எழுச்சியாக நடைபெற்றது. அம்மையாரை மனவறைக்கு அழைத்துச் செல்கின்றனர். பாதை கரடுமுரடாக அமைந்து இருக்கிறது. குஞ்சரியின் பாதம் மிக மென்மையானவை இந்த மெல்லிய பாதங்கள் பரங்குள்றத்துப் பனிமலையில் ஏறிச்செல்வதைக் கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் மிகமிக நயமாக எடுத்துரைக்கின்றார். முதலில் பாடலைப் பார்ப்போம்.

“பஞ்சதனின் மெஸ்லி பஸ்பவரை யின்பால்
குஞ்சர் நடந்தசெயல் கூறுவது மைத்தோ
செஞ்சுப்பார்வை வேலுடைய செம்பலி தீயேன்
நெஞ்சக அடுக்கள்ளும் நின்றுவும் என்றால்.”

“மென்மையான பாதங்களையுடைய தெய்வயானையின் திருவடிகள் இப்பனிமலையிலே நடந்து சென்றது என்பதில் என்ன புதுமை இருக்கிறது? வடி வேலனுடைய திருவடிகள் தீயவனாகிய எனது நெஞ்சக் கல்லிலே உலவுவது தான் பெரிய புதுமையான செயல்” என்று கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் நயமாகக் காட்டுகிறார். இதில் அம்மையாரின் திருவடி மென்மையும் கவிஞரின் திண்ணிய பக்தியும் ஒரு சேரக் காட்டப்படுகின்றன. இவ்வாறு நடந்து திருமண மண்டபத்தை அடைந்த அம்மையாரை மணவறையில் அமைத்திருந்த பீடத்தில் இருத்திச் செய்ய வேண்டிய உபசாரங்கள்யாவும் செய்தபின், இந்திரனும் சசியும் அம்மையாரின் திருக்கைகளை ஐயன் கரத்தின் மேல் வைத்துத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தனர்.

“மருத்துவன் மாமறை மந்திர நீரால்
ஓருத்த பொருட்டினில் ஓண்புளை உய்ப்பக்
கரத்தை ஏற்றன னால்கழல் சேர்ந்தார்க்கு
அருத்த கொள் முத்தியும் ஆக்கழும் ஈவோன்”

தெய்வயானை திருமணத்தில் நாம் காணும் மணமகள் பண்பு, இல்லற வாழ்வுக்கு வழிகாட்டுகின்ற திருமண

ஓழுங்கு, மணமகளின் பெற்றோர் பெற்ற மகிழ்ச்சி அகிய வற்றை ஒருசேரக் காணுகின்றோம். நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப் படையிலே

“ மறுவீல் கற்றின் வாழ்ந்தல் கணவன்”

என்று முருகப்பெருமானை அறிமுகஞ்செய்து வைக்கிறார்.

கச்சியப்பர் காட்டிய பெண்மையிலே வள்ளி நாச்சியார் சிறப்பிடம் பெறுகின்றார். பூவுகத்தில் வைத்துப் போற்றப் பட்ட சிறப்பு இவ்வம்மையாருக்கு உண்டு. நம்பிராசனின் தவத்தினால் மேற்பாடி என்ற இடத்திலே அமைந்த வள்ளிமலையை ஆட்சி செய்தவன் நம்பிராசன். தனக்கொரு பெண்மகவு வேண்டும் என்று குறிஞ்சிக் குமரனை வழிபட்டு நின்ற நேரத்தில், அம்மலைச் சாரலில் பெண்மகவு ஓன்றைக் கண்டு மகிழ்ச்சியோடு அணைத்தெடுத்தான். உவகைக் கடலில் மிதந்தவாறு உள்ளன்புடன் அதனை எடுத்துச் சென்று மனைவியிடம் கொடுத்து, வள்ளி என்னும் நாமஞ்சுட்டி வளர்த்தான் நம்பிராசன்.

பின்னை வளர்ந்து வந்ததும், வேடுவர் மரபுப்படி தினைப்புனக்காவல் அப்பெண்ணுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அந்த இடத்திலேதான் குறிஞ்சிக்குமரன் அருள் விளையாடல் களையும் முற்பிறப்பிற் செய்த தவம் வந்து கைகூடுகின்ற சந்தர்ப்பத்தையும் அம்மையார் அறிவதற்கு இடமேற்படுகிறது. காவல் காக்கும் கண்ணிப் பெண்ணிடம் முதலில் வேடுவ

வடிவத்திலே வந்தான் வேலவன். நயமாகப்பேசி வள்ளியின் உள்ளத்தைத் திருப்புவதற்கு மளைகின்றான் பெருமான்.

“நாந்தகம் அனைய உண்கண் நங்கைகேண் ஞாலந்தன்னல் ஏந்தழூ யார்கட் கெல்லாம் இறைவியாம் இருக்கும் நன்னைப் பூத்தனை காக்க வைத்துப் போம்னார் புள்ளூரோனார்க் காய்ந்திடும் உணர்ச்சி ஒன்றும் அயன்படைத்தன்ன் கொல் என்றான்”

என வியப்புத் தோன்றப் புனைந்துள்ளார் கச்சியப்பர்.

தமிழர் பண்பாட்டில் களவு மணம், கற்புமணம் என்ற இரண்டும் இடம்பெற்று வந்துள்ளன. ஒருவனும் ஒருத்தியும் தமக்குள் தாமே இசைந்து மணந்து கொள்வது களவொழுக்கம் காட்டும் மணமாகும். இதனை எடுத்துக் காட்டுவதாகக் கச்சியப்பசிவாச்சாரியார் வள்ளி திருமணத்தை உணர்த்துகிறார். தினைப்புனத்தில் காவல் காத்துநின்ற வள்ளியிடம் குருவடிவில் வந்த குமரன் ஏதேதோ பேசுகின்றார். தன்னைப் பார்க்கும்படி கேட்கின்றார். அம்மையாளின் ஊருக்குப் போகும் வழியைக் காட்டும்படி வேண்டுகின்றார். பதில் கிடையாமல் நெஞ்சம் உருகி நிற்கின்றார். இதற்கிடையில் நம்பிராசன் அங்கே வருகின்றான். முருகப்பெருமானும் வேங்கைமரமாக மாறி நின்றார். நம்பிராசனுக்கு எழவேண்டிய அதிசய அறிவைக் குறைத்து, “இந்த மரம் நல்ல நிழலாக இருக்கட்டும்” என்று கூறிவிட்டுப் போகின்றான். ஈற்றில் வயோதிப வடிவந்தாங்கி

நம்பி ராசனுக்கும் விழுதி கொடுத்து அருள் விளையாட்டுக் களைக் காட்டுகின்றார்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் வள்ளியம்மையும் புறத்தே ஓடி மறைய நினைக்க, ஆனைமுகத்தோனை அவ்விடம் அழைத்து ஆச்சம் ஊட்டுகின்றார் பெருமான். “வேழம் காத்தருள்க” என்று அபயக்குரல் எழுப்பி நின்ற பொழுதே உண்மையான முருகக் காட்சி தோன்றுகிறது. தொழுது, அழுது, வணங்கி, உருகி நிற்கின்றார் வள்ளி நாச்சியார். நம்பிராசனால் இத்திருமணம் நிறைவேற்றப்படுகிறது.

இத்திருமணம் மண்ணுலகை வாழ்விக்க எடுக்கப்பட்ட ஒப்பற் திருமணமாகும். “தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே” என்ற நிலையில் பக்குவழுள்ள ஆன்மா சிவபரம்பெருளை அடைந்து நிற்கும் பேரின்ப நிலை இங்கே உணர்த்தப்படுகிறது.

கந்தபுராணத்தில் உள்ளபொருள் எந்தப் புராணத்திலும் இல்லை என்பர். எனவே, புராணங்களை வெறும் புனை கதைகள் என்று தள்ளிவிடாது அவற்றின் தத்துவங்களை உணர்ந்து போற்ற வேண்டிய கடமை எமக்குண்டு. நூலாசிரியர் கச்சியப்பர் காட்டிய பெண்மைச் சிறப்பிலே மன்மதனுடைய மனைவி இரத்தேவியின் உயர்ந்த கற்பு இமயமலையில் உமையம்மையின் தவத்தின் உறுதிப்பாடு கார்த்திகைப் பெண்கள் பெற்ற பெருமை, குரபன்மன் மனைவி

பதுமகோமளையின் தலையாயா கற்பு, தெய்வயானை அம்மையின் தவம், வள்ளி நாக்சியாரின் குறிக்கோள் ஆகியவை சிறப்பாக உணரக்கிடக்கின்றன, என்பதைக் கூறி நிறைவு செய்வோம்.

“புன்னெந்த அதனால் செல்லும் போக்கினை விலக்க மேலாம் நன்னெந்த யொழுகச் செய்து நவையறு காட்சி நல்க என்னையும் அடியளாக்க இருவினை நீக்கியான்ட பன்னாடு தடந்தோள் வள்ளஸ் பாதபங்கயங்கள் போற்று”

கந்தார் அருந்துதி

எந்தார யும்னைக் கருள் தந்தையும் நீ
சிந்தார குலமா னவைதீர்த் தெனையாள்
கந்தா! கதீர்வே ஸவனே! உமையாள்
யெந்தா! குமரா! மறை நாயகனே.

தம்பர் கட்டிய பெண்மை

“பெற்று வளர்த்தும் வித்தை தலைப் பேணிக் கொடுத்தும் பெயர்கொடுத்தும் பற்ற வரும்பா ஒழுதனித்தும் பகைத்த வறுமைப் பயந்தீர்த்தும் கற்ற முதலூல் திருவழுந்தார்க் கம்பன் தழையக் கருணை செய்தோர் மற்றும் புலவோ ரையும் வாழ வைத்தார் சோழ மண்டலமே”

‘கம்பநாடன் கவிதையைப் போல் கற்றோர்க்கிதயம் களியாதே’ என்று பெருமைபடப் பேசப்பட்ட சிறப்பு, கம்ப இராமாயணத்துக்கு உண்டு “கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்” என்று போற்றப் படுபவரும்’ கம்பனைப் போல் வள்ளுவனைப் போல், இளங்கோவைப் போல் பூமிதனில் யாங்கணுமே கண்டது

இல்லை” என்று புகழ்ந்து பேசப்படும் கவிஞரும் இவரேயாவர். கருத்துவழி நாம் பார்க்கும் போது வள்ளுவன் பெற்ற மாபெரும் கவிஞர் கம்பன் என்று சொல்லி விடலாம். இராமாயணப் பாடல்களில் அறநெறியும் கற்பின் திண்மையும் அரசியல் ஒழுங்கும் ஆதமீக சிந்தனையும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து மினிர்வதை நாம் காணலாம். இற்றை எல்லாம் செந்தமிழில் குழைத்துத் தேனாய் - இன்னமுதமுமாய்த் திரட்டித் தருகிறார் கம்பநாட்டாழ்வார். ‘சன்றோர் கவியெனக் கிடந்த கோதாவரி’ என்ற பாடலடியிலே குறிப்பிட்டபடி சான்றோர் கவி என்ற சிறப்பு கம்பன் கவிதைகளுக்கு முற்றிலும் பொருந்தும்.

தன்னை ஆதரித்த சடையப்ப வள்ளலிடத்து மிகவும் நன்றியுள்ளவராக விளங்குகின்றார் இப்புலவர். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே செந்தமிழ்ப்பற்று மிகுந்ததும் இலக்கண வரையறையுள்ளதுமான காவியமாகக் கம்பராமாயணம் மினிர்கிறது. கம்பனைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி என்று போற்றுகிறோம். அவரே தனது அனுபவத்தில் “செஞ்சொற்கவி இன்பம்” என்று எடுத்துக்காட்டுகிறார். அகத்தியரைக் குறிப்பிடும் இடத்தில் ‘தழற்புரை சுடர்க்கடவுள் தந்த தமிழ்தந்தான்’ என்றும் செந்தமிழ்ப்பற்றைத் திறம்பட உரைக்கின்றார். தன்னை ஆதரித்து, செந்தமிழில் இராமகாதை பாடவைத்த நன்றியைக் காவியம் முழுவதிலும் ஆங்காங்கு காட்டுகின்றார். அதுவுமன்றி சடையப்ப வள்ளலின் கொடையின் பெருமையை மற்றொரு தனிப்பாடலில் விளக்குகின்றார்.

“மோட்டெருமை வாழ்வுக்கு முட்குவரால் கன்றென்று விட்டெவும் பால்சொரியும் வெண்ணொயே - நாட்டில் அடையா நெஞ்சுக்கதவும் அஞ்சலென்ற சொல்லும் உடையான் சடையைப் பூர்”

இவ்வாறு தன்னை ஆதரித்த சடையப்ப வள்ளலை தனது புலமையினால் போற்றி நிற்கிறார். இராமபக்தியை உள்ளத்திலே பதித்து ஆட்சித்துறை, சமுதாயத்துறை, குடும்ப வாழ்வு, கற்புநெறி ஆகியவற்றை ஆங்காங்கு காவியத்தில் இடம்பெற வைக்கிறார். கம்பர் காட்டிய பெண்மைச் சிறப்புக்களையும் கற்பு மேம்பாட்டையும் எடுத்து விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். அத்துடன் பெண்மைப் பண்புக்கு மாறானவர் அடையும் துன்பங்களையும் காணமுடிகிறது.

“பொற்மின் நன்றன பொலவி; பொய்யினார் நந்பின் நன்றன நீதி; மாதறார் அற்மின் நன்றன அறங்கன்; அன்னவர் கற்மின் நன்றன கால மாரியே”

அறச்செயல்களுக்கும், இயற்கை நிகழ்வுகளுக்கும் பெண்களின் அன்பும் கற்பும் காரணமாய் அமைந்ததை ஈண்டு காட்டுகிறார்.

விகவாமித்திர முனிவரும் அவரது தவம் காக்கச் சென்ற இராம இலக்குவரும் சென்ற கொடிய வனத்தில் எதிர்ப் படுகிறாள் தாடகை. இராவணனின் ஏவலால் முனிவர்களின்

தவத்தையும் வேள்வியையும் கலைத்து நிற்பவன் இவன். நெருப்பைக் கக்கும் கண்களோடும், நிலத்தைக் குழியாக்கும் கால்களோடும், உரப்பிய பெருந்தொனியோடும் தாடகை இவர்கள் முன்னே வருகிறாள். முனிவரையும் இராம இலக்குவரையும் கொல்வதற்காக எதிரே வந்த தாடகையை இராமபிரான் காண்கிறான்.

ஒரு கணம் ‘பெண்ணென மனத்திடை பெருந்தகை நினைந்தான்’ என இராமனது உள்பாங்கை மெல்லெனக் கூறுகின்றார் கம்பர். ஆனால் முனிவர் பிரான் ‘அரக்கியைக் கொல்வது அறமே ஆகும்’ என்று உரைத்தார். அதனைக் கேட்டதும் அம்பை வீசி வெற்றி கண்டான் இராமன். இந்த இடத்தில், பெண்மைப் பண்புக்கு மாறானவர்களை அழித்து ஓழிப்பதும் அறம் என்பதைக் காட்டுகின்றார் கம்பர்.

இராமாயணத்தில் உயிரான ஒரு இடத்தைக் கவனிப்போம். மிதிலாபுரியிலே கன்னிமாடத்திலே தோழியர் நடுவிலே நின்ற சீதாபிராட்டியை இராமபிரான் காண்கிறார். இந்நிகழ்வு இயற்கையே. இராமபிரானை மிதிலைக்கு அழைக்கிறதென்பதும் விதியூட்ட, சீதாபிராட்டியை அவர் தற்செயலாகக் காணுகின்றார் என்று கூறுவதும் கம்பனின் கவித்துவத்தின் கிறப்பாகும். இராமகாதையிலே வைத்துப் பார்க்கும்போது,

“மையறு மஸன் நீங்க, யான்செய் மாதவத்தின் வந்து, செப்யவள் இருந்தாள் என்று செழுமணிக் கொழகள் என்னும் கைகளை நீட்டி அந்தக் கடிகமற் கமலச்செங்கண் ஜயனை ஒல்லை வாவென்று அழைப்பன போன்றதம்மா”

என்று வியப்புறச் செய்கின்றது.

இந்த இடத்தில், சீதையின் அழகுநலன்களை எடுத்துக் கூறி, ‘இப்பாவை தோன்றலால் அழகெனும் அதுவுமோர் அழகு பெற்றது’ என்று கூறுகின்றார். மேலும் கவனிப்போம் இராமபிரானதும் சீதாபிராட்டியினதும் பார்வைகள் ஒன்றையொன்று சந்தித்த இடத்தில் அருமையான கவிதை ஒன்றை எமக்கு அறிமுகஞ்செய்து வைக்கின்றார் கம்பர்.

“எண்ணாரு நலத்தினாள் இணையாள் நின்றுழி கண்ணொடு கண்ண்ணை கல்வி ஒன்றையொன்று உண்ணாவும் நிலைபெறாது உணர்வு மொன்றி அண்ணலும் நோக்களான் அவளும் நோக்களாள்”

எனக்கூறியதிலிருந்து அவர்களது நோக்கின் உள்பாங்கைக் கவியரசர் காட்டும் விதம் நயத்திற்குரியது.

இதனையடுத்து, பிராட்டியின் தந்தையாகிய சனகன் அங்கு வந்து குமாரர் இருவருடைய வரலாற்றையும் முனிவரிடம்

கேட்டறிந்து, தனது மகளின் திருமணத்துக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒழுங்குகளையும் “சிவதனுகூ” என்ற வில்லை முறித்தவர் களுக்கே பிராட்டியைத் திருமணம் செய்து வைப்பதையும் கூறினான். இராமபிரானது வீரத் திறமையைத் தாடகை வதத்திலும் அகலிகையைப் பெண்ணுருவாக்கிய அற்புதத்திலும் காணக்கூடியதாய் உள்ளது. அதாவது கௌதம முனிவருக்கு அகலிகை என்ற மனைவி வாய்க்கப்பெற்றாள். ஆனால் இந்திரனின் சதியினால் அகலிகை கல்லானாள். இராமபிரானின் காலடிப்பட்டவுடன் அவள் எழுவாள் என்றும் சாபநீக்கம் சொல்லப்பட்டது. அதன்படி இராமபிரான் காலடிபட்டு அகலிகை எழுந்து நின்றாள்.

இதன் பின்னர் வில்லிறுக்கும் நிகழ்ச்சி இடம் பெற்றது. இராமபிரானுடைய முறைவந்தது. வீரர்களாலும் அரசர்களாலும் முறிக்க முடியாது இருந்த அந்தச் “சிவதனுகூ” என்ற வில்லை இராமபிரான் கணப்பொழுதில் முறித்து வீழ்த்தினார். இந்தவீரச் செயலைக் கம்பநாட்டாழ்வார் “கையால் எடுத்தது கண்டார் இற்றது கேட்டார்” என்று கூறி வியக்க வைக்கின்றார். வில்லமுறித்த வீரச் செயலைத் தொடர்ந்து சீதாகல்யாணம் நிறைவு பெற்றதைக் காணமுடிகின்றது.

அடுத்து, கம்பர்காட்டிய பெண்மையின் குறை நிறைகளைக் கைகேயி மூலமும் கோசலை மூலமும் சீதாபிராட்டி மூலமும் அறியமுடிகின்றது. கூனியின் சபதத்தினால் மனம் மாறியவள் கைகேயி தசரதனுக்கு

விருப்பத்துக்குரிய மனையாளாக இருந்தும், மன்னனைச் சோதித்துவிட்டாள்! சொல்லம்புகளை வீசி மன்னன் மனத்தைக் கலக்கினாள். முன்பு வாக்குக் கொடுத்தபடி இரண்டு வரங்களையும் தரவேண்டும் என இறுமாப்புடன் கேட்டாள். அதாவது ஒருவரம் தன்மகள் பரதனுக்கு அயோத்தி அரசாட்சியைக் கொடுத்தல்; மறுவரம் இராமபிரான் காட்டுக்குச் சென்று பதினான்கு வருடம் காலத்தைக் கழித்தல் என்பன கைகேயி கேட்ட கொடிய வரங்களாகும்.

இவற்றைக் கேட்ட தசரதன் பதைத்து விழுந்து ஆரற்றியபின், ஒருவாறு தெளிந்து, முதல்வரத்தைத் தருவதாகவும் மற்றவரத்தை மறந்துவிட வேண்டும் என்றும் கெஞ்சிக் கேட்டாள். அது மட்டுமென்றி, இராமன் நாட்டைவிட்டு நீங்கினால் தனது ஆவியும் உடம்பை விட்டு நீங்கும் என்று சொல்லி நிலத்திலே விழுந்தான். கைகேயியோ கூனியின் ஏவுதலினால் இரக்கமற்ற நெஞ்சுடனே காட்சி அளித்தாள். உடனே தசரதன் “என்மகன் வனம் ஆழட்டும்; நான் வான் உலகை ஆழ்வேன்; நீயும் உன்மகனும் வசைகொள்வீர்கள்” என்று கூறி உயிர் துறந்தான்.

இராமபிரான் காட்டுக்குப் புறப்படுகின்றார். முதலில் தனது தாய் கோசலையிடம் விடைபெறப் போகிறார். கோசலையின் தாய்மைப் பண்பையும் நடுவுநிலையையும் கம்பர் காட்டிய பெண்மைச் சிறப்புக்கு உரிய இடமாகக் காணகிறோம்.

கோசலையின் வார்த்தையைக் கம்பர் காட்டியவாறு காண்போம்.

“முறையை யன்றென்ப தொன்றுண்டு மும்மையின் நிறைகு ணத்தவன் நின்னினும் நல்லனோர் குறையி ஸன்னளைக் கூறினாள் நால்வர்க்கும் மறுவி ஸன்மினில் வேற்றுமை மாற்றினாள்”

இவ்வாறு கோசலை சூறிய அறிவுரைகளை ஏற்றுச் சிற்றன்னை சுமித்திரையிடமும் விடைபெற்று, அன்னாரின் மகன் இலக்குமணனையும் அன்னையின் விருப்பப்படியே அழைத்துக் கொண்டு வனத்துக்குப் புறப்படுகிறார்.

இந்திலையில் மற்றொரு காட்சியைக் கவனிப்போம். பெண்மையின் உயர்வுக்கும் கற்பின் திண்மைக்கும் இது ஒரு எடுத்துக்காட்டான இடமாகும். காட்டுக்குப் போகும் தவக்கோலத்துடன் மரவுி உடுத்து சீதாபிராட்டியின் முன்னே போய் நிற்கின்றான் இராமபிரான். கானகம் சென்று தான் திரும்பி வரும் வரையும் வருத்தம் அடையாமல் மாமியாரோடு தங்கியருக்கும்படி சூறியதைக் கேட்டாள் சீதாபிராட்டியார். தனது கணவன் காட்டுக்குப் போகிறான் என்றோ அரசை இழந்தான் என்றோ பிராட்டியார் கவலைப்படவில்லை. ஆனால், ‘நான் போய் வருகிறேன் நீ வருந்தாமல் இங்கே இரு’ என்ற வார்த்தைகள் தேவியின் செவியில் சுடக்கூடியதாக அமைந்தன. இதனால் பெருமுச்சவிட்டு அழுது நிற்கின்றாள் பிராட்டியார்.

“காட்டின் வெம்மை நின் சீறடியால் தாங்க முடியாது” என்று இராமபிரான் எடுத்துரைத்த நேரத்தில், அதனைப் பிராட்டியார் ஏற்கவில்லை. “நின் பிரிவினும் சடுமோ பெருங்காடு!” என்று சூறி மரவுி எடுத்து இராமன் பின்னே செல்லப் புறப்படுகிறாள். அயோத்தி மக்கள் அழுது புலம்ப, இவர்கள் புறப்பட்டுச் சென்ற காட்சி உள்ளத்தை உருக்குகிறது.

இராமயாணத்தில் கம்பர் சூரப்பனைக்கு ஒரு தனி இடம் கொடுக்கிறார். அரக்கர் குலத்தில் அரக்கத்தன்மையுடைய பெண்களும் இருந்தனர் என்பதை சூரப்பனைக வரலாறு காட்டுகிறது. கம்பர் காட்டிய பெண்களுக்குள் வஞ்சனை, பொய்ம்மை, முறையற்றகாதல், விடாப்பிடி அகியவை சூரப்பனைகயிடம் குடி கொண்டிருந்தமையையும் மற்றொரு புறத்தில் திரிசடை என்ற நாமங்கொண்ட அரக்கப் பெண்ணீடும் தெய்வப்பண்பு மிகுந்திருந்தது என்பதையும் காட்டும் இடங்கள் சிந்தித்தற்குரியனவாகும். சூரப்பனைக தனது அன்னைன் இராவனன் மீது எழுந்த வெறுப்புக்காரணமாக செயற்படத் துணிகின்றாள். இராமனை மயக்கித் தனது எண்ணத்தை முற்றுவிக்க நினைக்கிறாள். சூரப்பனைக இராமனை நோக்கி வந்த காட்சியை கம்பர் அழகாக நயமுறப் பாடுகிறார். அதாவது ‘வஞ்சமகள் வந்தாள்; நஞ்சமென வந்தாள்; வஞ்சியென வந்தாள்; அன்னமென வந்தாள்; மஞ்சனு என வந்தாள்’ என்று வர்ணிக்கிறார். அரக்கிக்குரிய சுயரூபத்தை மாற்றித்

தேவப்பெண்போஸ் வருகின்றாள். வேகமாகப் பாய்ந்து பாய்ந்து வராமல் பெண்மையாக அடியின் மேல்அடி வைத்து வருகிறாள். பாடலைக் கவனிப்போம்:

‘பஞ்சபியாவர் வஞ்சகுள்ளர் பல்லவ மஹங்கச்
செஞ்செவிய கஞ்சநமிர் சிறுதிய ளாக்
அஞ்செஶால்ஸ் மஞ்சலையென அள்ளமென மின்னும்
வஞ்சபியென நஞ்சபியென வஞ்சமகள் வந்தாள்’

இவ்வாறு மயக்குறும் தோற்றத்தோடு அங்கு வந்த குர்ப்பன்கையை இனங்கண்டு, இளவலாகிய இலக்குமணன் அவளைத் தன் கைவாளால் தாக்கி, “கள்ள வல்லரக்கி இவள்” என்பதை இராமபிரானுக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைத்தான். குர்ப்பன்கை பலவாறு புலம்பி வஞ்சின மொழிகள் கூறி, “உங்களுக்கு உயிர்வாங்கும் கூற்றுவனை இப்பொழுதே கொணர்கின்றேன்” எனக்கூறிச் சென்றாள். இப்பெண்ணின் வெஞ்சின மொழிகளால் ஈர்க்கப்பட்ட இராவணன், சீதையைக் கவர்ந்து வரத் துணிந்தான் என்பதை அரணிய காண்டத்தின் இறுதிப் பகுதியிலேயே காணுகின்றோம்.

கிஷ்கிந்தா காண்டத்திலே இராவணனின் மாமனாகிய மார்சன் சீதையைக் கவர்ந்து இராவணனிடம் ஒப்படைக்க நினைத்து, தனது மேனியினால் தீண்டாது கற்பின் செல்வியை அந்தரத்தில் தாங்கிக் கொண்டு இலங்காபுரிக்குச் செல்கின்றான். பொன்மானைத் துரத்திப் பிடிக்கச் சென்ற

இராம, இலக்குமணர் மீண்டு, இச்செயல் மாயம் என்பதை உணர்ந்து, சிதாப்பிராட்டியைக் கானகம் எங்கும் தேடுகின்றார். இடையில் சுக்கிரீவன் உதவி பெற்று அனுமனைக் காணுகின்ற பாக்கியத்தை அடைகின்றனர். சிதாபிராட்டியைக் கொண்டு சென்ற வழியினை ஒருவாறு உணர்ந்து, அனுமனை இலங்கைக்கு அனுப்புகின்றனர்.

இதற்கிடையில், அசோக வனத்தில் இருந்து சீதை கலங்குகின்ற நிலையை உயர்ந்த பெண்மைக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் குறிப்பிடுகின்றார் கம்பர்.

“அருந்தும் மெல் அடகு ஆர்த்தி அருந்தும்? என்று அழுங்கும் யிருந்து கண்டபோது என் உறுமோ? என்று எம்பும் மருந்தும் உண்டுகொல் யான்கொண்ட நோய்க்கு? என்று மயங்கும் இருந்த மாநிலம் செல் அர்த்து எழவும் ஆண்டு எழாதாள்”

இராமபிரானுக்குக் காய்களி, கிரைகளைப் பரிவாக ஊட்டுவதற்கு இப்பொழுது யார்தான் இருக்கிறார்களோ! விருந்தினர்கள் தன்னைத் தேடி வந்தால், உபசரிக்க முடியாமல் எப்படி திண்டாடுகிறாரோ? இப்படி எல்லாம் ஏங்கி ஆழது கொண்டிருந்த சீதை, தான் அடைந்திருக்கும் இந்தச் சோக நிலையை உன்னி உன்னி, இருந்த இடத்தை விட்டக்காலாது இருந்தாள் என்பதை இப்பாடல் காட்டுகிறது.

இல்வாழ்வின் உயர்ந்த நிலை - அறவோர்க்கு அளித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும் துறவிகளை உபசரித்தலும் என்பதைத் திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களில் நாம் கண்டவாறு இங்கேயும் கம்ப நாட்டாழ்வார் எடுத்துக் காட்டுகிறார். சாதாரணமாகத் தனது சிறிய இன்பத்திற்காக வன்றித் தனது கணவனின் உபசரிப்புக்கு விருந்தினரைப் பேணலுக்கும் குறைபாடு நேர்ந்து விட்டதே என்ற கலக்கம் சீதையை ஆட்டிப்படைக்கிறது.

மேலும், அனுமான் அசோக வனத்தில் சீதாபிராட்டியைக் கண்டு மகிழ்ச்சி பொங்கக் கூத்தாடி நின்ற நிலையில், இருவருக்கும் உரையாடல் ஏற்படுகிறது. பிராட்டி அனுமனை நோக்கி இன்னும் ஒரு மாத காலத்துக்குத்தான் இவ்விடத்தில் உயிர் தாங்கியிருப்பேன் என்றும் பின், உயிர் பிரிந்து விடும் என்றும் கூறி, கவலை மீதார “என் கணவனுக்கு என்னிடத்தில் இரக்கமில்லை என்றாலும், தனது வீரத்தைக் காத்து கொள்ளும்படி சொல்லி நிற்கிறான். அத்தோடு ஒருமாத கால எல்லைக்குள் அசோகவனத்துக்கு வந்து, தன்னை மீட்டுக்கொண்டு போகாவிட்டால், நேரே கங்கை ஆற்றங்கரைக்குச் சென்று தனக்கு ஸமக்கடனைச் செய்து முடிக்கும்படியும் வேண்டிநிற்கிறான். அதனைக் கேட்டதும் பிராட்டியைத் தனது தோளில் வைத்து சுமந்து சென்று இராமபிரான் திருவடியில் சேர்ப்பிப்பேன்” என்று அனுமனை கூற்று அமைகின்றது.

கற்பின் செல்வியாய் சீதாதேவியோ இதற்குச் சற்றும் இசையாது, தான் அவ்வாறு சென்று விட்டால், இராமனை அம்புக்கு இடமில்லாமல் போய்விடும் என்றும் வீரம் செறிந்த வார்த்தைகளை உதிர்க்கிறாள்.

இவற்றை எல்லாம் கேட்டும், இலங்காபுரியில் வீரச்செயல்கள் பலபுரிந்து நின்ற அஞ்சளை மைந்தனாகிய அனுமன், வானவெளியைத் தாண்டி இராமபிரான் இருப்பிடத்தை அடைகிறான். அங்கு நின்று தெற்கு நோக்கித் தொழுது, சீதாபிராட்டி உயிரோடு இருக்கிறாள் என்பதைக் காட்டியதோடு “கண்டனன்” என்றும் “கற்பினுக் கணியை” என்றும் “கண்களால்” என்றும் “தென்திசையில்” என்றும் இராமனை அவாவுக்கு ஏற்றமுறையில் சொல்லின் செல்வன் விடை பகருகின்றான். ‘கண்டனன்’ என்று தொடங்கியதே இராமன் அடைந்து நின்ற கலக்கத்துக்கு பரிகாரமாக அமைந்த வார்த்தை ஆகும்.

மேலும் சீதாபிராட்டியைப் போற்றி அனுமன் கூறும் வார்த்தைகளைக் கவனிப்போம். கம்பர் காவியத்தில் பெண்மைக்குக் கொடுத்த பெரிய இடம் இதுவாகும். அடையாளமாகக் கொண்டு வந்த சூடாமனியைப் பெற்று நின்ற சீதையின் பெருமிதமும் இராவணனோடு சீதாபிராட்டி எதிர்த்து நின்ற சிறப்பும், திரிசடை என்ற விபீடனைனின் மகளாம் பெருமை பெற்ற அரக்கப் பெண் அசோகவனத்தில்

சீதாபிராட்டிக்கு உறுதுணையாக விளங்கிய மாண்பும், கம்ப நாட்டாழ்வரால் பல இடங்களில் எடுத்துரைக்கப் படுகின்றன. அரக்க குலத்திலும் திரிசடை, மண்டோதரி, என்ற நாமங்களைக் கொண்ட கற்புடைப் பெண்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றனர் என்பதைக் கம்ப நாட்டாழ்வார் எடுத்துக் காட்டிச் செல்வது, ஆசிரியரின் பெண்மை பற்றிய உயர்ந்த கருத்துக் களுக்குச் சான்றுகளாக அமைகின்றன. இராம தூதனாகிய அனுமன் இராமபிரான் முன்னிலையில் வணங்கி நின்று கூறிய செய்தியைக் கம்பர் பாடவில் அழகாகத் தருகிறார்.

“வீந்தபெருந் தடந்தோள் வீர! வீங்கு நீர் இஸ்பகை வெற்றில் நற்பெருந் தவத்தளாயுய நங்கையைக் கண்டேன் அல்லேன் தீந் மற்பென்ப தொன்றும் இரும்பொறை

என்பதொன்றும்
நற்பெனும் பெயரதொன்றும் கள்நடம் புரியக்கண்டேன்.”

சீதாபிராட்டியின் உத்தமகுண நலன்களுக்கும், கற்பு மேம்பாட்டுக்கும் அனுமனின் இக்கூற்று அரன் செய்வதாக அமைந்துள்ளது. ‘உன்பெரும் தேவி’ என்ற உரிமையும், தசரதனின் மருகி என்ற வாய்மையும், ஜனகனின் புதல்வி என்ற பெருமையும், என் பெருந்தெய்வம் என்று போற்றுகின்ற சிறப்புங் கொண்ட சீதாபிராட்டியைக் கண்டேன் என்று கூறுகிறான். அதுவுமின்றி, குரக்கினச்சாதிக்குப் பெருமையும் தேடித்தந்து விட்டாள் என்னம்மை என்று கூறுகிறான்.

உனது குலத்தையும் தனது குலத்தையும் பேணி, சிறை வைத்த இராவணனின் குலத்தைக் கூற்றுவனுக்கு ஈந்து, தேவர் குலத்தை வாழ்வித்தவள், என் குலத்தையும் எனக்குத் தந்தாள் என்று கூறுகிறான். இத்தகைய பெருமைகளை அடுக்கடுக்காகக் கூறிச் சீதாபிராட்டியாரைப் போற்றி நிற்கிறான் அனுமன்.

இதற்கிடையில் மானவீரன் கும்பகர்ணனின் அறிவுரை யையும் கவனிக்க வேண்டியுள்ளது. “அண்ணா! திட்டியின் விடமன்ன கற்பின் செல்வியைச் சிறை விட்டிலையோ! இது விதியின் வன்மையோ!” என்று அண்ணன் இராவணனுக்கு எடுத்து உரைப்பதும், சீதாபிராட்டியின் கற்பு மேம்பாட்டை அரக்கர் பக்கமும் அறிந்திருந்தது என்பதை யுணர வைக்கிறது.

அடுத்து, இராவணன் மனைவியாகிய மண்டோதரியின் உயர்ந்த பண்புகளைக் கவனிப்போம். மயனுடைய மகள் என்ற பெருமைக்குரியவள் மண்டோதரி. அத்துடன் மூவுலகும் போற்றும் இராவணேஸ்வரனுடைய மனைவி என்ற தகுதிக்குமுடையவள். தங்கை சூரியப்பனகையின் சதியினால், இராவணன் சீதைமேல் ஆசைவைத்தான்; அவளைக் கவர்ந்து சென்று அசோகவனத்தில் சிறை வைத்தான். இவற்றை எல்லாம் நன்கு கவனித்த மண்டோதரி தன் கணவனைத் திருத்துவதற்குப் பலமுறை முற்பட்டாள். ஆனால், அது முடியவில்லை.

போரிலே மகன் இந்திரசித்துவை இழந்து, மண்டோதரி ஆரற்றுகின்ற இடம் உள்ளத்தைத் தொடுவதாகும். “அஞ்சினேன் அஞ்சினேன் இச்சீதையென்றும் அமுதால்செய்த நஞ்சினால் இலங்கை வேந்தன் நாளை இத்தகையனன்றோ” என்பது மண்டோதரியின் கூற்றாகும். மகனுக்குக் கிடைத்த முடிவு, தனது கணவனுக்கும் கிடைக்கப் போகின்றது என்பதை முன்னமே அறிந்து கூறிய கற்புக்கரசி, மண்டோதரி ஆவாள். விதியை வெல்ல யாரால் தான் முடியும்? இராவணேஸ்வரன் மாழப் போகின்றான். போர் தொடருகிறது. தம்பியாரையும் பிள்ளைகளையும் இழந்து தனித்து நிற்கிறான் இராவணன். நல்லுணர்வு மிக்க விபீடனை மாத்திரம் இராமன் பக்கம் சென்று விட்டான். போர் நடைபெறுகிறது. எதிர்பார்த்தபடி இராவணன் இராமன் அம்பினால் துளைப்பட்டு இறக்கிறான்.

இவ்வேளையில் அரக்கியரும் மண்டோதரியும், விபீடனையும் அழுது புலம்புகின்றனர். மண்டோதரியின் புலம்பல் படிப்பவர் மனத்தை உருக்குகின்றது. இராவணனின் வீரப்பிரதாபங்களை சொல்லிச் சொல்லி அழுகின்றாள். நயமாகக் கருத்து வெளிவருகின்றது. “உன் மனச்சிறையில் ஜானகியை சிறைவைத்துக் காதல் பூண்டாய் என்று கருதியோ இராமனுடைய அம்பு உன் உடல் முழுவதும் துளைத்துத் துளைத்துப் பார்த்திருக்கிறது” என்று புலம்பும் மண்டோதரியின் கூற்றுக்கள் எமது நெஞ்சத்தை உருக்குகின்றன. இப்பாடலைக் கவனிப்போம்.

“வெள்ளருக்கஞ் சடைழுடியான் வெற்புள்ளத் தஞ்சேனி; மேலும் கீழும் என்கிருக்கும் இடம் இன்றி, உயர் இருக்கும் இடம் நாடி, இழைத்த வாய்ரோ கள்கிருக்கும் மளர்க்கெந்தல் சானகியை மனச்சிறையில் கருத காதல் உள் இருக்கும் எனக்கருத உடல்புதுந்து தடனியதோ ஒருவன் வாள்?”

இவ்வாறு அழுது புலம்பிய மண்டோதரி, தனது கைகளால் இராவணனைக் கட்டித் தழுவியபடி தன்னுயிரையும் நீத்தாள். மயன் மகள் மண்டோதரியின் கற்பின் திண்மையை தேவரும் மூவரும் யாவரும் போற்றினர்; சைவத்திருமுறையிலும் அவளது பெயர் இடம்பெறலாயிற்று

ஆகவே தொகுத்து நோக்கும் பொழுது கம்பர் காட்டிய பெண்மையில் சீதை, கோசலை, திரிசடை, மண்டோதரி ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் என்பதைக்காட்டி கட்டுரையை நிறைவு செய்வோம்.

கந்தபுராணத்தில் ஒருபகுதி “ஆலாசிய மான்மியம்” என்பது. இது வடமொழியில் பாடப்பட்டது. இதனையே பரஞ்சோதி முனிவர் தமிழில் பாடியருளினார். இவை அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களையும் சிறப்பாக விரித்துரைப்பன ஆகும். ஆனால் இறைவனுடைய திருவிளையாடல்களைப் பற்றிக் கூறும் நூல்கள் பலப்பல. அவற்றுள் திருவிளையாடற் புராணம் என்னும் இந்நால் செந்தமிழ் வல்லுனர்களாலும் சிவனருட் செல்வர்களாலும் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டது.

திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்றம் ஏறிந்த குமரவேஞும் புலவர்களாக எழுந்தருளித் தமிழாய்ந்த காலம் கடைச்சங்க காலமாகும். “கூடலின் ஒண் தீந்தமிழ்” என்று மாணிக்க வாசகர் போற்றுவதும் இதனாலேயே ஆகும். முத்தமிழையும் வளர்த்த இடம் மதுரை. சாதாரண பாமரமக்கள் ஒவ்வொரு இல்லக் கிழத்தியரையும் நோக்கி “இவள் சிதம்பரம்” என்றும் “இவள் மதுரை” என்றும் பேசிக்கொள்வது நகைச்சவையானதாகும். ஆனால் கருத்து வெகு ஆழமானதாகும். ஆடல்வல்லானுக்கு முதன்மையான அதிகாரம் கொடுக்கும் இடம் சிதம்பரம். அங்கயற் கண்ணி அம்மைக்கு முதன்மை கொடுக்கும் இடம் மதுரை. அங்கே நடராஜரின் ஆட்சி; இங்கே மீனாட்சியின் ஆட்சி. அங்கே சிவகாமி அம்மை, அப்பனுக்கு பக்கத்தே நின்று அவன் அருள்பெற்று உலகத்தை இரட்சிக்கிறான். மதுரையிலே மீனாட்சி அம்பாள் சுந்தரேஸ்வரப் பெருமானுக்கு முன்னே நின்று தனது

பரஞ்சோதி முனிவர் காட்டிய பெண்மை

சிறப்புடைய புராணங்களில் ஒன்றாக விளங்குவது திருவிளையாடற் புராணம் ஆகும். இதனைச் சைவத்தின் ஆத்மீக வரலாற்றை உணர்த்தும் உயர்ந்த புராணம் என்று சொல்லுவர். இறைவனால் நடத்தப்பட்ட திருவிளையாடல்கள் மதுரை மாநகரை இடமாகக் கொண்டு எழுந்தனவ. பதினாறாவது நூற்றாண்டிலே தமிழ்மொழியிலே இறைவனது திருவிளையாடல்கள் பற்றிய இலக்கியத் தோய்வுள்ள திருவிளையாடற் புராணம் என்னும் நாமத்தைக் கொண்ட இந்நால் பரஞ்சோதி முனிவரால் பாடப்பட்டது. பதினெண் புராணங்களில் ஒன்றாகிய வடமொழியிலமைந்த

ஆட்சியை நடாத்துகிறாள். எனவே மதுரை பெண்மைக்கு முதலிடம் கொடுக்கின்றது. பாணபத்திரன் என்ற இசைவல்லான் பொருட்டு இறைவனே எழுந்தருளி இசைப்போட்டி நடாத்திய ஆடம் மதுரை. பதஞ்சலி, வியாக்கியபாதர் என்ற முனிவர்கள் தரிசிக்கும் பொருட்டுத் தில்லையம்பலத்தில் ஆடிய இறைவன் வெள்ளியம்பலம் என்ற மதுரையிலும் நடனமாடினான் என்பது வரலாறு.

மதுரைவாழ் மக்கள் நித்தியகடன் முடித்து புராணநூல் கேட்டு பூசைகள் செய்து பூசை முடிவில் மூலமந்திரம் ஒதுவேள்விகள் ஆற்றினர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

“ வெய்யையால் விளைவு அஃக்னும்
வேந்தர் கோல் கோடிச்
செம்மை மாந்தும் வறுமைநோய்
சிதைப்பினுஞ் சவன்பாற்
பொய்ம்மை மாநிய பக்தியும்
பொலிவும்குன் நாவாய்த்
தம்மை மாநியும் புரவது
தகும் யந் நாடு.”

அங்கயற்கண் அம்மையின் ஆட்சியிலே விளங்கியதால் பாண்டி நாட்டுக்கு கன்னிநாடு என்றும் சிறப்புப் பெயர் உண்டு. அறச்சிந்தனையும் பக்திமேம்பாடும் இந்நகரில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு எதுவாய் அமைந்திருந்தன. இன்றைக்கும் யாத்திரை செய்பவர்கள் மதுரை மீனாட்சி அம்பாளைத் தரிசிக்காமல் திரும்பமாட்டார்கள்.

திருவிளையாடற் புராணத் தொடக்கத்திலே வரும் பாடல் நூலாசிரியரின் தனித்துவமான பக்தியையும் அங்கையற் கண்ணியின் அருளாட்சியையும் எமக்குக் காட்டுவதாகும்.

“ சத்தியாய்ச் சிவமாகித் தனிப்பர
முத்தியான முதலைத் துதிசெயச்
சத்தியாகிய சொற்பொருள் நல்குவ
சத்தியானை ஜன் செய்ய பொற்பாதமே.”

அனைத்துச் சமய இலக்கியங்களிலும் புராணங்களிலும் குறிப்பிடப்பட்ட ஒழுங்கிலிருந்து சிறிதுமாறி ‘சத்தியாய்’ எனத் தொடங்குகின்றது இப்புராணம். காரணம் மீனாட்சி அம்மையின் தனியரசாட்சியைக் காட்டுகின்றது எனலாம் மேலும் தமிழ் மொழிக்குரிய பெருமை இந்நாலில் சிறப்பாக இடம்பெற்றுள்ளது. பரவையாரிடம் தூது அனுப்பியது தமிழ்; முதலை உண்ட பாலனை மீளவைத்தது தமிழ்; எலும்பைப் பெண் வடிவாக்கியது தமிழ்; பூட்டப்பட்ட கதவைத் திறக்க வைத்தது தமிழ்; என்றுபாடி இந்த அற்புதங்களைச் செய்தது கன்னித்தமிழே என்று விதந்து போற்றுகிறார் நூலாசிரியர்.

பரஞ்சோதி முனிவர் அவர்கள் மீனாட்சி சுந்தரதேசிகர் என்பவருக்குப் புதல்வராக அவதரித்தவர். தமிழிலும் வடமொழியிலும் நிறைந்த புலமை உடையவர். மதுரை அங்கயற்கண்ணி அம்மையாரிடத்தில் நிறைந்த பக்தி கொண்டவர். அன்னையின் கட்டளைப்படி இறைவனின் திருவிளையாடல்களைப் புராணமாகப் பாடி முடித்தவர்.

மதுரைச் சொக்கேசர் சந்நிதியிலேயே இது அரங்கேற்றப் பட்டது. சங்க இலக்கியங்களிலும், திருமறைகளிலும், ஜம்பெருங்காப்பியங்களிலும் நிறைந்த பயிற்சி பெற்றவர். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மதுரைமாநகருக்குச் சிறப்பிடம் உண்டு. அத்துடன் சைவசமய வரலாற்றிலும் மதுரை உன்னத இடத்தை வகிக்கின்றது. ஆட்சி பீடத்தில் இருந்து அரசாற்றிய அங்கையற்கண்ணி அம்மையின் ஆட்சி பீடம் இதுவாக அமைந்தமையால் இங்கு பெண்மையின் பெருமை இறை நிலையில் வைத்துப் போற்றப்படுகின்றது. மீனாட்சி தனது கடைக்கண் பார்வையினால் அகில உலகையும் இரட்சிக்கிறாள். கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலில் அன்னையின் அருள் ஆட்சியைக் காண முடிகின்றது.

“சரும்பு முரல் கடிமலர்ப்புஸ் குழல்போற்ற
யுத்தரீயத் தொடித்தோள் போற்ற
கரும்புருவச் சிலை போற்றி
கவுண்யர்க்குப் பால் சரந்த கலசம் போற்ற
இரும்பு மனங் குழைந்தென்னை எழுத்தான்ட
அங்கையாற் கண் எம்ராட்டி
அரும்பு மினாகை போற்ற
யாரணாநூ புரஞ்சலம்பு மதிகள் போற்றி.”

பொதுவாக நோக்கும்பொழுது நூல் முழுவதிலும் அன்னையின் அருட்கண் பார்வையினால் ஈர்க்கப்பட்ட ஆலவாய் அப்பனுடைய அருள் விளையாடல்களையே காணமுடிகின்றது. மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகிய மூன்றின் சிறப்பும் ஒருங்கே பெற்ற

மதுரைத்தலத்தின் விசேடங்களை இலக்கியங்களும் புராணங்களும் எடுத்து விளக்குவன ஆகும். இங்கு அமைந்த பொற்றாமரை வாவியைப் போற்றாதவர்கள் இல்லை. அதுவுமன்றி, சைவசித்தாந்த உண்மையோடு இணைத்துப் பார்க்கையில்,

“தன்னிலையை மன்னுமிர்கள் சாரத்தநும் சக்தி
மின்னம்ஸான் எங்கள் மூரான்”

என்ற பாடலுக்கமைய, மீனாட்சி சுந்தரேசர் என்ற நாமத்தோடு இறைவன் இங்கு காட்சி அளிக்கிறார். திருக்கோவையாரிலே மணிவாசகப் பெருமான், பாங்கள் கூற்றாகப் பாடியபாடல் எமது உள்ளத்தைத் தொடுகிறது. தலைவியின் மாட்டு உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த தலைவன், வாடிவதங்கிக் காட்சியளித்தபொழுது, பாங்கள் விளாவுகிறான்.

“..... கூடலன் ஆய்ந்தலேன் தீந்தமிழ்ன்
துறைவாய் நுழைந்தலையோ...”

என்பது அப்பாடலடியாகும். அதாவது சங்கம் அமைத்துத் தமிழ் ஆய்ந்து, துறைகளைத் தெரிந்து நிற்பதில், சங்கப் புலவர்கள் ஈடுபட்டனர் என்றும் அதேபோன்று நீயும் மதுரையில் வளர்த்த சங்கத் தமிழில் நுழைந்து விட்டாயோ என்றும் எடுத்துக் காட்டி, இதனால் தலைவனுடைய தோள்கள் மெலிந்து விட்டன என்றும் தமிழ் உணர்ச்சியே

இதற்குக் காரணமாகலாம் என்றும் காட்டுகிறான் பாங்கன். மதுரை மாநகரின் பெருமையைத் திருக்கோவையார் செய்யுள் அடி சுவைபடக் காட்டுகின்றது.

திருவிளையாடற் புராணத்தில் திருநாட்டுச் சிறப்பை நூலாசிரியர் எடுத்துக்கூறும் இடங்கள் இறைவன் தென்திசை நோக்கி ஆடுவதன் காரணம், அங்கிருந்து வரும் தென்றலையும், தீந்தமிழ் ஓசையையும் நயப்பதற்காகவே என்கிறார். அத்துடன் அங்குள்ள சிறப்பைக் குறித்துக் காட்டுகையில், விருந்தினரை உபசாரித்துக்கூறும் ஒலிகளும், அறுக்கை உணவுகளை உபசாரம் கூறி ஊட்டுகின்ற ஓசைகளும், இரவலர்க்குப் பொருள் அளித்து மகிழ்ச்சியோடு எழுப்பும் ஓசைகளும் மதுரை மாநகரத்தில் மிகுந்து நிற்பதைக் காட்டுகிறார். அவ்வாறான ஓசைகள் விருந்தோம்பும் திறன், செல்விருந்தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருக்கும் திறன், மானத்தையும் நட்பையும் தாம் பெற்ற பிள்ளைகளைப் போற் பேணிக்காக்கும் திறன் ஆகியவை இல்லத்தரசிகளிடம் காணப்பட்டதை எடுத்துக்காட்டுகிறார் நூலாசிரியர்.

பெண்கள் எல்லாம் எந்நேரமும் அங்கயற்கண்ணி அம்பாளையும் ஆலவாய் அப்பனையும் போற்றிப் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இல்லத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் கூண்டுகளில் உள்ள கிளிகளும் நாகனவாய்ப் பட்சிகளும் அவர்களைப் போன்றே இறைநாமத்தைச் சொல்லிச் சொல்லிப் பயில்கின்றன என்பது யாவருக்கும் பக்தியைப் பயப்பனவாகும்.

பரஞ்சோதியார் காட்டிய பெண்மையின் உயர்வுகளுக்கும், தெய்வீக ஆற்றல்களுக்கும் தடாதகைப் பிராட்டியாருடைய திரு அவதாரப் படலமும், தருமிக்குப் பொற்கிழிப் பூரித்த படலமும், பாண்டியன் சுரந்தீர்த்த படலமும், மண்சமந்த படலமும் சிறப்பான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைத்துப் பாடப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் வளையல் விற்றபடலம், விறகுவிற்ற படலம் ஆகியவற்றிலும் பெண்மையின் பெருமைக்கு எடுத்துக் காட்டாக அமைந்த இடங்களைக் காணலாம்.

பிராட்டியாரின் திரு அவதாரத்தையும் மலையத்துவச பாண்டியனுக்கும் அரசியாருக்கும் வளர்ப்புப் பிள்ளையாகத் தடாதகை தோன்றிய சிறப்பையும் காண்போம்.

“ தெள்ளாழுத மென்மழுவை சிந்தனீ மூரல்
மூன்னெய் நாகும்ப முலை மூன்றுடையதோர் பெண்
மீன்னையென மூவொரு மூராயமொடு நின்றாள்
என்னாய பஸ்லுமிஞ் மெவ்வலங்கு மீன்றாள்”

மன்னவன் செய்த தவத்தின் ஆற்றலால் வியப்பறும் வடிவத்தில் அம்பிகை காட்சி அளித்தாள். ஆனால், தனது தவத்தால் கிடைத்த பிள்ளைக்குக் கொங்கைகள் மூன்றாக அமைந்தமை மன்னனுக்குக் கவலையை அளித்தது. அவ்வேளையில் அசரீரிவாக்கு கேட்டதும் ஆறுதல் அடைந்தான். ‘உன் மகளுக்கு ஆண்பிள்ளைக்குச் செய்வது போன்று சடங்குகள் செய்து தடாதகை என்ற பெயரையும் குட்டி மதுரைக்கு அரசியாக

முடியையும் சூட்டி வைப்பாயாக' என்பது அருள்வாக்கு. அத்துடன் இவனுக்குரிய மனாளன் வரும் பொழுது அம்மையின் ஒருமுலை மறைந்து விடும் என்றும் தெரிவித்தது. இந்த அசரீரி வாக்கு மன்னவனுக்கும் மனைவிக்கும் ஆறுதலைக் கொடுத்தது.

நீதி நெறிநின்று ஆட்சி செய்தாள் தடாதகை. அது மதுரைக்கேற்ற தனி ஆட்சியாகவும் வெற்றித் திரு நிறைந்த ஆட்சியாகவும் அமைந்தது. தேவர்களும் மூவர்களும் மலர்மாரி சொரிந்தனர். பாற்கடலில் தோன்றிய அழுத்ததால் செய்த பாவை போன்று அம்மையாரும் காட்சியளித்தார். அரசாட்சி சிறப்பாக இடம்பெற்றது சக்தி பீடங்களில் தலையாய பீடமாக விளங்குகின்ற மதுரையானது தூய்மையும், எழுச்சியும், வெற்றியும், பக்தியும் கொண்ட தலைநகரமாக விளங்கியது.

இதற்கிடையில் அங்கையற்கண் அம்மை தடாதகை என்ற பெயருடன் பாண்டியனுக்கு வந்த முறைமையை, அகத்தியமுனிவர் அனைத்து முனிவர்களுக்கும் எடுத்துக் கூறினார். மலையத்துவசனுடைய மனைவி காஞ்சனமாலை தடாதகைப்பிராட்டியாரை நோக்கித் திருமணம் பற்றிய முடிவு என்ன என்று இரங்கிக் கேட்டாள். அப்பொழுது அரசியாக அமைந்த தடாதகைப் பிராட்டியார் தனது திக்கு விசயங்களையும் அதனால் அடையும் வெற்றிகளையும் முடிவில் விவாகம் நிகழும் ஒழுங்கையும் எடுத்துக்கூறி அன்னை காஞ்சன மாலைக்கு ஆறுதல் அளித்துவிட்டுத் திருக்கைவாய மலையை நோக்கிச் செல்லுகிறான்.

அங்கு பரமசிவன் பிராட்டியாரைக் காணுகின்றார். அந்த இனிய வேளையில் மூன்றாவது கொங்கை மறைகின்றது! உடனே மதுரைக்குத் திரும்பிப் போகும்படியும் கட்டளை இடப்படுகின்றது.

மதுரையில் திருமணத்துக்கான ஆயத்தங்கள் நடை பெறுகின்றன. "அரகர" என்ற கோசத்துடனும், தூபதீபப் பூசைகளுடனும், தேவர்களின் பூமாரியுடனும் பிராட்டியாருக்குத் திருமாங்கலியம் தரிக்கப்படுகிறது. தடாதகைப் பிராட்டியார் திருமணம் நிறைவு பெறுகின்றது. மலையத்துவச பாண்டியனது மனைவி காஞ்சனமாலை இத்தெய்வத் திருமணத்தைத் தரிசித்து மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்குகின்றாள்.

இப்பகுதியில் காட்டப்பட்ட தடாதகைப் பிராட்டியாளின் வீரம், செங்கோலாட்சி, உயர்ந்த குறிக்கோள் ஆகியவை அனைவராலும் போற்றுதற்குரியவை. பரஞ்சோதி முனிவர் காட்டிய பெண்மைக்குச் சிறப்புக்கு இந்த இடம் ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். புராணத்தின் தொடக்கத்திலேயும் சக்தி தத்துவம் சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றது. சமுத்திர நீர் ஒன்றாக இருந்தாலும் அதனுடன் கலந்திருக்கும் நீரைத் தணித்து நோக்கும் பொழுது அவை ஆற்று நீர், குளத்துநீர், கிணற்றுநீர், கடல்நீர் எனப் பல்வேறு பெயர்களைப் பெறுவது போல எல்லாம் வல்லபராசக்தி ஒருவரே ஐந்தொழில்களையும் இயற்ற வேறுவேறு பெயர் பெறுகிறாள் என்பது சைவ சித்தாந்தத்தை ஒட்டிய கருத்தாகும். அம்மை ஒருத்தியே ஐந்தொழில் புரியும்

நிலையில் வேறுவேறு பெயர் பெறுவது போல சமுத்திர நீர் ஒன்றாக இருந்தாலும் பல்வேறு பெயர்களை அது பெறுகின்றது என்பதைக் காட்டுகின்றார்.

“அந் ஸாதவ ளொருத்தியே
ஜந்தொழ் யெற்ற
வேறு வேறு பேர் பெற்றென
வேலை நீ ரொன்றே
ஆறு கால் குள்க் கூவல்
குண்டகழ் கூட்ஸ்கெளப்பேர்
மாந் யீந்வான் பய்ரெலாம்
வளர்ப்பது மாதோ”

தடாதகைப் பிராட்டியார் மதுரையிலிருந்து ஆட்சி நடத்தியபொழுது இந்திரனைச் சீறி, தேவ உலகில் இருந்து மதுரைமாநகருக்கு கொண்டுவந்து சேர்த்த பஞ்சதருக்களின் காட்சி மதுரைச் சோலைகளில் அற்புதமாய் அமைந்து இருக்கின்றது. பஞ்ச தருக்களாவன : சுந்தனம், அரிசந்தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பகம் என்பன ஆகும். தேவ உலகிலிருந்து இவை பூவுலகுக்கு அதாவது மதுரைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன என்பது தடாதகைப் பிராட்டியாரின் அருளாற்றலைக் குறிக்கின்றது.

மேலும் பெண்மைக்கு முதலிடம் அளித்த மூதூர் மதுரை மாநகரம் என்பதால் சிற்றின்பம் நுகரும் ஆடவர் பெண்டூர் ஆகியோளில் பெண்கள் முதன்மை இடத்தை வகிக்கின்றனர். ஊட்டலைத் தீர்த்தற்கு வணங்கி நிற்கும் தலைவரை

விளையாட்டாகக் காலால் உதைத்தும் அவர்களின் மார்பைக் காலால் தீண்டியும் தலைவி காட்சியளிப்பதை ஒரு பாடலில் காட்டுகின்றார். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் முன்பும் தொல் காப்பியத்திலும் திருக்கோவையாரிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

“மஹாவி உயர்வாஸ் கழவோன் பணவும்
நினையுங் காலைப் புணியுன் உயி”

என்பது தொல்காப்பியச் சூத்திரமாகும்.

அடுத்து “வந்தி” என்று அழைக்கப்படுகின்ற செம்மனச் செல்வியாரின் முறுகிய பக்திநிலையையும் அம்முதாட்டியின் பொருட்டு இறைவனே எளிவந்து கூவியாளாக அங்கு தோன்றிய பெருமையையும் கவனிப்போம். வைகை பெருக்கெடுத்ததனால் மதுரையம்பதியில் வாழ் மக்கள் எல்லோரும் பெருங் கலக்கமுற்று மன்னனிடம் முறையிட்டனர். ஒவ்வொருவரும் அவரவருக்குரிய பங்கை அடைத்துக் கொள்ளும்படி மன்னவன் கட்டளை இட்டான்.

அந்தகாரில் வாழ்ந்த வந்தி என்னும் பெயருடைய மூதாட்டி ஒருத்தி தனது பங்கை அடைக்க ஆளில்லையே என்று வருந்தி நின்றாள். இந்நிலையில், தவப்பேறமிக்கவரும் தாயில்லார்க்கு அன்னை போன்று அன்பு காட்டுபவனுமாகிய வந்தியின் மனக்கலக்கத்தை மாற்ற எண்ணினான் மதுரைச் சோமகந்தரப் பெருமான். கூடையும் தலைமேற் கொண்டு கொட்டுடைத்

தோழராகி வந்திப்பிராட்டியின் முன்வந்து நின்றான். வருந்திய மனத்துடன் தனது பங்கை எப்படியடைப்பதென்று ஏங்கி நின்ற வந்தியின் நிலையைப் பின்வருமாறு காட்டுகிறார் பரஞ்சோதி முனிவர்:

“சிட்டுவிற்றுண்டு வாழும் பேதையேன் இழும்பை என்பது எட்டுணை யேலுமின்றி இரவின்ஸ் கெழுகென்று இந்நாள் மட்டுந்து அருளால் இங்கு வைக்கினாற்கு இன்று வந்து சீட்டதோ இடையூறு ஐய மீனவன் ஆணையாலே”

என்று சொல்லிச் சொல்லி துன்பம் மீதாரக் கண்ணீர் சோர அமுது அரற்றினாள் அம்மை. இந்த நிலையில் தான் பெருமான் தன்வடித்தை மறைத்து விட்டுக் கூலியாளாக வந்து நிற்கிறான். அமுக்கடைந்த பழந்துணியொன்றை அரையிலே கட்டிக் கொண்டு அன்னையின் முன் நிற்கின்றான் பெருமான். கூலியாளுக்கு அடங்காதபசி வருத்துவதுபோன்ற தோற்றும் காணப்பட்டது. குறிப்பிட்ட கரையை அடைத்துத் தருவேன் என்று உறுதிமொழி கூறுகிறார் பெருமான், அதற்கு உதிர்ந்த பிட்டையே கூலியாகத் தருவேன் என்று அம்மையார் கூறினார். உடனே தீராத பசியைத் தீர்ப்பதற்காகக் கேட்பதுபோல் முதலிலே பிட்டைத்தரும்படி வேண்டுகிறார். அன்னார் கேட்டபடி பிட்டு உணவு கொடுக்கப்படுகிறது.

பின்பு கரை அடைக்கும் வேலை நடைபெறுகிறது. இந்த விடத்தில் எம்பெருமானின் விளையாட்டு வந்தியைக் கலங்கச் செய்கிறது மேட்டிலே மன்னைப் போட்டும், பள்ளத்திலே

மன்னை எடுத்தும் கரை அடைப்பவர்போன்று தன் விளையாடலைக் காட்டியவாறு வேலைசெய்து சிறிது நோம் கழித்துத் தான் கொண்டு வந்த கூடையைத் தலையணையாக வைத்து, ஒரு புறத்தில் தூங்குகிறார். இவருடைய செயலை நோக்கியவர் யாவரும் இவர் ஒரு உன் மத்தர் என்று கருதி விளையாட்டாகப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றனர். கூலியாளாய் வந்தவர் வந்தியின் பிட்டை மேலும் மேலும் வாங்கி உண்டு கொண்டு அங்கும் இங்கும் திரிகின்றார். ஞானக்கண்ணைக் கொண்டு நோக்குவார்க்கன்றி, இந்த மன்னிலே ஊனக்கண் கொண்டு பார்ப்பவருக்கு இவருடைய அருள் விளையாடல் நகைப்பையே கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அரசனின் ஏவலாளர்கள் அங்கு வந்தனர். வந்தியின் பங்கு மாத்திரம் அடைக்கப்படாதிருத்தலைக் கண்டனர். கூலியாளாய் வந்தவன் வந்தியை ஏமாற்ற வந்த கள்வன் போல் இருக்கின்றான் என்று தமக்குள் பேசிக்கொண்டனர். பின்னர் மன்னனிடம் சென்று கூலியாள் பற்றியும் வந்தியின் கரை அடைக்கப்படாதது பற்றியும் ஏவலாளர்கள் எடுத்துரைத்து நின்றனர். அதே நேரத்தில் கூலியாளைத் தண்டிக்கத் தமக்கு மனம் இசைய வில்லை என்ற குறிப்பையும் கூறினார்கள்.

அதனைக் கேட்டதும் குறிப்பிட்ட வைகைக் கரைக்கு மன்னவனே சென்றான். வந்திப்பிராட்டியின் முறைப்பாட்டைக் கேட்டான். பொற்பிரம்பை வாங்கி கூலியாளின் முதுகில்

வீசிப்புடைத்தான். அடைப்படாது இருந்த பள்ளமெல்லாம் உயர்ந்து நின்றது; கூலியானும் மறைந்து விட்டார்! ஆனால் அந்த அடி, அனைத்து உயிர்கள் மேலும் பட்டது.

இந்திலையில், வந்தி என்ற நாமங்கொண்ட செம்மனச் செல்வியார் இறைவனின் திருவிளையாடலை நினைந்து தனக்குக் கிடைத்த பேற்றினை என்னி என்னி உவகை யற்றாள். விமானம் ஒன்று தேவருகத்தில் இருந்து பூலோகத்துக்கு இறங்கி, செம்மனச் செல்வியாராகிய வந்தியை ஏற்றிச்சென்றது. இந்த அற்புதமான கதையினால் வந்தி என்ற முதாட்டியின் தனிகரில்லாப் பக்தியும் இதனை ஏற்றுக் கொண்ட இறைவன் அம்மையின் துயர் துடைத்த தன்மையும் அமைந்துள்ளது. பரஞ்சோதியார் காட்டிய பெண்மையின் பெருமைக்கு இது ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

ஞானசம்பந்தப் பெருமானுடைய அருளாணையின் பேரில் வணிகப்பெண் ஒருத்தியை எந்தவித சாட்சியங்களும் இன்றி, மனம் முடித்து அழைத்துச் சென்ற மனமகனாகிய வணிகனுடைய செயலைக் கவனிப்போம். இந்தத் திருமணத்துக்கு ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தபடி வன்னியும் கிணறும் சிவலிங்கமுமே சாட்சியாக அமைந்தன. வணிகனின் முத்த மனையானுக்கும் பிள்ளை களுக்கும் இச்செய்தி பொறாமையை ஊட்டியது. இளையமனையாளை நிந்தித்துக் கள்ளமாக விவாகம் செய்த உனக்குச் சாட்சி உண்டா? என்று கேட்டாள், முத்த மனையாள்.

'ஆம்' என்று பதிலளித்த இளையவள், வன்னி, கிணறு, சிவலிங்கம் ஆகியவற்றின் சாட்சியை எடுத்துரைத்தாள். முத்தவள் நம்பவில்லை. மதுரையில் தாம் இருக்கும் இடத்திலேயே அவற்றை அழைக்கும்படி கேட்டாள். வருந்திக் கவலையுற்ற இளையவள், சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கித் தனது கலக்கத்தைத் தொரிவித்தாள். இறைவன் அருளினாலே கோயிலின் ஈசான மூலையிலே வன்னியும் கிணறும் சிவலிங்கமும் தோன்றின. முத்தவள் தன் பிழையை நினைத்துக் கலங்கியதோடு அங்கு கண்ட காட்சியையும் வணங்கிப் போற்றினாள்.

இந்திகழ்வு மூலம் இளைய மனைவியின் உறுதியான கற்பும் இறைவன் மேல் அவள் கொண்ட பக்தியும் கணவனைத் தெய்வமாகக் கொண்டு பேணி வந்த கற்பொழுக்க சீலமும் புலனாகின்றன.

இந்த வகையில் பரஞ்சோதியார் காட்டிய பெண்மைக்கு மற்றொரு இடத்தையும் எடுத்துக்கூறுதல் இக்கட்டுரைக்குப் பொருத்தமாகும். மதுரையில் குடியிருந்த பிராமணன் ஒருவன் மனைவி சுகவிருதையோடு தான் தருமங்களில் ஈடுபட்டு வருங்காலத்தில் ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. கெளாரி என்ற நாமத்தைச் சூட்டிப் பிள்ளையை வளர்த்து, அக்கால வழக்கப்படி எட்டு வயதாக இருக்கும்பொழுது வைணவப் பிராமணன் ஒருவனுக்கு விவாகம் செய்து கொடுத்தனர்.

அந்த வைணவப் பிராமணன் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு தன் ஊருக்குச் சென்றபொழுது கொளரிக்கு நிந்தனைகள் ஏற்பட்டன. வீட்டிலுள்ளோர் அயலூர் சென்றால் அந்த இளம் பெண்ணை வீட்டுக்குள்ளே வைத்துப் பூட்டிவிட்டுச் செல்வார்கள் ஒரு நாள் சிவபிரானுடைய அருளினாலே கொளரியின் கைபட்டதும் பூட்டுத்திறந்தது. சிவபெருமானே வேதியராக அங்கு வந்தமையினால், அன்னாருக்கு அன்னம் படைத்துத் திருவழுமதுாட்டினாள் கொளி. வைணவர்கள் திரும்ப வந்த பொழுது குழந்தை ஒன்றும் நின்றதைக் கண்டார்கள். அதனால் குழந்தையையும் கொளரியையும் வீட்டைவிட்டுத் துரத்தினார்கள்.

கொளி சிவனுடைய திருமந்திரத்தை இடைவிடாமல் ஒது நின்றபடியால் உமையம்மையின் பதம் அவனுக்குக் கிடைத்தது. சைவத்தின் பெருமைக்கும் உறுதியான பற்றுக்கும் இறைவனது அருள் கிடைக்கும் என்பது இதனால் உணரக்கிடக்கிறது.

இவ்வாறு பரஞ்சோதி முனிவர் காட்டுகின்ற பெண்மைப் பண்பை நோக்குவோமானால் கற்பின் திண்மை, சிவனடியார் பக்தி, விருந்தோம்பும் பண்பு என்பனவற்றைச் சிறப்பாகக் காணமுடிகின்றது அத்துடன் பெண்ணின் பெருமைக்கு மதுரையின் ஆட்சி எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது. கன்னி நாடு என்று புகழ் பெற்றதும், “சத்தியாய்” என்று காப்புச் செய்யுள் ஆரம்பிப்பதும் சிற்றின்ப நுகர்விலும் பெண்கள்

உயர்ந்து நிற்பதும், பஞ்சதருக்கள் பூலோகத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட சிறப்புக்குரியதுமாய் விளங்குதல் பெரிதும் போற்றுதற்குரியனவாகும்.

மேலும் தமிழ்மொழிக்குரிய முதன்மை இப்புராணத்தில் சிறப்பாகக் காட்டப்படுகிறது. அதாவது மூவர் தமிழையும் அவற்றின் அற்புதங்களையும் எடுத்துக்காட்டிய வகையிலும் கன்னித்தமிழே எம்பெருமானையும் உருக வைத்தது என்று குறிப்பிட்டுப் பாடிய இடத்திலும் இம்மொழியின் பெருமை சிறப்பாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. “உள்ளத்தில் உண்மை ஓளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஓளி உண்டாகும்” என்ற நிலைக்கேற்ப ஆசிரியரின் தெய்வீக வாக்கு எமக்கெல்லாம் பிறவிப்பினி தீர்க்கும் அருமருந்தாக அமைகின்றது. என்று கூறிக் கட்டுரையை நிறைவு செய்கின்றோம்.

பாரதியாரின் மூன்று முச்சுக்கள் - மொழியும், நாடும், இறையும் தான். இன்று உலகம் எங்கனும் பாரதி சங்கங்கள் பல்கிப் பெருகியுள்ளன. மேற்கே அமெரிக்காவில் பாரதிக்கு விழா; கிழக்கே அவஸ்திரேலியாவில் பாரதிக்கு விழா; இடையே பாரதிக்கு எங்கெங்கும் விழா இடம்பெறுகிறது.

மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் விடுதலை உணர்வு உள்ளத்திலே எழுச்சி பெறவேண்டும். சமூக மட்டத்திலே விடுதலை; பொருளாதார மட்டத்திலே விடுதலை; ஆன்மீகத்திலே விடுதலை. இவற்றின் மூலமே உண்மையான சுதந்திர மனிதனாக வாழலாம் என்பதற்கு வழிகாட்டியவர் பாரதி. பாரதியின் வழிபாட்டிலே உயர்ந்து நிற்பது சக்தி வழிபாடாகும். இதனால் -

“சக்தி சக்தி சக்தி என்று சொல்லு
சங்கடங்கள் மாவையுமே வெல்லு”

பாரதி காட்டிய ஸெண்டை

‘பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையத்தைப் பாலித்திட வேண்டும்’ என்று பராசக்தியிடம் வேண்டி நின்றவர் பாரதி. இந்த வாக்கு இன்று பலித்திருப்பதைக் காணுகின்றோம். இமயம் முதல் ஈழம் வரை பாரதியின் நாமம் முழங்காத இடங்களும் இல்லை; நெஞ்சங்களும் இல்லை. செந்தமிழ்ப் பற்றும் தெய்வீக வாழ்வும் சுதந்திர உணர்வும் மக்களிடையே நிலவுவேண்டும் என்ற விருப்பம் பாரதியின் உள்ளத்தில் ஆழமாய் உறைந்திருந்தது. இப்பண்புகள் வளர வேண்டு மானால் நாட்டுப்பற்றும், மொழிப்பற்றும் மக்களிடையே காணப்பட வேண்டும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார்.

என்று கூறிக் கூத்தாடுகின்றார் பாரதி. இவர் ஒரு புதுமைக் கவிஞர் மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்; புரட்சிக்கவிஞர், என்று பேசப்படுகின்றார் அதே நேரத்தில் இவர் உண்மையான சமயவாதி என்பதையும் நாம் மறந்துவிட முடியாது சமய எழுச்சியினால் தான் சமுதாயச் சமூக்குகளைப் போக்க முடியும் என்பதை அவர் பல இடத்திலும் எடுத்துக்காட்டி உள்ளார். ஏழாவது நூற்றாண்டிலே அப்பர்; இருபதாம் நூற்றாண்டிலே பாரதியார் என்று தொடர்புபடுத்திப் பேசவார்கள் அறிஞர்கள். ‘நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்’ என்று பாடினார் அப்பர் சுவாமிகள்.

“ பூமியில் எவர்க்கும்இன் அடிஷை செய்வோம் - பரி
பூரணானுக்கே அடிஷை செய்து வாழ்வோம்”

என்று பாடினான் பாரதி. ‘எது நேரினும் இடர்ப்படமாட்டோம்’, ‘அண்டம் சிதறினால் அஞ்சமாட்டோம்’, ‘யார்க்கும் அஞ்சோம்’ ‘கடல்பொங்கி எழுந்தால் கலங்கமாட்டோம்’, ‘எதற்கும் அஞ்சோம்’ இப்படியெல்லாம் வீரம்மிகுந்த உள்ளத்துடன் பாடியதற்கான காரணத்தை அவரே சொல்லுகிறார்-

“ தஞ்சமென்று சொன்னேன் செஞ்சடற்ஞேவன்
சேவடி நமக்கே”

என்பது அவர் உள்ளத்தில் எழுந்த துணிவான கூற்றாகும். மேலும், பராசக்தியை நோக்கிக் கூறுகிறார்:

“வஸ்ஸை தாராயோ பராசக்தி
இந்தமாந்தம் பயனுட வாழ்வதந்கே”

என்பது அவருடைய பக்தியான வேண்டுதலாகும். மக்களின் கடமையை எடுத்துச் சொல்லும் பொழுது ‘நமக்குத் தொழில் கவிதை, நாட்டுக்கு உழைத்தல், இமைப்பொழுதும் சோராதிருத்தல்’ எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

பெண்மைக்குப் பெரும்பங்கு கொடுத்துப் பாடியிருக்கும் திறன், இவர் பாடல்களில் தனித்துவம் பெறுகின்றது. ‘அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்’ என்பதே

தாய்மையின் முதலிடத்தைக் காட்டுகின்றது. மேலும் பழந்தமிழ் நூல்களிலும் சக்தியின் வடிவமாகப் பெண்கள் போற்றப் பட்டுள்ளனர். ‘பெண்ணிற் பெருந்தக்கயாவுள்’ என்பதும் ‘இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால்’ என்பதும் சிந்திக்கத்தக்க திருக்குறட் பாடலடிகளாகும். சங்க இலக்கியம், திருக்குறள், இராமாயணம் போன்ற நூல்களில் நன்கு பயிற்சி பெற்றவர் பாரதி என்பதையும் உணர முடிகின்றது. இவற்றில் இடம்பெற்ற பெண்மைச் சிறப்பின் கருத்துக்களைக் கொண்டு, அவற்றுக்கும் மேல் ஒரு படி உயர்ந்து நின்று -

“ பெண்மை வாழ்க என்று ஈத்தஞ்சோமடா
பெண்மை வெல்கென்று ஈத்தஞ்சோமடா”

என்பதும்

“ வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணைப் பூட்டிவைப்போம் - என்ற
விந்தை மனதர் தலைகவிழ்ந்தார்
ஏட்டையும் பெண்கள் தொடுவது தீவை - யென்று
எண்ணி இருந்தவர் மாண்டு வீட்டார்”

என்பதும் பெண்மையைப் போற்றும் நிலையில் அவருடைய பொங்கி எழுந்த உள்ளத்தைக் காட்டுகிறது.

மேலும், தமிழ்மொழியில் இவர் வைத்த பக்தியைத் ‘தமிழ்தாய்’ என்ற பகுதியிலும் ‘எங்கள் தாய்’ என்ற பகுதியிலும் ‘வெறிகொண்டதாய்’ என்ற பகுதியிலும் உணர்ச்சி ததும்ப எடுத்துக்கூறுகிறார்.

“முப்பதுகோடி முகமுடையாள் உயிர்
மொய்ம்பும் ஒன்றுமுடையாள் - இவள்
செப்புமொழி பதினொட்டுமுடையாள் எனில்
சிந்தனை ஒன்றுமுடையாள்”

என்று சூறுகின்ற இடத்தில், தமிழ்மொழியைத் தாயாக
வர்ணிக்கின்ற சிறப்புச் சிந்தனைக்குரியது.

“பேயவள் காண் எங்கள் அன்னை - பெரும்
பித்துமுடையாள் எங்கள் அன்னை
காம் அழல் ஏந்திய சித்தன் - தன்னைக்
காதலிப்பாள் எங்கள் அன்னை.”

என்றும்

“கன்னப் பருவத்தில் அந்நாள் - எந்தன்
காதில் விழுந்த திசைமொழி எல்லாம்
என்னென்னவோ பெயர் உண்டு - சின்னர்
யாவதும் அழிவற்றது கண்டேன்
தந்தை அருள் வல்யாலும் - இன்று
சார்ந்த புலவர் தவவல்யாலும்
இந்தக் கணம் மட்டும் காலன்
என்னை ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் அஞ்சி இருந்தான்”

என்று பாடித் தமிழ்த்தாயின் எழுச்சியான போக்கை
விளக்குகின்றார்.

பராசக்தியிடம் நீங்காத பற்றுக் கொண்டவராகையால்,
அந்த அன்னையிடமே அனைத்தையும் கேட்டு நிற்கிறார்.

எதனையும் பேசுவதற்கும் எழுதுவதற்கும் நடைமுறைப்
படுத்துவதற்கும் பராசக்தியின் அருளையே நாடி நிற்கிறார்.
அதனால் -

“எண்ணிய முடிதல்வேண்டும்
நல்லவே எண்ணால் வேண்டும்
தண்ணிய நெஞ்சம் வேண்டும்
தெர்ந்தநல் ஸந்வி வேண்டும்.”

என்பது கவிஞர் கேட்டு நிற்கும் வரங்களாகும்.

சக்தியின் மகத்துவத்தைக் காட்டும் இடங்கள்
பெண்மையின் பெருமைக்கு எடுத்துக்காட்டானவை ஆகும்.

“காலை இளவெய்மின்ன் காட்சி - அவள்
கண்ணாலி காட்டுக்கிற மாட்சி
நீல விசும்ரின்டை இருங்கி - கூடர்
நேமியளைத்தும் அவள் ஆட்சி.”

என்பது அன்னையின் அருட்பிரவாகத்துக்கு எடுத்துக்
காட்டான வாக்காகும். அதுவுமின்றி, பள்ளி எழுச்சி
பாடித்துயில் எழுப்புவது சுதந்திர உணர்வுக்கு எம்மைத் தூண்டி
விடுவது போன்று அமைந்துள்ளது. நாங்கள் செய்த
தவத்தினால் அறியாமை என்ற இருள் அகன்று விட்டது எனவும்,
அறிவு என்ற சூரியன் உதயமாகின்றான் எனவும், அறிவு என்ற
சூரியன் உதயமாகின்றான் எனவும், இதனால் தொண்டர்
களாகிய நாங்கள் விழித்துவிட்டோம் எனவும் எங்கள் தாயாகிய

நீ மாத்திரம் ஏன் தூங்குகின்றாய்? இது என்ன வியப்பு, எனவும் பாடி, அறியாமை இருளிலிருந்து அறிவுப் பாதைக்கு மக்களை உணர்ச்சி ததும்ப எழுப்புகிறார் பாரதியார்.

அடுத்து, ‘முன்றுகாதல்’ என்ற பகுதியை எடுத்துக் கொள்வோம் அன்னை சரஸ்வதி இடத்தில் தனது வெள்ளை மனதைப் பறிகொடுத்ததாகவும் அவளை நாடிப் பக்கத்தே போனால், நூனங்கள் சொல்லி இனிமை செய்வாள் என்றும் முதலில் பாடுகின்றார். இரண்டாவதாக இலட்சமி காதலை வைக்கின்றார். தனது வாழ்வுக்கும் இலட்சமி கடாட்சத்துக்கும் வெகுதூரம் என்பதையும் சொல்லாமல் சொல்லிக் காட்டுகின்றார். “என்ன பிழைகள் கண்டோ, அவள் என்னைப் புறக்கணித்தேக்கிடுவாள்” என்று கூறுமிடம், வறுமையில் வாடும் அவருடைய உள்ளத்தைக் காட்டுகிறது மூன்றாவதாக காளி காதலிலே துள்ளித் துள்ளிப் பாடுகின்றார்.

“அன்னை வடிவமடா - இவள்
ஆத்திராசக்தி தேவியமடா - இவள்
இன்னருள் வேண்டுமடா - மின்னார்
யாவும் உலக்கல் வசப்பட்டும் போமடா”

என்று கூறுவதிலிருந்து, கவிஞரின் அச்சமற்ற வாழ்வு, துணிவான போக்கு, இறுக்கமான பக்தி ஆகியவற்றை உணரலாம்.

பராசக்தியைக் காளியாக வைத்துப் போற்றிய இடங்கள் பாரதியாரின் வீரத்தை நன்கு சுவைக்கக் கூடியதாக அமைந்துள்ளன.

“காளியிது நெஞ்சும் - என்றும்
கலந்து நிற்க வேண்டும்
வேளை யொத்த விறலும் - பாரல்
வேந்த ரேத்து புகழும்
யாள் யொத்த வலியும் - என்றும்
இன்பம் நிற்கும் மளழும்
வாழ் மீதல் வேண்டும் - அன்னாம்!
வாழ்க நின்றன் அருளே!”

இவ்வாறு பாடி. சக்தி தத்துவத்தைப் பல இடங்களிற் போற்றுகிறார் பாரதியார்.

சங்ககாலம் தொடக்கம் பாரதிகாலம் வரை நோக்கினால், சக்தி தத்துவத்தின் பெருமை திருமுறைகளிலும், மெய்கண்ட சாத்திரங்களிலும் நன்கு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. அறிவு, செல்வம், வீரம் என்ற மூன்றையும் எமக்கு அளிக்கின்ற பராசக்தி சைவ மக்களின் வழிபாட்டு முறையில் முதலிடம் வகிக்கின்றாள் தாய்மைக்குத் தனி உரிமை கொடுத்துப் போற்றும் மதம், இந்து மதம். இதற்கென்றே சாக்தம் என்ற பிரிவு தோன்றியது, நடராசப் பெருமானின் திருக் கூத்தினைத் தாளங்கொட்டி நடாத்தி வைப்பவர் உமாதேவியே என்றும் இந்தத் தாள லயத்திலேயே பூவுலக இயக்கம் நடைபெறுகின்றது என்றும்குறிப்பிடுகின்ற இடங்கள் ஏனைய பல இலக்கியங்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

‘மாதோருபாஜம் நோக்க மன்னு சிற்றம்பலத்தே
அதியும் முடிவும் இல்லா அம்புத்த தள்க் கூத்தாரும்
நாதனார்’

என்று புகழ்ந்துள்ளமை நினைவுகூரத்தக்கது.

“கொடியுரை நுச்சப்பிளாள் கொண்டசீர் தருவாளோ
வண்டராற்றும் கூந்தலாள் வளர்தூக்குத் தருவாளோ
முலையணந்த முறுவலாள் முற்பாண் தருவாளோ”

இவ்வாறு கலித்தொகைப் பாடவில் அப்பனின் கூத்துக்கு அன்னையின் தாளவயம் எப்படி அமைகின்றது என்பதை எழுத்தோவியமாகத் தீட்டியுள்ளார் அதன் ஆசிரியர்.

மேலும், முத்துமாரித் தாயிடத்தில் கவிஞர் வேண்டி நிற்கும் வரங்களைக் கவனிப்போம்: எங்கள் கருத்திலே புகுந்து கலகஞ் செய்யும் அரக்கர்கள் ஒரு புறம்; கற்றும் கேட்டும் அதனால் பயனடையாமல் ஏங்கி நிற்போர் இன்னொருபுறம்; ஆகவே இதற்காக உன்பாதத்தைச் சரண்புகுந்து முறைப்பாடு செய்கிறோம். துணிவெளுக்க மன் இருக்கிறது; தோல் வெளுக்கச் சாம்பல் இருக்கிறது; மனி வெளுக்கச் சாணை இருக்கிறது; ஆணால் மனம் வெளுக்க முடியால் தத்தளிக்கிறோம்.. பினிகளுக்கு மருந்து இருந்தாலும், எங்கள் பேதமைக்கு மருந்தைக் காண முடியவில்லை. இவற்றுக் கெல்லாம் அடைக்கலமாக உன்னைச் சரண்புகுந்திருக்கிறோம் என்று பாடி இருக்கும் இடங்கள் சமுதாய விழிப்புணர்வைக்

காட்டி நிற்கின்றன. அது மாத்திரமல்லாமல், முடிவு ஒன்றைச் சொல்லுகிறார்.

“நம்பினோர் கெடுவதில்லை நாள்குமறைத் தீர்ப்பு
அம்மிகையைச் சரண் புகுந்தால் அதிகவரும் பெறலாம்”

இவ்வாறு பாடிப்பாடிச் சக்தியின் மேம்பாடுகளை ஆங்காங்கு காட்டப்பட்டிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. வீட்டுக்கு விளக்குப் பெண்களே என்பதைக் காட்டுகின்ற இடம் அற்புதமானதாகும்.

“பாட்டைத் திறப்பது பண்ணாலே - இன்ப
வீட்டைத் திறப்பது பெண்ணாலே”

என்பதால் இல்லத்தரசிகளின் முதன்மை எடுத்தோதப் படுகின்றது.

மறுமலர்ச்சிக் கவிஞரான பாரதி, சமயவேறுபாடு, சாதிவேறுபாடு, பெண்ணடிமை ஆகியவற்றை நல்லபடி சாடுகிறார். பாப்பாப் பாட்டிலே ‘சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா’ என்றும் “தாழ்த்தியும் உயர்ச்சியும் சொல்லிக் கழிப்பது பாவச்செயல்” என்றும் உலகிலே நீதியும் அறிவும் கல்வியும் அன்புமுடையவர்களே மேலோர் என்றும் கூறி, ஆண்டாண்டு காலமாக, மரபாகப் பேணி வந்த சாதி சமயச் சமூக்குகளைச் சாடுகிறார். மனிதன் தன்னைப் போல் ஏனைய உயிரினங்களையும் அன்போடு பேணி ஆதரிக்க வேண்டும் என்றும் பாடுகிறார்.

அவருடைய வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு சம்பவம் இதற்குச் சான்றாக அமைகின்றது. மனைவி செல்லம்மாள் சமைப்பதற்கு அயலவரிடம் மன்றாடி அரிசி பெற்றுச் சுள்கிலே போட்டுப் புடைத்துத் தயார் பண்ணும் பொழுது, பக்கத்தே வந்த பாரதி, குறுக்கிட்டுச் சிறிதளவு அரிசியைக் கையால் அள்ளினார். கோழிகளுக்கும் காகங்களுக்கும் வீசி ஏறிந்தார். வறுமையின் கொடுமையிலே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த செல்லம்மாளுக்கு, இது சிறிது விசனத்தைக் கொடுத்தது. உடனே மனைவியைப் பார்த்துப் பாடுகின்றார் -

“கொத்தத் திருயும் அந்தக் கோழி - அதைக் கூட்டி விளையாடு பாப்பா
எத்தத் திருகும் அந்தக் காக்கை - அதற்கு இரக்கப்பட வேணுமிட பாப்பா”

என்று தொடர்ந்து பாடிக்கொண்டே, மனிதன் தன்னைப் போல் மற்றைய உயிரினங்களையும் நேசிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறார். பாதகம் செய்பவர்களைக் கண்டால், அஞ்சாமல் எதிர்த்து நின்று முகத்தில் உமிழ்ந்து விடவேண்டும் என்று கூறுவதும் அவரது தின்மையான உள்ளத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

அடுத்ததாகக் கவிஞர் பாடிய ‘புதுமைப்பெண்’ என்ற பகுதியை எடுத்துக்கொள்வோம். பெண் அடிமை முற்றாக ஓழிக்கப்பட வேண்டும் என்பது அவருடைய தாரக மந்திரம். இதனை, தான் வாழ்ந்த சமுதாயத்துக்கு எடுத்துக் காட்டு வதற்காகவே ஒரு நிகழ்வைக் காட்டுகிறார்.

செல்லம்மாளை விவாகம் செய்த காலத்தில் ஒரு நாள் மாலைவேளையில் தன் மனைவியைக் கையிலே பிடித்தவாறு பக்கம் பக்கமாக அணைத்துக் கொண்டு நெடுஞ்சாலை வழியே செல்கின்றார். இந்தக் காட்சி வீட்டுக்குள்ளே பெண்மையைப் பூட்டி வைப்போம் என்றவர்களுக்கு வியப்பான காட்சியாகத் தோன்றியது. ஏனையோரையும் கூவி அழைத்து, சாலை இருமருங்கினின்றும் பார்த்து ஏளனம் செய்வதும் கைகொட்டிச் சிரிப்பதுமாய் நடந்துகொள்ளும் காலம், அதுவாக இருந்தது. பாரதியார் அதற்கு அஞ்சவில்லை. ஆனால், மனைவி செல்லம்மாள் அஞ்சி அஞ்சிக் கூச்சத்துடன் சென்றாள் என்ற வரலாறு அக்கால மரபு நிலைப் பெண்மையின் பண்பைக் காட்டுகின்றது.

இவற்றையெல்லாம் உள்ளத்தில் வைத்துத்தான் புதுமைப்பெண் என்ற படைப்பைத் தந்திருக்கிறார் பாரதி. புதுமைப் பெண் என்ற பகுதியில் பெண்ணடிமையை நீக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை அவர் வெளிப்படுத்திக் காட்டுவது வரவேற்கத்தக்கது. இப்பகுதியில் கூறப்பட்டவற்றைச் சுருக்கமாகக் காண்போம்.

“மாதர்க்கு உண்டு சுதந்திரம்” என்றவார்த்தை நாரதானின் வீணை போன்றும் கண்ணனின் வேய்ங்குழல் போன்றும் செவிக்குச் சுவைக்கிறது என்றார். அடிமை என்ற சொல்லை தீயிலிட்டுப் பொசுக்க வேண்டும் என்றும், ஆனால் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால், அறிவு ஒங்கி நிற்கும் என்றும் சிவ

சக்தியே பெண்ணுரு எடுத்து வந்தது என்றும் கூறுகிறார். அதுவுமன்றி ஞானம், நல்லறம், வீரம், சுதந்திரம் நற்குடிப் பெண்களின் குணங்களாக அமைய வேண்டும் என்று கூறுகிறார். அறிவு குறைந்த தாய்மாருக்கு அறிவுறிந்த மக்களைப் பெறுதல் அரிது என்பதும் நிமிர்ந்த நன்னடையும் நேர்கொண்ட பார்வையும் ஞானச் செருக்கும் அஞ்சாத நெறியும் பெண்களின் நிலையை உயர்த்திவிடும் என்பதும் அவரது அசைக்கமுடியாத கருத்தாகும். எனவே, அன்னை பராசக்தியே புதுமைப் பெண்ணாக வந்து இந்த உரைகளைக் கூறினாள் என்பதையும் மறுமலர்ச்சிக் கவிஞருள் பாரதி எடுத்துக் காட்டுகிறார். மேலும், கவிஞரின் உள்ளக் குழுறலையும் பெண்மையைப் போற்றுகின்ற தன்மையையும் மற்றோர் இடத்தில் காணமுடிகிறது.

“ போற்ற தாய் என்று தாளங்கள் கொட்டா
போற்ற தாய் என்று பொற்குழல் ஊதா
காற்றல் ஏந் அவ் விண்ணையும் சாகுவோம்
காதல் பெண்கள் கடைக்கண் பண்பிலே”

இவ்வாறு வீறுகொண்டு பாடிய பாரதியார் காட்டிய பெண்மை, மேலும் உயர்ந்து நிற்கிறது. ஆனாலுக்கும் பெண்ணுக்கும் கற்பு நெறி என்பது பொது என்றும், வற்புறுத்திப் பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுப்பதை மறுத்துத் தள்ளுவோம் என்றும் வீரமொழி பேசுகின்றார்.

தொடர்ந்து “பாஞ்சாலி சபதம்” என்ற பகுதியிலே பெண்மையின் பெருமை உச்சநிலையை அடைகின்றது.

பாண்டவரதும் கௌரவரதும் போட்டி பொறாமைகள் பாரதக் கதையில் நாம் அறிந்தவை.

வஞ்சகச் சகுனியின் ஏவலினால் துரியோதனன் பாண்டவரைச் சூதாடுவதற்கு அழைக்கின்றான். சூதாட்டத்தில் தோற்றுப் போகின்றார்கள் பாண்டவர்கள். நாட்டை இழந்து, சகோதரரை இழந்து கலங்கி நிற்கிறான் தருமன். இறுதியில், தருமன் தன்னைத் தானே பணயம் வைத்து இழக்கிறான். துரியோதனனுக்கு மட்டற் ற மகிழ்ச்சி! ஈற்றில் திரெளபதையையும் பணயம் வைத்து இழக்கிறான் தருமன். கௌரவர்கள் மகிழ்ச்சிக்கடலில் தினொக்கின்றனர்.

அச்சுழிநிலையில் திரெளபதையின் கற்பின் திண்மையும் வீரச்சொற்களும் அனைவரையும் உணர்ச்சி வசமாக்குகின்றது. “நாயகர் தாம் தம்மைத் தோற்றின், என்னை நல்கும் உரிமை அவர்க்கில்லை. நான் துருபதனின் மகள், கன்னி இந்தச் சபையிலே தர்மமும் சாத்திரமும் செத்துக்கிடக்கின்றதா?” என்றுகூறி, சபைக்குத் தான் வரமுடியாது என்றும், துரியோதனுக்குச் சொல்லி அனுப்புகிறான்.

துரியோதனன் அதற்கு இசையவில்லை தம்பி துச்சாதனனை ஏவுகின்றான். அன்னனின் கட்டளைப்படி திரெளபதையைச் சபைக்கு இழுத்து வருகிறான். வரும் பொழுது “எங்கள் அன்னனுக்கு நீ அடிமைச்சி. அதுமட்டு மன்றி, சூதாட்டத்தில் விலைப்பட்ட தாசி. எனவே என்னுடன் வரவேண்டும்” என்ற பாதகமொழிகள் கூறிக் கையினால்

அவளைப் பற்றி இழுத்து வருகிறான். கண்டவர்கள் அனைவரும் பரிதவித்து நின்றனர்.

இந்த இடத்தில் பாரதியார் தன் கருத்தையும் திரெளபதையின் நிலையினையும் கூறும் வகையில் நெட்டை மரங்கள் போல் நின்று புலம்புகின்ற மானுடைப் பதர்களைச் சாடுகிறாள் திரெளபதை. தருமரைப் பார்க்கிறாள்; விஜயனைப் பார்க்கிறாள்; வீமனைப் பார்க்கிறாள்; எல்லோரும் வாய்மூடிப் பேதுற்று வீஷ்மரும் தீங்கு தடுக்கும் திறமின்றி நிற்கின்றனர். துரியோதனன் சபையிலே நீதிகூற எவருமில்லை. பாண்டவரைப் பார்த்துத் திரெளபதை நீதி கேட்ட பொழுது, அனைவரும் தலைகுனிந்து நிற்கிறார்கள். கர்ணன் சிரிக்கிறான், சகுனி புகழுகின்றான், வீஷ்மரும் மௌனியாகின்றார்.

தருமத்தக்கு இச்செய்கை பொருந்துமா? என்று மேலும் நீதி கேட்கிறாள் திரெளபதை.

“பேயரசு செய்தால், பண்டன்னும் சாத்தரங்கள்
பெண்டிர் தமையுடையீர்! பெண்களுடன் மந்தீர்!
பெண்பாவ மன்றோ? பெரியவகை கொள்வேரோ?”

என்றெல்லாம் கூறி அழுது புரண்டு கொண்டிருந்த திரெளபதையைத் துச்சாதனன் வகைமொழிகள் கூறி நிந்திக்கிறான்.

வீமனுக்குக் கோபம் பொங்கி வருகின்றது. அண்ணன் தருமனைப் பார்த்துச் சின்று கூறுகின்றான். “அண்ணே! பாஞ்சாலன் சுடர் மகளை, மாதர்குல விளக்கைச் சூதாடி இழந்து விட்டாய்; தவறு செய்ததினால் தருமத்தையே கொன்று விட்டாய்; நாட்டை இழந்ததையும் பொறுத்திருந்தோம். ஆனால், துருபதன் மகளை இழந்ததை மட்டும் பொறுக்க மாட்டோம். தம்பி! எரிதழல் கொண்டுவா. எங்கள் கதியைப் பணயம் வைத்திழந்த அண்ணன் கையை எரித்திடுவோம்” என்ற சினந்தெழுகின்றான் வீமன். ஆனால், அருச்சனன் தனது அண்ணன் வீமனின் சின்தைச் சிறிது தணிக்கிறான். பாரதியார் பாடவிலே பாஞ்சாலி சபதத்தில் அருச்சனனின் நீதிமொழி களைக் காணுகிறோம்:

“தருமத்தின் வாழ்வதனைச் சூதாகவ்வும்;
தருமம் மறுபடி வெல்லும்” எனும்யற்கை
மருமத்தை நம்மாலே உலகங் கற்கும்
வழிதேடி வீதி இந்தச் செய்கை செய்தாள்;
தருமத்தை மேன்மேலும் காண்போம் இன்று
கட்டுண்டோம்; பொறுத்திருப்போம்; காலம் மாறும்
தருமத்தை அப்போது வெல்லக் காண்போம்
தனு வண்டு காண்பைம் அதன்போர்”

என்றான்.

அடுத்து இடம்பெறும் விகர்ணனுடைய கூற்றும் பெண்மையைப் போற்றுகிறது. மனைவியரை விலங்குகளின் நிலையில் மதித்துப் பணயம் வைப்பதையும் விற்பதையும் நாம்

ஏற்கழுடியாது விலைமாதருடைய நிலையிலே கற்பரசிகளின் பண்பைச் சிறுமைப்படுத்தி விட்டார்கள். தம்மை இழந்து, அடிமையானவர்களுக்குத் தாரமும் இல்லை; வீடும் இல்லை. அவர்களுக்கு எதுவித உடைமையுமில்லை. இதனைத்தான் இந்தப் பெண்ணரசி இச் சபையில் கேட்கின்றாள் “நீவிர் எல்லோரும் ஊமைகளாகி விட்டார்களோ? இந்தப்பழி போர்க்களத்தில் தான் தீரும்” என்றான் விகர்ணன்.

கைவிடப்பட்ட நிலையில், பாஞ்சாலி கண்ணனை வேண்டுகிறாள். துச்சாதனன் திரெளபதையின் துகிலைப் பற்றி இமுத்து உரிவதற்கு முற்படுகிறான். கண்ணபிரானின் அருளால் துகில் வளர்ந்து கொண்டே போகிறது. இந்த நேரத்தில், கண்ணபிரானின் அருளினால் அம்மையார் உடுத்தியிருந்த ஆடை பார்ப்பவரைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்தி நீண்டு கொண்டு போகிறது, துச்சாதனன் கைசலிக்கிறான்.

தலையிலே இரண்டு கைகளையும் குவித்துக் கண்ணனைத் துதிக்கிறாள் திரெளபதை துரியோதனன் தலை கவிழ்ந்தான். கலக்கமுற்றுப் பார்த்து நின்றவர்கள் எல்லோரும், “சக்தி சக்தி” என்று கரங்குவித்துத் துதித்தனர். இந்நேரத்தில், “தனது அவிழ்ந்த கூந்தல் துரியோதனனின் ஆக்கை முடிவிலே சொரியும் இரத்தத்தைப் பூசியே முடிப்பேன்” என்று சபதம் இட்டாள் பாஞ்சாலி. இவ்வாறு பாரதியார் தீட்டிய பாஞ்சாலி சபதத்திலே தூம்மையான பெண்ணினத்தின் பெரு வெற்றி காட்டப்பட்டிருத்தல் கற்போர் இதயத்தைக் கசியவைக்கின்றது.

இந்த வகையிலே புதுமைக் கவி பாரதியார் புனைந்த கவிதைகளில் போற்றுதற்குரிய பெண்மைப் பண்பையும், சூம்புமியடித்து வாழ்த்துதற்குரிய பெண்களின் உயர்வையும், சமூக ரீதியாகவும் ஆன்மீக ரீதியாகவும் பொருளாதார ரீதியாகவும் பெண்கள் ஏற்றமடைய வேண்டிய வழிவகைகளையும் ஆங்காங்கு காட்டிச் செல்கிறார். அத்துடன் பாப்பாப் பாட்டு, புதுமைப்பெண், பாஞ்சாலி சபதம் ஆகிய பகுதிகளிலே பெண்ணின் உயர்ந்த நிலையையும், பக்தியையும், கற்பின் திறத்தையும், ஞானம், நல்லறம், வீரம், சுதந்திரம் என்பன பெண்களின் வாழ்விலே மேலோங்கி நிற்கவேண்டும் என்பதே புதுமைப்பெண்ணின் தலையாய பண்புடைமை என்பதையும் பாரதியார் எளிய இனிய பாக்கள் மூலம் எடுத்துக்காட்டி இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. எனவே, பாரதி காட்டிய பெண்மைப் பண்பின் உயர்வை மேலும் விரிக்காது இத்துடன் நிறைவு செய்கிறேன்.

மூது சிந்தனையில் பிற்காலைப் பெண்மை

“மங்கையராஜப் பறப்பதற்கே - நல்ல
மாதவஞ்சு செய்தீடு வேண்டும் அம்மா!
மங்கயக் கைநலம் பார்த்தலவோ - இந்தப்
ஸார்ஸ் அறங்கள் வளரும் அம்மா!”

என்று பாடினார் கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை அவர்கள். மக்களின் உள்ளத்தில் எழுகின்ற தூய எண்ணங்களே தனி மனிதனையும் வாழ வைத்து, சமூகத்தையும் வாழ வைக்கிறது. ஒரு நாட்டின் குழ்நிலை கெடுகின்றதென்றால். அந்நாட்டு மக்களின் எண்ணங்களில் தவறு இருக்கிறது என்பதே கருத்து. இந்த வகையில் பாரதிக்குப் பின்பு சமூகத்தில்

சிறப்பாகப் பெண்கள் மத்தியில் - ஏற்பட்ட மாறுதல்களையும் விழிப்புணர்ச்சியையும் அதனால் இந்த மண் அடைந்த பெருமை சிறுமைகளையும் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

மக்களிடையே சமுதாய நீதியும் சமத்துவமும் இன்றும் கனவுகளாகவே இருக்கின்றன. நாட்டுப் பற்று, இனப்பற்று, சகிப்புத்தன்மை, ஒழுக்கம், சகோதரத்துவம், ஒற்றுமை ஆகியவற்றை விளக்கும் கல்வி வெறும் ஏட்டளவிலும், பார்ட்சை அளவிலும் நின்று விடுகின்றன. சமுதாய மட்டத்தில் இதன் பிரதிபலிப்பைக் காணமுடியாமற் போகின்றது மானிட வாழ்க்கையின் நோக்கம் கல்விப் பயணையும் பிறவிப்பயணையும் நிறைவேற்றுவதாக அமைய வேண்டும். இதற்கு வழி காட்டிகளாக இந்த நூற்றாண்டிலும் சென்ற நூற்றாண்டிலும் பெண் மக்கள் பலர் வாழ்ந்து வந்துள்ளார்கள். இயற்கை காட்டும் சமத்துவத்தோடு இணைந்து பணிபுரிந்தவர்கள் இவர்கள்.

“மார்தான் சிலரை வரைந்து மெய்யுமோ
காற்றும் சிலரை நீக்க வீசுமோ
மாநிலஞ்சு சமக்க மாட்டே வென்றுமோ
கத்ரோன் சிலரைக் காயே வென்றுமோ”

என்பது இயற்கை காட்டும் சமத்துவமாகும்.

பண்டைக் காலத்திலும் முழு நிறைவு பெற்ற முனிவர்கள் மத்தியில் ஒருசில பெண்களும் தவத்தை மேற்கொண்டு

சமுதாயத்தை வளர்த்திருக்கிறார்கள். தமிழ் அறிவும் சமய உணர்வும் மாத்திரம் பெண்கள் மத்தியில் இருந்தால் போதாது. எங்கெல்லாம் அறியாமையும் அவலக் குரலும் தென்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் பெண்களின் சேவை முத்திரை பதிக்கப்பட வேண்டும். இதற்கு மனிதனை மனிதனாக்கும் கல்வியும், மனிதனை மனிதனாக்கும் மதமும், மனிதனை மனிதனாக்கும் தத்துவமும் தோன்ற வேண்டும். சமுதாயத்தில் நல்ல இதயமுள்ள பலர் மூடர்களாக இருக்கின்றனர். அவர்களால் நன்மையும் இல்லை, தீமையும் இல்லை. மேலும், நல்ல அறிவுள்ள அநேகர் தீயவர்களாக இருக்கின்றனர். அவர்களாலும் சமூகத்துக்குத் தீமையே விளைகிறது. ஆனால், நல்ல இதயமும் நல்ல அறிவும் கொண்ட ஒரு சிலரால்தான் இந்த உலகம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. இந்த உண்மையை அனைவரும் உணர்வார்கள். பிற்கால வாழ்க்கையைப் பார்த்தால், ஒரு தாயார், தான்பெற்ற பன்னிரண்டு குழந்தைகளையும் காப்பாற்றுகிறார். ஆனால் அந்தப் பன்னிரண்டு குழந்தைகளும் ஒரு தாயைக் காப்பாற்ற முடியாமல் தவிக்கின்றனர். இந்த நிலை மாற வேண்டுமானால், மக்கள் உள்ளமும், உணர்வும், உயர்ந்த நோக்கமும் ஒன்றுபட வேண்டும் என்பதே வரவேற்கத்தக்கது.

தியாக சிந்தனையுள்ள சமீபகாலத்துப் பெண்களில் ஒருசிலர் உயர்ந்த பணிகளை ஆற்றித் தமது நாமத்தை உலகுள்ளாவும் அழியாது நிலை நியுத்திய சிறப்பை மேற்கிலும்

கிழக்கிலும் நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அன்னை சாரதாதேவி, கஸ்தூரிபாய், செல்வி மாரியோ போகியோ, இந்திராகாந்தி, அன்னை திரேசா, சீமாட்டி லீலாவதி அம்மையார், செல்லாச்சி அம்மையார் என்போரும் இன்னுங் குறிப்பிடப்படாத அன்னையர்கள் சிலரும் சமுதாயத்துக்கு அரும்பணி ஆற்றியிருக்கிறார்கள். உலகமகாயுத்தம் நடைபெற்ற காலத்திலே ஓடியோடி முதலுதவி புரிந்து நற்பணியாற்றிய “புளோரின்ஸ் நெற்றிங்கேஸ்” என்பவரை எது உலக வரலாறு மறக்க முடியாது. வீட்டைப் பேணும் நிலையிலும், நாட்டைபேணும் நிலையிலும் தனது கணவனைப் பேணும் நிலையிலும் பெரும் பங்கு எடுத்துக்கொண்ட தூய அன்னை சாரதாதேவியை முதலில் எடுத்துக்கொள்வோம்.

பிள்ளையைப் பிராயத்திலே கதாதரர் என்பவரைக் கைப்பிடித்து, அக்கால வழக்கப்படி அவருக்கு மனைவி என்னும் உரிமை பூண்டார். வயது ஏற ஏற பதினாலாவது வயதிலே அறிவும் பக்தியும் கதாதரர் மீது விசுவாசமும் பெருகிக் கொண்டு வந்தது. இதனால் தூய அன்னையராக மாறினார். கதாதரர் என்பவரே இராமகிருஷ்ணபரமகம்சர் என்ற தூய பெயருக்கு உரியவரானார். தன்னைக் கைப்பிடித்த கணவனுக்கு பணிசெய்வதே தனது தலையாய கடமை என்று சாரதை உணர்ந்தார். வசதியற்ற ஒரு சிறிய வீட்டில் தஷினேஸ்வரத்தில் வாழவேண்டிய நிலையிலும், பொறுமையோடு அங்கிருந்து தனது கணவனாரை நன்கு பேணிக் கொண்டார்.

இக்காலத்தில் தனது பெண் சிடர்களுடன் பொதுக் காரியங்களிலும் ஈடுபட்டு வந்தார். அச்சத்தையும் நான்தையுமே ஆடையாக அணிந்திருந்தார் அம்மையார் என்று அவர் பற்றிய நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சில சமயங்களில் குருதேவரே அன்னையார் சாரதாவிடம் மன்னிப்புக் கேட்பார். இத்தகைய உயர்ந்த தெய்வீகப் பெண்மைக்கு அன்னை சாரதாதேவி ஒரு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கினார். பொறுமை, பேரின்ப நாட்டம், விருந்தோம்பும் திறன், சாதுக்களை ஆதரிப்பது என்பவற்றில் பெண்ணின் கடமைகளை நன்கு நிறைவேற்றினார். குருதேவருக்கும் இவருக்கும் இடையில் நடைபெற்ற திருமணம் ஆத்ம சாதனைக்கு வழி காட்டியதே அன்றி, இல்லற சுகத்துக்கு இடமளித்ததன்று. இந்த நிலையிலேயே அன்னை சாரதாதேவி உலகம் போற்றும் உத்தமப் பெண்மனிகள் வரிசையில் வைத்துப் போற்றப்படுகின்றார்.

தன்னைக் கைப்பிடித்த கணவரின் தியான நிலையை நன்கு உணர்ந்து கொண்டவர் இவர். அன்னை காளியுடன் ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ண பரமகம்சர் உரையாடும் பொழுது, பக்கத்தே இருந்து பயன்பெற்றவர் அன்னை சாரதா தேவி. கணவனாரின் தியான நிலையையும், அபாரசக்தியையும் தெரிந்து கொண்டவர் இவர். இல்லறத்தாருக்குப் பரமகம்சர் எடுத்தியம்பிய அறிவுரைகளை நல்லபடி வரவேற்று இல்லறத்தில் தூறவற்றதை அனுபவித்தவர் இந்த அன்னை. ஒருவன், மனைவி மக்களுக்குக்

கடமை செய்வது அவர்கள் தம்மைத் தாமே காப்பாற்றிக் கொள்ளும் நிலையை அடையும் வரையில்தான் என்பது இவருடைய கூற்று. சிறுகுஞ்சு தனக்குரிய இரையைக் கொத்தித் தின்னக் கற்றுக்கொள்ளும் வரையில்தான் தாய்ப்பறவையின் கடமையும் அமைகின்றது; இவ்வாறு கூறி தன்னை சாரதாதேவிக்கு ஞான உதயத்தை ஏற்படுத்தினார்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டும் அனுபவித்தும் வந்த அன்னை சாரதாதேவி தனக்கொரு தனியிடத்தைச் சமுதாயத்திலே ஏற்படுத்திக் கொண்டார். இதன் பயனாக இன்று உலகம் எங்கனும் சாரதா மன்றங்கள் பல்கிப் பெருகியுள்ளன. இலங்கையிலும் கொழும்பிலே, மட்டக்களப்பிலே, யாழ்ப்பாணத்திலே தேவியின் நாமத்தைக் கொண்ட மன்றங்கள் அரியபணி ஆற்றிவருவதை நாம் அறிகின்றோம். தற்காலப் பெண்மையின் பெருமைக்கு அன்னை சாரதாதேவியின் பங்களிப்பு முக்கிய இடத்தைப் பெறுதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

தொண்டு உள்ளத்தோடு மற்றவரின் துயர் தீர்க்கும் பணியில் ஈடுபாட்ட மாரியோ போகியோ என்ற அம்மையாரின் தன்னலங்கருதாப் பணியைக் கவனிப்போம். இத்தாலியில் உள்ள டியூரின் பல்கலைக்கழகத்தில் பணிபுரிந்தவர் இவர். வைத்திய நிபுணரான மாரியோ போகியோ புற்றுநோய்க்கு மருந்து கண்டுபிடிக்கும் ஆராய்ச்சியில் மூழ்கியிருந்தார். எக்ஸ்ரே கதிர்களைச் செலுத்தினால், என்ன ஆகின்றது என்று

முதலில் தமது உடம்பிலேயே செலுத்திப் பார்த்தார். இப்பரிசோதனை ஆரம்பத்தில் மிகக் கடுமையாக இருந்தது. இதனால் தனது இடக்கையில் ஒருவிரலை வெட்டி நீக்க வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் அவரோ ‘ஓன்றும் கெட்டுவிட வில்லை. நாலு விரல்கள் இருக்கிறதே போதும்’ என்று சகசமாகச் சொன்னார். ஆனால் பரிசோதனையின் தாக்கத்தினால் இடக்கையை இழந்தார். பின்பு வலக்கையை இழந்தார் இந்த நிலையிலே நன்பர்கள் எல்லோரும் புத்திமதி கூறினார்கள். ரேடியத்தின் அருகில் கூடப்போக வேண்டாம் என்பது அவர்களுடைய புத்திமதி. ஆனால் அம்மையார் என்ன சொன்னார் தெரியுமா? “வாழ்க்கையை முழுக்க முழுக்கப் பிறருக்குப் பயனுள்ளதாக்குவதே தனது நோக்கம்” என்றார். இதன் பயனாக இன்று உலகம் முழுவதும் இலட்சோபலட்சம் மக்கள் (கான்சர்) புற்றுநோயிலிருந்து சுகமடைகிறார்கள். பிற்காலப் பெண்மையின் துணிவான், அதே நேரத்தில், பயனுள்ள போக்குக்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும்.

அடுத்து, அன்னல் காந்தியடிகளின் வரலாற்றில் கஸ்தூரிபாய் என்ற மாதரசியின் வாயிலாகப் பெண்மை பெற்ற சிறப்பில்புகளைக் கவனிப்போம். காந்தியடிகளின் வாக்கிலே “ஆனுக்கு இணையான - அறிவாற்றலுடைய துணையாக - விளங்குபவள் பெண். ஆடவனுடைய எல்லாச் செயல்களிலும் முழுமையாகப் பங்குபெறும் உரிமையுடையவள் பெண். ஆகவே, ஆடவனுக்குரிய உரிமையும் சலுகையும் பெண்ணுக்கும் உண்டு” என்று கூறியுள்ளார். காந்தியடிகளின்

தாயார் புத்திலிபாய் தவழைமுக்கமுடையவர்; மாறாத மதப்பற்றும் கொண்டவர் என்று அடிகளே எடுத்துக் காட்டுகின்றார். விரதங்களை அனுட்டிப்பதும் இராஜ சூடும்பத்துப் பெண்களோடு தொடர்பு வைப்பதும் அவருடைய இயல்பான நடைமுறைகளாகும்.

இங்கிலாந்துக்குக் காந்தியடிகள் செல்லப்புறப்பட்ட பொழுது, இவரின் அன்னை கூறியனுப்பிய மூன்று சத்தியங்கள் அனைவராலும் சந்திக்கத்தக்கன. அதாவது மதுபானம் பாவிக்கக்கூடாது என்பதும் மாதுரின் சிற்றின்ப சகவாசத்தை நீக்க வேண்டும் என்பதும் மாயிசம் புசிக்கக்கூடாது என்பதும் அடிகளிடம் அவருடைய தாயார் கேட்டு நின்ற சத்தியங்களாகும். அந்தச்சத்தியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டுதான் காந்தியடிகளை இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பினார் தாயார். அன்னையின் இந்த வழிகாட்டல்களே ‘அன்னல் காந்தி’ என்றும் ‘மகாத்மாகாந்தி’ என்றும் பெருமை பெறுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தவை.

தாயாரின் வழிகாட்டல் மாத்திரமல்ல; மனைவி கஸ்தூரிபாயின் தன்னலங் கருதாத் தொண்டுகளைப் பற்றி இங்கு குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. தென்னாப் பிரிக்காவிலே காந்தியடிகள் தங்கியிருந்த காலத்தில், மனைவி கஸ்தூரிபாய் கடுமையான நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார். அங்குள்ள வைத்திய கலாநிதிகள் எல்லோரும் மாட்டுமாயிசச் சூப் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஆலோசனை வழங்கினர். இதையறிந்த

அன்னை கஸ்தூரிபாய் சீறிச் சினந்தார். அவருடைய கூற்றை அப்படியே தருகிறோம். “இவ்வுலகில் மாணிடராய்ப் பிறப்பதே அரிது. இப்படியான பாதகங்களினால் இவ்வுடலை அசத்தப்படுத்திக் கொள்வதை விட உங்கள் மடியிலேயே இறந்துவிட நான் தயாராக இருக்கிறேன்” என்றார். அத்துடன் வைத்தியசாலையில் இருந்து தன்னை அழைத்துச் செல்லும் படியும் வேண்டினார். வைத்தியர்கள் பல ஆலோசனைகள் சொல்லித் தடுத்து நிறுத்தினர். ஆனால், அன்னை அதற்கு இசையவில்லை. உடனேயே கஸ்தூரிபாயை அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டார் காந்தியடிகள். தனக்கு ஒன்றும் நேர்ந்து விடாது என்று கணவனாருக்குப் பல இடங்களிலும் ஆறுதல் அளித்த பெண்மணி இவர். இதனால் சைவ உணவுக் கொள்கையில், கஸ்தூரிபாயின் தென்னாப்பிரிக்க அனுபவம் உயர்ந்து நின்றது.

கஸ்தூரிபாய் கல்வி அறிவில்லாதவராக இருந்தபோதும், சமய ஞானமும், பண்பாட்டு உறைப்பும் அவருள்ளத்தில் வேருந்தி இருந்தன. அவர் கடைப்பிடித்த கொள்கையைக் கடைசி வரையும் நிறைவேற்றினார். உள்ளத்தின் தூய்மையால், தேகநிலையும் சுகமடைந்து வந்தது. சோதனைகளின் மத்தியிலே சாதனை பலவற்றைப் புரிந்து, உலகம் போற்றும் உத்தமராக விளங்குகின்ற மகாத்மா காந்தி அடிகளுக்கு மனைவியாக வாய்த்த கஸ்தூரிபாயின் பங்களிப்புக் குறிப்பிடத்தக்கது. தென்னாப்பிரிக்காவின் இனவெறி யாட்டத்திலும் சொந்த நாட்டில் நடந்த சத்தியாக்கிரகங்களிலும்

சிறை வாசத்திலும் இவர் அனுபவித்த துன்ப துயரங்களை மறவாது விடுதலை மூச்சாக வெளிப்படுத்தினார் காந்தியடிகள். இதில் கஸ்தூரிபாயின் பங்கும் எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்து, அன்னை காந்தியினால் பாராட்டப்பட்ட ஒரு குடும்பம், நேரு குடும்பமாகும். இக்குடும்பத்திலே வரலாற்று நாயகியாக அவதரித்தவர் இந்திராகாந்தி அவர்கள். தந்தையார் நேருவின் கடிதங்களினால் இவர் புடமிடப்பட்டவர். ஒரு கடிதத்தின் சுருக்கத்தைக் கவனிப்போம்: “மகளே, வரலாறு படிப்பது நல்லது; ஆனால், வரலாறு படைப்பது அதனிலும் நல்லது” என்பதாகும். இந்த அறிவுரையை உள்ளத்திலே ஏற்றிப் பதினாறு ஆண்டுகள் பிரதமராக இருந்து, வரலாறு படைத்தவர் இந்திராகாந்தி அவர்கள்.

ஓருநாட்டின் தலைவருக்கு இருக்க வேண்டிய நிதானம், தைரியம், விவேகம், வீரம் ஆகியவை அம்மையாரிடம் சிறப்பாக அமைந்திருந்தன. ஐன்நாயகத்தின் காவலர் என்றும் சமதர்மத்தின் சேவகி என்றும் போற்றப்பட்டவர் இவர். இந்தியாவை முன்னணி வகிக்கும் ஒரு வல்லரசாகக் கொண்டு வருவதற்கு இவர் அயராது பாடுபட்டவர்; தன்னுடைய காலத்திலே பதினான்கு வங்கிகளைத் தேசிய மயமாக்கி, ஏழைகளுக்கு உதவி புரிந்தவர். தன்னிறைவு காணும் தலைசிறந்த ஒரு விவசாய நாடாக இந்தியா மினிர்வதற்கு வேண்டிய விவசாய அறிவினைத் தானும் பெற்று, நாட்டு

மக்களையும் பெற வைத்தவர். மோதிலால் நேரு, ஜவஹர்லால் நேரு, இந்திராநேரு என்ற முப்பெருந் தலைவர்களால் இந்தியா பெருமை பெற்றது. அன்னை காந்தியடிகளின் ஆசியே இவற்றுக்கெல்லாம் காரணமாய் அமைந்தது. ஓரிசா மாநிலத்தில் 30-10-1984 ல் இந்திராகாந்தி அவர்கள் பேசிய உரை, எல்லோருடைய கவனத்தையும் ஈர்த்தது. அந்த உரையை அப்படியே தருகிறோம். “நான் உயிர் இழக்க அஞ்சவில்லை; என் உடலில் இருந்து சிந்தும் ஒவ்வொரு துளி இரத்தமும், இந்த நாட்டு மக்களின் முன்னேற்றத்துக்கு உதவுமாயின், மரணத்தை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்பேன்” அம்மையாருடைய உள்ளத்தி விருந்து வெளிவந்த இவ்வார்த்தைகள் இன்று உண்மையாகி விட்டன.

இன்று அமெரிக்கா, ரஷ்யா, பிரித்தானியா போன்ற வல்லரசுகளின் நிலைக்கு இந்தியா உயர்த்தப்பட்டு விட்டது என்றால், அன்னை இந்திராகாந்தியின் தியாகமே இதற்குக் காரணமாகும். இந்த இடத்தில் ஒரு சிறிய சம்பவத்தை நினைவுபடுத்த வேண்டி இருக்கிறது.

வினோபாஜி அவர்களைச் சில மாணவர்கள் சந்திக்கச் சென்றனர். அவர்களிடம் சில காகிதத் துண்டங்களைக் கொடுத்து, பாரதத்தின் வரைபடத்தை உருவாக்கும்படி வினோபாஜி கேட்டார். ஒரே ஒரு மாணவன் மாத்திரம் உடனே உருவாக்கிக் காட்டினான். காரணம் பாரதத்தின் வரைபடத்தின் மறுபக்கத்தில் மனித உருவம் வரைபடமாக இருந்தது குறிப்பிட்ட மாணவன் மனித உருவத்தைச் சரியாக்கினான்.

மறுபக்கத்தில் பாரத வரைபடம் சரியாகிவிட்டது. பூதானத் தலைவர் வினோபாஜி அவர்கள் ஒரு உண்மையை எடுத்துக் கூறினார். நாட்டை உருவாக்க வேண்டுமானால், முதலில் ஆளைச் சரியாக்க வேண்டும். ஆன் சரியானால் நாடு சரியாகி விடும். இந்த உண்மை அரியத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது அம்மகானின் செயல். எனவே, இந்திராகாந்தி அன்னையின் ஏற்றம் மிக்க என்னங்களையும் அவை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட வகைகளையும் ஒருவாறு நோக்கி, இக்காலப் பெண்மையின் உயர்வையும் சிந்தனையில் இருந்துவோம்.

மனிதுப் பிறவி என்பது ஒரு எணி. எணியிலே நிலைத்து நிற்பதல்ல, பிறவியின் நோக்கம். ஏறிப்போக வேண்டிய இடத்துக்குப் போகவேண்டும். இந்த உணர்வோடு வாழ்ந்த பெருமக்களை நாம் மீண்டும் மீண்டும் போற்ற வேண்டும்.

அன்னை திரேசா என்ற அம்மையாரைப் பற்றி இங்கு கவனிப்போம். நோபல் பரிசுபெற்ற பெருமைக்குரியவர் இவர். இளம்வயதிலேயே மதபோதனைப் பள்ளியில் சேர்ந்து கல்வி கற்றார். தனது தாயாரிடமும் சகோதரியிடமும் தனது இலட்சியத்தை எடுத்துக் கூறி அவர்களை விட்டுப் பிரிந்தார். அதாவது “உலகத்துக்கே அரசனான இறைவனிடம் ஈடுபட்டுத் தீவிர சேவகியாகப் போகின்றேன்” என்பது அவருடைய விருப்பமாகும் 1937 ஆம் ஆண்டு துறவறத்தை மேற்கொண்டு “அன்னை திரேசா” என்ற துறவறப் பெயரைத் தனதாக்கிக்

கொண்டவர் இவர். செல்வக் குழந்தைகளுக்குப் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுப்பதிலும் பார்க்க, சேரிகளில் வாழும் ஏழைக் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி கற்பிப்பதே புனிதமான சேவை என்பதை உணர்ந்தார். இதற்கெல்லாம் செல்வந்தர்களான பல மாணவியரிடமிருந்து பணம் கிடைத்தது குழந்தைகளுக்குத் திறந்தவெளிப் பள்ளிக்கூடத்தை அமைத்து, உண்ண உணவும் உடுக்க உடையும் முதலில் வழங்கினார். வெளிநாட்டுச் சேவகி ஒருத்தி இவ்வாறு தூயபணி புரிவதைக் குடிசைவாசிகள் ஆச்சரியத்தோடு நோக்கினர். இவருடைய பணியை அனைவரும் ஆதரித்தனர். அம்மையாருக்குக் கெளரவிப்புகளும் இடம் பெற்றன.

கல்கத்தாவில் வசிக்கும் ஏழைமக்களின் குடும்பங்களை நேசிக்க வேண்டும் என்று தன்னைச் சார்ந்த அமைப்புகளைக் கேட்டுக் கொண்டார். இவரை அன்பின் வடிவமான ஓர் அம்மையாக அனைவரும் நோக்கினர். பெண் பிறந்தாருக்கு அன்னையின் நோபல் பரிசு பற்றிய நிகழ்வு பெரு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. கருச்சிதைவை எதிர்த்தார். வேண்டாத குழந்தைகளைத் தன்னிடம் ஓப்படைக்கும்படி வேண்டினார். குழந்தைகள் அனைத்தும் இறைவனின் நன்கொடைகள் என்றார். இது அம்மையாருடைய சிறந்த சமூகப்பணிக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டில் அன்னை திரேசா அவர்களினால் பெண்பிறந்தார் எல்லோரும் பெருமை பெறுகின்றார்கள். ஏனென்றால் சமூகத்தில் வாழ்வதற்குத் தகுதி உடையவர்கள் தொண்டர்களே. இவர்களால் தான் சமய

வாழ்வும் சமூக வாழ்வும் இணைகிறது. இவ்வகையில் கிறிஸ்தவ மதத் தொண்டர்கள் வழிகாட்டிகளாக உள்ளனர். தாம் சென்று தங்கும் நாடுகளில் எல்லாம் கல்விச் சேவை மருத்துவசேவை ஆகியவற்றை விரிவுபடுத்திப் பணிபுரிவதால் பாமரமக்களின் உள்ளங்களைக் கொள்ள கொண்டு விடுகின்றனர். ஏழைகளுக்கும், திக்கற்றவர்களுக்கும், செயலற்ற முதியோர் களுக்கும் விடுதிகளை அமைத்து மருத்துவ வசதி மற்றும் உணவு, உடை வழங்கிப் போசிக்கின்றனர்.

இராமாபாய் என்ற பாரதநாட்டு பெண்மணி ஆதரவற்ற பெண்களுக்கான விடுதிகளை அமைத்துச் சீரிய தொண்டுகள் செய்து உலகநாடுகளைங்கணும் சுற்றித்திரிந்து நன்கொடைகளைச் சேர்த்துச் சமூகசேவகியாக விளங்கினார்.

“பிறருக்கு நீ எதனை எடுத்து வழங்குகிறாயோ, அதுவே உனக்குச் சொந்தமாகிறது. பிறருக்கு நன்மை செய்வாயானால், அது உனக்கே சொந்தமாகிறது” என்று அருளுகிறார் சவாமி விவேகானந்தர்.

எங்கள் ஈழத்திருநாட்டை நோக்கினால் இருபதாவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கல்விப் பணியும், சிவப்பணியும், பெண்களின் பண்பாட்டுப் பணியும் ஓங்குவதற்கு அரும்பணி ஆற்றிவந்த லீலாவதி சீமாட்டி அவர்களை நாம் கருத்தில்கொள்ள வேண்டும். இவருடைய பெருமையைநோக்கி ஆண்டுதோறும் ஒக்ரோபர் மாதத்திலே நினைவுச் சொற் பொழிவு யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் நிகழ்ந்து வருவது

குறிப்பிடத்தக்கது. இராமநாத வள்ளலின் வாழ்க்கைத் துணைவியாக அமைந்து, அன்னாரின் சீரிய கொள்கைகளை எமது மண்ணில் பரப்பி நின்றவர் இவர். பெண்களின் நடை, உடை, பண்பாடு, சைவப்பற்று ஆகியவற்றுக்கு வழிகாட்டியாக வாழ்ந்தவர் அம்மையார். இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரியின் முகாமையாளராக இருந்து, கல்லூரியை முன்னிலைக்குக் கொண்டு வந்தவர் இவர். இராமநாதன் கல்லூரி, இராமநாதன் தமிழ்ப்பாடசாலை, ஆசிரியர் கலாசாலை, ஆதரவற்றவர்கள் இல்லம் ஆகியவற்றைத் தனது முகாமையின் கீழ் நல்லபடி நிர்வகித்தவர் இவர். இராமாயண காவியத்தை ஆங்கில மொழியில் எழுதி வெளியிட்ட பெருமையும் இவரைச் சார்ந்தது. சைவத்தமிழ்ப் பண்பாட்டோடு வாழ்க்கூடிய பயிற்சியை இளம்பெண்களுக்கு அளித்து அவர்களுக்கான விடுதியையும் அமைத்து ஆலய வழிபாடு, பண்ணிசை, சங்கீதம், நடனம், தையல், ஆகியவற்றிலும் நல்ல பயிற்சிகள் வழங்கப்பட்டன. அம்மையாரின் தெய்வ பக்தியினாலும், கடமை நோக்கினாலும், கல்வித்துறையிலும் சைவத்துறையிலும் யாழ்ப்பாணச் சைவத்தமிழ்ப் பெண்கள் மத்தியில் ஒரு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டதை எவராலும் மறுப்பதற்கில்லை.

மேலும் யாழ் குடாநாட்டிலும், கொழும்பிலும், கிழக்கு மாகாணத்திலும் இந்த நூற்றாண்டிலே பெருமை பெற்ற பெண் பிறந்தார்கள் பலர் உளர். ஆசிரியர்களாக, வைத்தியர்களாக, ஆன்மீக நோக்குடையவர்களாக இவர்கள் உயர்ந்து நின்றதை எம்மால் பரக்கக் காணமுடிகின்றது.

ஒரே ஒரு இடத்தை மாத்திரம் காட்டி நிற்கையில், சள்ளாகம் செல்லாச்சி அம்மையாருடைய பெருமை உள்ளத்தைத் தொடுகிறது. கொழும்புத் துறை யோகசவாமி களின் சீராக இருந்து. ஆதரவற்றவர்களுக்கு அன்னமிட்டுப் பின்மொழி பகர்ந்தும் ஏற்றம் பெற்றவர் இவர். பொதுவாக நோக்கின், மனித குலத்தின் வேராக விளங்குபவர்கள் பெண்கள். மரத்தின் கொப்பும் தளிரும் இலையும் காய்ந்து விட்டால், மரம் சரிந்து விடாது. ஆனால் வேரிலே புழுப்பிடித்தால், மரத்துக்கு ஆபத்து ஏற்படும். உலகியல் வழக்கத்திலும் ஒரு ஆடவன் ஒழுக்க நிலையில் கெட்டுவிட்டால் பெரிதும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. ஆனால் பெண் ஒருத்தி கெடுவாளேயானால் குடும்பமே சீர்கெட்டுப் போகும். மொத்தத்தில் தனக்கும் தன்னைச் சார்ந்த சமூகத்துக்கும் காவல் அரணாக இருக்க வேண்டியவர்கள் பெண்களே. பெண்கள் சிலம் மிக்கவர்களாக விளங்குவதற்கு நிமிர்ந்த நன்னடை, உயர்ந்த நன்னடத்தை, மெய்யியல் விஞ்ஞானவியல் ஆகிய வற்றில் தெளிந்த அறிவு, சமூகத்துக்குக் கைகொடுத்துதவும் தூய அன்பு என்பன வேண்டற்பாலன ஆகும்.

1975 ஆம் ஆண்டை மகளிர் ஆண்டாக வைத்துப் பெண்களின் உரிமைகளைப் பேச்சிலும் எழுத்திலும் பரப்ப வேண்டும் என்று ஐக்கிய நாடுகள் சபை தீர்மானித்தது. இது வரவேற்கத்தக்க ஒரு நிகழ்வாகும். நம்நாடு சுதந்திரம் பெற்றபின் மகளிர் சமுதாயமும் கணிசமான அளவு முன்னேறி உள்ளது அதே நேரத்தில், இந்த முன்னேற்றத்தினால் சமூகத்தில் பல

இழிநிலைகளும் தோன்றுவதற்கு வழி ஏற்பட்டுள்ளன. சமுகத்தைப் பேணுபவள் பெண் என்ற நிலைமாறி, அதிகார தோரணையில் கணவனும் பின்னைகளும் வஞ்சிக்கப்படும் இடங்களும் உண்டு.

இதற்கான பிழை எங்கேயிருக்கிறது என்று ஆராய வேண்டும். பெண்கள் கடமையைச் செய்து உரிமையைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நமக்குரிய பெண்மை, மென்மை ஆகியவற்றை உயிராக மதிக்க வேண்டும். மேல்நாட்டுப் பாணியில் வாழப் பழகிக்கொள்ளாமல், எமது நாட்டுப் பண்பாட்டை நேசித்து வாழ வேண்டும். விவாகம் செய்வதில் வரதட்சணை என்ற கொடுமையை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

ஆண்களைப் பகுத்துப் பதவி பெறுவதோ அதிகாரம் நடத்துவதோ இருக்கக்கூடாது. எவை எப்படி இருந்தாலும், ஆண்களோடு இணைந்து ஒருவரை ஒருவர்மதித்து நடக்கப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். அடக்கம், பொறுமை, தியாகம், குழந்தை வளர்ப்பு என்பவற்றில் பெண்கள் தன்னிகரற்று விளங்க வேண்டும். எனவே பெண்மையும் ஆண்மையும் இணைந்து ஒருவரை ஒருவர் மதிப்பவராக வாழ்ந்தால்தான் வீடும் நாடும் உயர்வடையும் என்று கூறி அமைகின்றேன்.

